

Vì Tồn Tại

Contents

Vì Tồn Tại	2
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	13
4. Chương 3	18
5. Chương 4	22
6. Chương 5	25
7. Chương 6	29
8. Chương 7	32
9. Chương 8	34
10. Chương 9	38
11. Chương 10	41
12. Chương 11	44
13. Chương 12	47
14. Chương 13	49
15. Chương 14	52
16. Chương 15	54
17. Chương 16	57
18. Chương 17	60
19. Chương 18	63
20. Chương 19	66
21. Chương 20	68
22. Chương 21	72
23. Chương 22	74
24. Chương 23	77
25. Chương 24	80
26. Chương 25	83
27. Chương 26	86
28. Chương 27	88
29. Chương 28	91
30. Chương 29	94
31. Chương 30	96
32. Chương 31	99
33. Chương 32	101
34. Chương 33	104
35. Chương 34	107
36. Chương 35	110
37. Chương 36	113
38. Chương 37	116
39. Chương 38	119

Vì Tồn Tại

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Kate SK, Trà Hoa NữCharacter: YunJaeThể loại: Hiện đại, hắc đạo, thương chiến, cu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-ton-tai>

1. Chương 1: Tiết Tử

Đứa trẻ này tài trí hơn người, số phận sẽ bị chia rẽ khi lên mười tuổi, nếu mạng lớn thì vượt qua, sinh mệnh được kéo dài cũng yên ổn vô sự, nếu không thể vượt qua, e rằng cuộc đời sẽ kết thúc ngay tại đó, đây chính là mệnh sát linh¹.”

Mẹ của JaeJoong nghe thấy lời thầy bói nói, trong lòng sinh hoảng sợ, Kim JaeJoong thờ ơ nghe ở bên cạnh thì trái ngược hoàn toàn, khuôn mặt tỏ vẻ không có gì quan trọng, mẹ JaeJoong nhỏ giọng hỏi thầy bói, có thể cho chút chỉ dẫn, đến năm mười năm tuổi tốt cùng sẽ xảy ra những chuyện gì hay không, thầy bói chăm chú nhìn lòng bàn tay chia làm hai đường sinh mệnh của Kim JaeJoong, cuối cùng cũng chỉ thở dài lắc đầu, không nói điều gì cả.

...

Năm Kim JaeJoong mười tuổi, bà Kim bắt đầu có cảnh giác, cẩn thận chăm sóc nhiều hơn gấp bội, mỗi ngày đều lái xe đưa đón JaeJoong đi học, không để JaeJoong tùy tiện ra khỏi cửa, lúc ba mẹ đều có ca phẫu thuật, JaeJoong mới có thể có chút thời gian cho chính mình. Hôm nay mẹ vừa mới gọi điện thoại tới, nói sắp có ca phẫu thuật lớn với ba nên không thể bỏ được, dặn đi dặn lại hàng nghìn lần với JaeJoong rằng không thể tự mình đi xa khỏi nhà, chú ý an toàn. JaeJoong cúp điện thoại, thở dài với sự nhay cảm quá đáng của mẹ, nhưng lại có chút vui vẻ, cuối cùng cũng có thể tự mình ra khỏi nhà, thế là liền đi giày rồi chuẩn bị vào thư viện, JaeJoong có lẽ là chịu ảnh hưởng từ gia đình, từ nhỏ đã yêu y học, bắt đầu từ ông nội nó, người trong nhà đã theo nghề y được mấy đời rồi, ông nội JaeJoong rất yêu thương nó, từ nhỏ đã thích dẫn nó đến đủ các nơi, biết được đủ loại thực vật, phân biệt độc tích và được lý, có điều ông nội đã rời xa thế gian lúc nó mười tuổi, sau đó nó tự mình lên núi, tự mình đọc sách nghiên cứu y được.

JaeJoong ôm lấy ba quyển sách, bước ra khỏi thư viện, không muốn sớm về nhà, vì vậy định đi bộ về, lúc bước tới chỗ quẹo trong con hẻm nhỏ thì liền nghe thấy tiếng chửi mắng hòa lẫn với tiếng đánh nhau, nó nhíu mày tìm nơi phát ra âm thanh, phát hiện tiếng đó truyền từ trong một cái nhà kho cách đó không xa, nó chạy chậm tới, ghé vào khe cửa rồi nhìn vào trong, nó chỉ nhìn thấy cảnh hỗn loạn ở trong đó, có những chiếc thùng gỗ nằm tán loạn, cùng tiếng kêu gào của đàn ông, lúc này bỗng nhiên vang lên một trận tiếng súng, Kim JaeJoong tuổi còn nhỏ sợ đến hết lên một tiếng, kinh sợ mà mở to mắt muốn nhanh chóng rời đi, bước chân hoảng loạn bị hòn đá phía sau làm cho vấp ngã, đầu bị đập mạnh vào chiếc cửa rỉ sắt của nhà kho, phát ra một tiếng coong thật to, JaeJoong cố gắng hồi phục lại ý thức, nhưng phát hiện trước mắt ngày càng mờ hồ, nó chỉ nghe thấy người đàn ông ở bên trong la to một tiếng: “Nhị thiếu gia! Ngoài cửa có người!” Sau đó vài người đàn ông cầm súng chạy về phía nó, JaeJoong rất sợ hãi, nhưng chỉ thấy trước mắt tối sầm, không còn ý thức.

(1) Mệnh sát linh: Sát – nghĩa là sát khí nhưng cũng có nghĩa là giết, linh – nghĩa là linh hồn. Có thể hiểu “mệnh sát linh” chính là người nhưng có mạng “hồn”. Đến lúc được uống canh Mạnh Bã (tức qua 10 tuổi như trong câu) thì sẽ được siêu thoát bình yên (sống an ổn giấu sang phú quý... như trong câu).

2. Chương 1-2

Tĩnh rồi à.”

Lúc JaeJoong mở mắt thì phát hiện mình đang ở một nơi đầy xa lạ, bốn phía tối đen như mực, hình như cũng ở trong một cái nhà kho, trong đầu JaeJoong nhớ lại cảnh tượng ban nãy, lại trở nên sợ hãi, mang vẻ mặt kinh hồn mà nhìn người đàn ông ở trước mắt, người này có mắt đào hoa, cái mũi thẳng nhọn, cùng với làn da sạch sẽ trắng ngần. Ánh mắt giống như tán thưởng mà nhìn vào đôi mắt sáng rực của cậu bé trước mắt, vừa muốn mở miệng lên tiếng, người bên cạnh lại bước tới, hơi cúi đầu mà nói: “Nhị thiếu gia, đại ca đã tới rồi, cần mang nó đến không?” Người đàn ông trước mắt đứng dậy, vóc người cao thẳng, đi về phía cửa, nhưng được vài bước thì lại quay đầu nói với thủ hạ rằng: “Xem chừng nó.” rồi bỏ đi. JaeJoong dùng hết sức lực cuối cùng, muốn thoát khỏi sợi dây thừng đang trói chặt lấy mình cho đến khi cánh tay bị chuột rút, cũng không thể thành công, hốc mắt đột nhiên đỏ lên, trong lòng vừa ủy khuất vừa sợ hãi, liền bật khóc oa oa.

“Sao lại có tiếng khóc.”

“Là một thằng nhóc, hôm qua lúc đang giao dịch với bọn Pyo thì di chuyển có chút sơ suất, thế là bị nó trông thấy.”

Jung YunHo nói: “Mang đến cho tao xem.”

Lúc Jung YunHo nhìn thấy đứa nhỏ hốc mắt ngập nước, có chút chán ghét mà nhíu nhíu mày, hấn khom lưng, nhìn đôi mắt to tròn trong suốt của JaeJoong, nói: “Mày nhiều tuổi rồi.” JaeJoong cắn môi, lắp bắp đáp: “Mười, mười tuổi.” Jung YunHo nghe thấy âm thanh của nó, rõ ràng dừng lại một cái, rồi mới tiếp tục nói: “Là một thằng nhóc.” Kim JaeJoong nhìn người đàn ông trước mắt, giống như có một luồng khí thể không đồng đều đang bao phủ lấy nó, không dám nói nhiều, người đàn ông bên cạnh nói: “Chính là một thằng nhóc, nhưng thật ra trông không hề khó coi.” Jung YunHo đứng thẳng người dậy, nói: “Vây cũng phải làm theo quy củ, đã nhìn thấy thứ không nên thấy, số nó đen rồi.” Người đàn ông bên cạnh hơi cúi đầu, nhìn JaeJoong mà nói: “Nhóc biết những gì?” JaeJoong hồi phục tâm tình, nhớ lại rồi nói: “Con biết phân biệt thực vật có độc tính hay không.” Sau khi nói xong, lại bổ sung: “Thật ra con còn có thể chế thảo dược, con là bác sĩ.” Nghe hết lời này, người đàn ông suy nghĩ một chút, xoay đầu nhìn về phía Jung YunHo, nói: “Bên So Gaye đang thiếu nhân lực, người bên ngoài chúng ta không tin được, thu nhận nó đi, thằng nhóc này có vẻ được đấy.” Jung YunHo nhíu nhíu mày, nói với anh: “Người là do em giữ lại, xảy ra vấn đề, xách đầu đến gặp anh.” Nói xong, Jung YunHo xoay người rời đi, thủ hạ phía sau Jung YunHo hơi cúi đầu với người đàn ông kia rồi bước theo hấn, Jung YunTae hít một hơi rồi xoa xoa cằm, anh đã quen với thái độ của anh hai đối với mình rồi, Jung YunHo là một người nghiêm nghị, nhưng anh biết, Jung YunHo nhẫn tâm nhưng không vô tình.

Dẫn nó đi tắm rửa, thay một bộ quần áo, sau đó đưa đến chỗ tao. Người đàn ông phân phó thủ hạ, thủ hạ gật gật đầu, dẫn cậu bé đẹp mắt ra khỏi nhà kho.

“Nhóc tên gì?” Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, hai tay gác lên đầu gối.

“Con tên là Kim JaeJoong.”

“Jung YunTae.” Người đàn ông bình tĩnh nói.

JaeJoong gật đầu, nó cảm thấy người đàn ông trước mắt có chút ôn nhu, cho nó không ít sự thoải mái.

“Con muốn về nhà.” JaeJoong nhìn Jung YunTae, khẩn thiết nói.

“Nhóc không quay về được đâu, nhóc phải ở lại đây, ở bên người bọn anh.”

JaeJoong nghe hết lời này, lại chảy nước mắt, nức nở nói: “Không muốn, con muốn về nhà!”

Jung YunTae bất đắc dĩ mà cầm lấy chiếc khăn tay ở bên cạnh lên, kéo JaeJoong đến gần, giúp nó lau nước mắt, sau khi thở dài một hơi thì nói: “Đừng ép anh làm chuyện tùy tiện, mẹ nó, nhóc có thể tiếp tục sống thì nên đi thắp hương bái Phật thờ cúng tổ tông đi, sau này ở bên người bọn anh, phải làm việc thật tốt, phải thật nghe lời thì bọn anh sẽ không để nhóc khổ sở.” Nói xong lời này, Jung YunTae lại bổ sung: “Còn

nữa, mau ngừng khóc đi, lát nữa YunHo quay về mà nhìn thấy nhóc khóc, ngộ nhờ anh ấy bắt nhóc một phát, nhóc sẽ thật sự đi gặp tổ tông đấy.”

Kim JaeJoong không hiểu lời Jung YunTae nói, vẫn không ngừng khóc, Jung YunTae không có biện pháp, liền gọi bà Wang tới mà phân phó: “Sau này để nó ở lại đây, sắp xếp một gian phòng trọ ở lầu hai đi, buổi tối Jung YunHo có thể sẽ quay về, mau bảo nó đừng khóc nữa, đầu tôi đau lắm rồi.” Nói xong liền bỏ đi luôn, để Kim JaeJoong một mình ở phòng khách. Kim JaeJoong bị đưa đến gian phòng trọ, nhìn gian phòng còn lớn hơn so với phòng khách nhà mình, JaeJoong ngó ra vài giây, sau đó bà Wang lên tiếng: “Có muốn ăn cơm không, nếu có thì nói cho bà biết, bà theo Jung thị hơn mười năm rồi, cứ gọi bà Wang là được!” Kim JaeJoong chỉ gật gật đầu, sau đó liền ngồi lên ghế sofa trong gian phòng, ngẩn người mà ngủ.

“Jung thiếu gia, đây là tài liệu về Kim JaeJoong.”

“Đặt xuống đây.”

“Vâng.”

Trợ thủ lui ra, Jung YunHo cầm lấy tài liệu trước mắt, cảnh giác mà lật xem.

Trong quán bar huyền ảo lấp lánh đèn màu không ngừng biến hóa, nhạc dance phá thủng màng nhĩ vang vọng khắp quán bar Number. Jung YunTae mang khuôn mặt biếng nhác mà ngồi trong phòng chờ người, mấy tên thủ hạ đứng ở bên cạnh không lên tiếng, sau đó cửa phòng mở ra, người phục vụ cung kính mà giúp đẩy cửa, mời khách tiến vào, sau đó liền im lặng rời đi. Jung YunTae sau khi nhìn thấy người trước mắt liền lập tức nở nụ cười, xua xua tay ý bảo thuộc hạ lui ra ngoài, sau đó kéo lấy người con trai trắng nõn dịu ngoan trước mắt, vuốt ve cái cổ của cậu rồi hôn lên môi cậu.

“Bảo bối, em nhớ anh không.” Jung YunTae hơi cúi đầu nhìn người con trai không có phản ứng gì.

“Không.”

“Uổng công anh luôn nhớ em mọi lúc mọi nơi.” Jung YunTae ngồi trở lại ghế sofa, nâng ly rượu uống một ngụm, kéo người con trai đẹp mắt lên đùi, vuốt ve tấm lưng của cậu mà nói: “Anh đã tìm cho em một đứa nhỏ, em mang nó theo đi, để nó làm trợ thủ giúp em, cả ngày em đều bận bịu như vậy, anh thấy rất đau lòng, Jung YunHo cũng chỉ tin em, cho em một kỳ nghỉ, anh không làm chủ được.” Người con trai ngừng lại một chút, rồi lên tiếng: “Còn việc gì nữa không? Bên kia tôi còn phải giải phẫu một thi thể, Jung thiếu gia chờ kết quả đi.” Jung YunTae bỗng nhiên ra sức túm lấy cổ của người con trai kia, bóp thật mạnh, nói đầy hung ác độc địa: “So Gaye, cậu cầm mẹ nó ngay cho tôi, hãy tự đi mà suy nghĩ về chính bản thân mình đi, cậu giả vờ thanh cao cái gì, cái bộ dạng lẳng lơ khi cậu cởi quần để tôi làm cậu đau rồi, cả ngày trưng cái khuôn mặt đó cho ai nhìn, cậu vẫn tưởng mình đáng để người khác nhìn sao, loại gái điếm như cậu ngày càng ngang tàng, dám phản kháng tôi à, tôi nói cho cậu biết, không có tôi, cậu con mẹ nó chả là cái thá gì cả, muốn giết chết cậu, tôi chỉ cần một câu nói mà thôi!” Nói xong, Jung YunTae dùng một tay, hung hăng mà bắt lấy cổ tay của So Gaye, mang theo cơn thịnh nộ mà hôn lên đôi môi sắp mất huyết sắc kia.

“Anh con mẹ nó cút đi cho tôi!” So Gaye kịch liệt phản kháng, hai tay bị gắt gao trói lại với nhau, cậu xoay người đè lên Jung YunTae, gào lớn: “Anh xem tôi như gái điếm, muốn làm tôi, vậy không bằng giết chết tôi đi!” Nói xong lời này, khóe miệng Jung YunTae bỗng nhiên cong thành một nụ cười, anh buông cổ tay So Gaye ra, vén áo So Gaye lên, vuốt ve tấm lưng của So Gaye, ngồi dậy rồi ghé vào bên tai So Gaye mà nói: “Tôi thích bộ dạng phản kháng này của em, đặc biệt mạnh mẽ.” So Gaye lấy tay bóp lấy cổ Jung YunTae, ra sức mà đè xuống ghế sofa, nói: “Hừ, anh cút đi, đừng đụng vào tôi, đừng dùng cái vẻ mặt buồn nôn đó mà nhìn tôi, tôi chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này của anh, tôi đã muốn nôn con mẹ nó rồi!” Nói xong lời này, So Gaye đứng dậy, rời đi.

Jung YunTae nhìn vết thương đã hở ra bên cổ tay phải, vênh môi, bước ra khỏi phòng ý bảo thuộc hạ đừng đi theo anh, sau đó tự mình tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm, khởi động chiếc Lamborghini màu đỏ, gia tăng mã lực mà truy đuổi, xuôi theo đường phố, chậm rãi mà nhìn. Cuối cùng khi anh nhìn thấy bóng lưng có chút gầy yếu kia, vừa tiến sát vào lối đi bộ vừa hạ cửa sổ xuống.

“Lên xe.”

Người bên cạnh giống như căn bản không định để ý đến Jung YunTae, chỉ tiếp tục bước đi, nhưng lại hấp dẫn những ánh nhìn chăm chú của người qua đường.

“Tôi bảo em lên xe!” Người trong xe dường như không thể kiên nhẫn, nhưng người con trai đang đi đường kia vẫn không có động tĩnh gì.

“Em con mẹ nó không nghe hiểu sao, lên xe cho tôi!” Nói xong lời này, người con trai đang đi đường kia bỗng nhiên quay đầu lại, mang theo ánh mắt trống rỗng, lúc Jung YunTae nhìn thấy ánh mắt này, trong lòng đột nhiên trở nên nặng trĩu. Anh thắng xe lại, tùy tiện dừng ở ven đường, đến lối đi bộ, kéo lấy bàn tay băng lãnh của So Gaye.

“Về nhà thôi.” Ngực khí đã yếu đi.

...

“Dừng tùy hứng nữa, theo anh về nhà đi.”

“Jung YunTae, anh đừng tưởng rằng không có anh tôi chẳng là cái thá gì cả, anh đã quá tự mãn rồi.” So Gaye bình tĩnh nói.

“Em không biết đó là lời anh nói khi bức bối sao?! Không lẽ em lại xem là thật.”

“Dù sao anh cũng chỉ là chơi đùa, anh chơi ai không chơi, làm sao phải hao phí trên người tôi.” So Gaye lạnh lùng mà phun ra một câu.

“Em đừng tiếp tục ương bướng nữa, giỡn chơi bậy bạ vài câu là được rồi, vẫn chưa hết đâu.”

“Cút, cách xa tôi một chút đi.”

Jung YunTae thấp giọng chửi một câu: “Fuck!” Tiếp đó lên xe, gia tăng mã lực, thanh âm của động cơ giữa đêm khuya tĩnh lặng càng thêm cao vút.

Kim JaeJoong nghe thấy dưới lầu có tiếng động, liền thò đầu nhìn xuống dưới lầu, thấy Jung YunTae đã quay về, tay phải còn bị quấn một lớp băng thô ráp, không biết đã xảy ra chuyện gì, Jung YunTae nhạy cảm mà nhận ra có ánh nhìn chăm chú của ai đó, vì thế ngẩng đầu một cái liền thấy Kim JaeJoong, vậy tay ý bảo nó bước xuống, JaeJoong nghe lời đi xuống lầu, đứng ở phòng khách.

“Nhóc biết băng bó không?” Jung YunTae vô lực mà hỏi.

JaeJoong gật gật đầu, Jung YunTae dẫn nó tới gian phòng của anh, màu chủ đạo là màu mực xanh dương, phong cách vừa lạnh lùng nghiêm nghị vừa gọn gàng sạch sẽ. Jung YunTae ngồi ở bên giường, Kim JaeJoong thấy vết thương đã hở ra nơi cổ tay, nói: “Vết thương này đã hở ra rồi, phải khâu chỉ thêm một lần nữa.” Jung YunTae nói: “Vậy khâu đi.” Kim JaeJoong lắc lắc đầu, nói: “Con vẫn chưa học cách khâu vết thương.” Jung YunTae nói: “Vậy quấn băng trước đi.” Kim JaeJoong muốn mở miệng nói tốt nhất vẫn nên đi bệnh viện nhưng lại nuốt trở lại, nó nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt của Jung YunTae, bèn kéo lấy hòm thuốc, tỉ mỉ mà băng bó, sau khi băng xong, JaeJoong cố lấy dũng khí, lại hỏi: “Có phải nếu con thật ngoan ngoãn nghe lời, các chú có thể đưa con về nhà không?” Jung YunTae không muốn giải thích thêm một điều gì nữa, chỉ ừ một tiếng, trong mắt Kim JaeJoong bỗng nhiên lóe lên niềm hi vọng, tiếp đó là mỉm cười rồi đi, lúc chạy về phòng sách rồi đặt hòm thuốc xuống, đột nhiên nhìn thấy một cánh cửa đang khép hờ bên cạnh phòng sách, Kim JaeJoong nghe thấy bên trong có tiếng nước, chưa đến vài giây, đột nhiên một người đàn ông nửa thân trần xuất hiện ngay trong tầm mắt, cơ bắp cân xứng, màu da lúa mạch, Kim JaeJoong cảm thấy khuôn mặt của mình đã bắt đầu đỏ lên, nhanh chóng chạy về trên giường mình mà nằm xuống.

“Người đó tên là Jung YunHo thì phải, mọi người đều gọi ông ta là Jung thiếu gia, ông ta nhìn trông rất đẹp trai nhưng cũng rất hung ác.”

Kim JaeJoong nghĩ lung tung trong lòng, cứ như vậy mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, đã hơn chín giờ, Kim JaeJoong xuống dưới lầu, bà Wang thấy liền nói: “Chuẩn bị ăn bữa sáng đi, hôm nay các thiếu gia đều có việc, chút nữa sẽ có người tới đón cháu, nhị thiếu gia mang đến cho cháu một chút quần áo, bảo cháu hãy chọn đồ thích hợp để mặc vào.” JaeJoong nhu thuận gật gật đầu, khi nhìn thấy quần áo đủ kiểu loại màu sắc thì hoa mắt chóng mặt, loại màu ngũ sắc và kiểu dáng

thoạt nhìn có vẻ đang là một hiện nay, nhưng cuối cùng JaeJoong vẫn chọn cho mình một cái áo chữ T màu trắng đơn giản nhất cùng với chiếc quần jeans bó sát, JaeJoong cũng không quen mặc quần jeans, mặc dù có thể tôn lên đôi chân dài đẹp mắt của nó. Không lâu sau khi ăn cơm xong, một chiếc Bentley Limousine màu đen đã tới, thủ hạ tiến đến gọi Kim JaeJoong, tạm biệt bà Wang, JaeJoong ngồi lên chiếc Limousine, đằng sau là một người con trai da dẻ trắng nõn, chiếc mắt kính đen vốn đang mang cũng tháo xuống, Kim JaeJoong thấy một đôi mắt rất đẹp, người con trai nhìn Kim JaeJoong, nói: “Tôi là So Gaye, là bác sĩ tư nhân của tập đoàn họ Jung, sau này cậu đi theo tôi, làm trợ thủ của tôi.” Kim JaeJoong gật đầu, lộ trình đi ước chừng khoảng hai mươi phút, Kim JaeJoong nghiêng đầu nhìn phong cảnh bay vụt qua ở ven đường, thỉnh thoảng cẩn thận mà trộm ngắm So Gaye ở bên cạnh một cái, So Gaye nửa đường nhận được cuộc điện thoại ở chế độ rung nhẹ.

“Ừm, tôi đón nó rồi.”

...

“Không rảnh, buổi tối tôi có việc.”

...

Lúc này, So Gaye giao di động cho Kim JaeJoong, JaeJoong kỳ quái nhận lấy, phát hiện là Jung YunTae.

“Trung thực vào, đừng gây chuyện cho tôi.”

JaeJoong vâng một tiếng, quay đầu nhìn mắt So Gaye, So Gaye tiếp điện thoại, không nói gì mà trực tiếp cúp luôn.

“Đây là bệnh viện tư nhân của tập đoàn họ Jung, tôi làm việc ở đây.” Kim JaeJoong ngẩng đầu nhìn căn biệt thự này rồi ngậy người, So Gaye sau khi nói xong liền trực tiếp bước vào, Kim JaeJoong phục hồi tinh thần, vội vàng đuổi theo.

“Phòng này là phòng trị liệu, bị ngoại thương thì sẽ xử lý ở đây.” Sau khi nói xong, cửa tự động trước mắt mở ra, bên trong bày biện đủ loại chai lọ, còn có hơn mười chiếc giường, hai chiếc sofa, trong đó chỉ có duy nhất một cái đặc biệt màu đen, So Gaye giải thích: “Chiếc ghế sofa đen đó là thứ chỉ thuộc về riêng Jung YunHo.”

“Sao nhiều giường vậy, ở đây chú bạn lắm hả?” Kim JaeJoong vuột chiếc giường bệnh bình thường mà hỏi.

“Ừm, đôi lúc bạn đến mệt chết đi được.” So Gaye nói việc này mệt, bởi vì thường xuyên bạn bị ba ngày ba đêm không cách nào chợp mắt nổi, đôi lúc bang phái đánh nhau hoặc các anh em đối đầu với cảnh sát, mỗi lần thương tổn cũng phải hơn mười người, hàng ngũ mệnh mông chỉ có một mình So Gaye gánh vác, may ra có thủ hạ giúp đỡ, nhưng vậy cũng chỉ có thể xử lý vết thương ngoài đơn giản, rất nhiều lúc So Gaye nhìn thấy những người ấy dần dần chết đi, trong lòng cậu cảm thấy vô cùng u ám, nhưng không có biện pháp, tính Jung YunHo rất cẩn thận, người khiến hắn tin tưởng rất ít, nếu không phải Jung YunTae cưỡng cầu năm lần bảy lượt, e rằng So Gaye cũng khó mà đạt được sự tin nhiệm của Jung YunHo, y thuật của So Gaye rất cao, Jung YunHo cũng rất chiều cố So Gaye, thường xuyên phái người đi hỏi xem cậu cần cái gì, đôi lúc không bạn còn có thể hỏi cậu muốn nghỉ phép hay không, nhưng So Gaye biết, nếu nơi này thiếu cậu, giả như có người bị thương thì cũng không cách nào chữa trị được, mỗi lần đều nói bản thân không mệt nhưng trong lòng Jung YunHo biết rằng So Gaye rất có nghĩa khí, vô cùng xem trọng người bạn này. So Gaye vốn làm tạp vụ ở quán bar, cha mẹ đã qua đời trong một tai nạn ô tô, So Gaye vốn đang học ngành y ở viện y khoa trong nháy mắt liền mất đi nguồn kinh tế, cậu bắt đầu làm thuê, một ngày năm phần, không phân sáng đêm, cho đến khi cậu gặp được Jung YunTae.

“Nơi này chính là phòng phẫu thuật.” Đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, Kim JaeJoong nhìn thấy chỗ này bày biện rất gọn gàng sạch sẽ, chỉ có một giường phẫu thuật, trang thiết bị cũng chỉ có một bộ, So Gaye giải thích: “Người có thể làm phẫu thuật chỉ có mình tôi, người khác nhiều lắm cũng chỉ giúp chuyển đồ, cho nên chỉ có một chiếc giường, có nhiều cũng chẳng ai có thể dùng.” Sau khi nói xong, cậu nhìn Kim JaeJoong một cái, nói: “Có lẽ sau này sẽ tăng thêm giường, ha ha.” Kim JaeJoong thu các loại công cụ tinh vi vào trong tầm mắt, ngơ ngác gật đầu.

“Đây là phòng thuốc, tôi định cho cậu làm quen với đủ loại dược liệu đơn giản trước rồi mới tới những thứ

khác.” Kim JaeJoong nhìn phòng thuốc chuyên nghiệp như vậy thì có chút hưng phấn đầy khó hiểu, nó từ nhỏ đã yêu nghiên cứu các loại thuốc, đặc biệt là các loại thảo dược Đông y, thuốc Tây thì không có gì để học hỏi, nhớ kỹ dược hiệu và chú ý hạng mục công việc thì sẽ không khác gì học ba bài văn. Mắt JaeJoong lóe sáng, nói: “Những thứ này đều để con quản lý hết sao?!” So Gaye gật đầu, nói: “Nhớ là những thứ này không phải dễ, từ từ mà học.” JaeJoong chạy tới mở tủ thuốc có chứa *Angelica sinensis* ra, dùng tay bốc một chút, giống như chuyên nghiệp mà người, nói: “Từ nhỏ con đã bắt đầu biết được những loại thuốc này rồi, ông nội con chính là thầy thuốc Đông y, ba mẹ đều là bác sĩ.” So Gaye nói: “Ồ? Vậy chẳng phải là càng tốt sao.” Sau khi nói xong, Kim JaeJoong nhìn thấy cánh cửa thủy tinh bị khóa lại đằng sau phòng thuốc, hỏi: “Trong đó là cái gì thế?” So Gaye đứng ở tại chỗ, nói: “Phòng dược liệu, nơi này chỉ có tôi mới có thể vào, cậu phải nhớ kỹ.” JaeJoong ra sức gật đầu nhìn vào bên trong, nhưng bị màn cửa bên trong cánh cửa thủy tinh che mất tầm nhìn.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” So Gaye rời khỏi phòng thuốc, dẫn JaeJoong lên lầu hai, vào lầu hai càng giống như một cái phòng tập thể thao hơn, sàn gỗ màu rượu đỏ cùng với trang thiết bị tinh tế, phong cách hoàn toàn khác biệt với vẻ trắng xóa dưới lầu một.

“Đây là phòng vật lý trị liệu, làm chút vận động để khôi phục lại cơ thể.” Kim JaeJoong không đi vào bên trong mà xuống dưới lầu cùng So Gaye, So Gaye rót một cốc nước lạnh cho Kim JaeJoong, nói: “Chiều nay tôi sẽ đi Nhật Bản một chuyến, cho nên nơi này có vài quyển sách, cậu mang về đọc trước đi, sau khi chờ tôi quay lại, sẽ lại đi đón cậu.” Kim JaeJoong cầm lấy cuốn sách tra cứu y dược dày cộp, gật đầu, lại ngẩng đầu lên hỏi: “Chú đi Nhật Bản du lịch sao?” So Gaye cười, nói: “Nếu cậu cảm thấy cầm dao lấy đạn và giải phẫu người chết xem như là du lịch, thì đúng vậy.” Kim JaeJoong mở to mắt, So Gaye nhìn ánh mắt kinh ngạc của nó thì mới biết đứa nhỏ này cũng không biết nó rốt cuộc đã vào nơi nào, vì thế liền hỏi: “Rốt cuộc cậu lai lịch như thế nào? Sao lại vào tập đoàn họ Jung.” Kim JaeJoong lại nhớ đến buổi chiều xui xẻo kia, tổ chức ngôn ngữ nửa ngày mới đáp: “Con đang đi mua sách, nhìn thấy bọn họ đánh nhau, trượt chân ngã xỉu, rồi bị đưa tới nơi này.” So Gaye nghe xong lời nói không đầu không đuôi này, quảng cho nó một ánh mắt xem thường, nói: “Nghe có vẻ huyền bí nhỉ.” Kim JaeJoong chớp mắt hỏi: “Vậy còn chú, sao lại tới nơi này?” Một câu hỏi kéo tâm tư của So Gaye về lúc ba mẹ qua đời, bản thân phải liều mạng làm thuê, có lẽ cũng xem như là một thời kì thương tâm.

...

Lúc Jung YunTae mang theo thủ hạ mà bước vào Number, quản lý mỉm cười nghênh đón.

“Nhị thiếu gia, đêm nay muốn chơi chút gì thì cứ nói với thủ hạ, tôi tuyệt đối sẽ an bài thật tốt.” Quản lý không dám thất lễ với đại kim chủ ở trước mắt này, nếu anh không được chơi thoải mái, mấy quán bar cũng không bồi thường nổi phần tâm tình của anh. Giữa lúc nói chuyện, ánh mắt của Jung YunTae bị trận cãi vả cách đó không xa hấp dẫn.

“Mày là kẻ mới tới mà sao không biết thân biết phận vậy, hầu hạ đại gia tao một đêm mau, mẹ nó, mày có mất miếng thịt nào đâu mà cứ kêu la hoài thế?”

“Buông tôi ra.”

Jung YunTae nhìn trờ khô hời trước mắt, ánh mắt dừng trên người con trai có vẻ mặt thanh cao kia, anh ghét nhất những người như vậy, thấp giọng nói: “Ồ câu lạc bộ đêm mà giả vờ thanh cao, đồ gái điếm.” Nói xong, quay đầu đi về hướng ngược lại.

“A! Thả tôi ra...” Chỉ nghe thấy người con trai kêu to một tiếng, ánh mắt của Jung YunTae lại chuyển đến, anh nhìn thấy ba gã đàn ông tướng mạo xấu xí đè phục vụ sinh kia lên chỗ ngồi, tiếp đó bắt đầu cởi áo ngoài ra.

“Mấy thằng đại gia như bọn mày, thật đúng là làm bẩn mắt tao.” Jung YunTae châm một điếu thuốc, mang thủ hạ bước tới.

“Này...” Jung YunTae dùng ngón tay chạm chạm vào gã đàn ông đang bị dục hỏa đốt cháy, gã đàn ông cười lên thân phục vụ sinh kia đâu thèm quan tâm đến kẻ khác, một lòng muốn ăn sạch bấu vật quật cường trước mắt.

“Này...” Jung YunTae ngậm điều thuốc, không nhin được mà lại lên tiếng, gã đàn ông vẫn không thèm quan tâm đến như trước.

“Mẹ nó! Mày bị điếc à!” Jung YunTae nói xong, túm lấy đám tóc xấu xí của gã đàn ông, xoay tới trước mặt gã, sau đó đánh một quyền tới, đồng bọn của gã kêu gào đứng dậy, Jung YunTae giơ chân lên, mạnh mẽ đá ngã gã đàn ông kia xuống đất, gã đàn ông ôm ngực chửi bới, sau đó thủ hạ đều tiến tới, trực tiếp ném mấy gã đàn ông kia ra khỏi quán bar. Jung YunTae nhìn ánh mắt ảm đạm bên dưới mí mắt của người con trai kia, thở dài một hơi, khom người cầm lấy áo ngoài bị xé nát của cậu, nói: “Muốn giữ mình trong sạch thì đừng tới những nơi kiểu này nữa, mau về nhà đi.” Sau khi nói xong, Jung YunTae xoay người rời đi, nhưng chưa đi được vài bước, người con trai kia lại đuổi theo.

“Vừa nãy, cảm ơn, tôi tên là So Gaye...” Người con trai cúi đầu nói.

“Ồ, cậu theo tôi làm cái gì, chờ tôi thưởng cậu à?” Jung YunTae bóp lấy cằm cậu, híp mắt đánh giá khuôn mặt sạch sẽ của người con trai này.

“Có thể giúp tôi một chuyện được không?” Người con trai dường như đã mất đi vẻ kiên cường ban nãy, chỉ vô lực mà nói.

“Ồ? Nghiêm túc thế, vậy đi theo tôi, đến nơi khác rồi nói.”

Lúc Jung YunTae dẫn cậu tới quán café bên đường, Jung YunTae mới chính thức nhìn rõ khuôn mặt của người con trai trước mắt, mắt phượng xinh đẹp cùng đôi môi hơi mỏng, thật đúng là một mỹ nhân.

“Nói đi, không phải bảo tôi giúp đỡ sao?” Jung YunTae ngậm điều thuốc, biếng nhác mà ngồi trên ghế sofa.

“Tôi không thể bỏ công việc này được... Tôi cần tiền.” Người con trai dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Tôi đã tới đây một tuần rồi, biết anh là một người có thân phận, tôi muốn thỉnh cầu anh, có thể nói với ông chủ rằng, tôi không muốn bán không...” Người con trai vẫn không ngẩng đầu nhìn về phía Jung YunTae, Jung YunTae cười cười nói: “Nói rất thê thảm nha, tôi có thể giúp như thế nào đây, nếu tôi nói cậu là người của tôi, vậy ông chủ chắc chắn sẽ không nói nên lời, sao tôi có thể vô duyên vô cớ mà nói với ông chủ như vậy được, tôi sẽ thành cái dạng gì đây, sứ giả bảo vệ hoa à?”

“...” So Gaye không nói gì, do dự một hồi mới lên tiếng: “VẬY đã làm phiền rồi, bất kể thế nào thì đêm nay vẫn cảm ơn anh.” Sau đó xoay người bỏ đi. Jung YunTae vĩnh viễn nhìn người con trai kia, dụi tắt điều thuốc, mỉm cười.

Nguyên tuần sau, So Gaye không hề nhìn thấy Jung YunTae ở quán bar, có điều quản lý đột nhiên điều cậu tới lần hai, dọn vệ sinh chạy chân cho một phòng, trong lòng So Gaye rất vui mừng vì không phải đụng mặt những con thú chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ đầy buồn nôn kia nữa.

“Ai da, thằng này, đêm nay Jung thiếu gia sẽ đến đây đấy, mày mau dọn nhanh lên để còn chuẩn bị nữa.” Quản lý kêu So Gaye đang thu dọn đám chai rượu ngổn ngang, dặn dò: “Phục vụ cho thật tốt vào, đừng gây rắc rối cho tao!” So Gaye mang theo khuôn mặt mờ mịt mà hỏi: “Sao lại bảo tôi tới đó?” Quản lý không nhin được mà đáp: “Mày còn giả vờ cái gì với tao nữa, mấy ngày trước Jung thiếu gia nói với tao, mày là người của ngài ấy, muốn tao điều mày tới lần hai, cho mày sống thoải mái hơn, không cho mày tiếp khách, mày không đi phục vụ người ta thì mày đi phục vụ ai, thật là!”

So Gaye dường như đã hiểu được, là như thế sao... Vậy phải cảm ơn anh ta rồi.

Jung YunTae thực sự xuất hiện, So Gaye đứng ở lầu hai nhìn người đàn ông kiệt ngạo bất tuân ở dưới lầu kia, giống như cảm nhận được ánh mắt của So Gaye, Jung YunTae ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của So Gaye, tiếp đó cho So Gaye một nụ cười mỉm rạng rỡ. So Gaye nhanh chóng xoay tầm mắt, cảm thấy trên mặt nóng lên.

“Đêm nay sao lại ngoan ngoãn mà đặc biệt chờ tôi thế, có phải nhớ tôi rồi không? Ha ha.” Jung YunTae kéo lấy So Gaye đang đứng ở bên cạnh, So Gaye nhú mày, cậu ngửi thấy mùi rượu còn nồng nặc trên người Jung YunTae.

“Anh uống say rồi...” So Gaye đẩy cánh tay đang ôm lấy eo cậu của Jung YunTae, nhỏ giọng nói.

“Uống say? Tôi mẹ nó chưa từng uống say, cậu tới đây uống với tôi một chút, mau lên.” So Gaye nhìn người đàn ông này sắp nhét chai rượu vào trong miệng mình, dứt khoát trực tiếp cầm chai lên uống, Jung YunTae ngăn người, nói: “Vẫn còn là trẻ con hiếu thắng...” So Gaye thiếu chút nữa là sặc, trong căn phòng to lớn ngập tràn tiếng cười âm ỉ, những gã đàn ông uống rượu chơi oẳn tù tì, mỗi người ôm một cô nàng trong quán bar, rống lên mà ca hát nhưng chẳng đúng điệu, nói chung là loạn hết cả lên, ngập tràn nỗi mê say đến tận nửa đêm. Hai người đàn ông này thì lại thờ ơ lãnh đạm mà ngồi trong phòng uống từ chai này đến chai khác, cho đến khi Jung YunTae ngủ say như chết trên sofa, đầu So Gaye cũng có chút nặng trĩu, nhưng cậu không có say, tửu lượng của So Gaye tốt đến kinh người, So Gaye nhìn người đàn ông đã nằm bẹp trên ghế sofa bất tỉnh nhân sự, bất đắc dĩ mà nâng cánh tay anh dậy, khoác lên vai rồi lén lút chuồn ra khỏi phòng, cậu phát hiện dường như anh không mang theo thủ hạ, người đàn ông nửa tỉnh nửa mê mà nâng tay ôm lấy So Gaye, So Gaye bị hù đến nhảy dựng lên, giãy dụa nửa ngày, phát hiện người đàn ông thực sự đã chìm vào giấc ngủ, lúc ngủ vẫn không có nề nếp như vậy, cậu khẽ sát vào Jung YunTae, nhìn thấy vẻ không phòng bị của anh, giống như một đứa nhỏ, cậu do dự không biết nên thu xếp cho vị thiếu gia này ở đâu, cậu định tìm di động của anh, nhưng lục lọi nửa ngày cũng không tìm được, trái lại lúc đang mò đến lồng ngực ấm áp của anh, cậu cảm thấy có chút xấu hổ, dứt khoát đặt anh ở tại đây luôn, dù sao cuối cùng sẽ có người đưa anh trở về, vì vậy cậu lại nâng anh về phòng, ném lên sofa, rồi đi.

Đi được mười bước, So Gaye đột nhiên quay đầu lại, nâng Jung YunTae như kẻ chết lên, lái xe quay về nhà mình.

...

Cứ như thế, tôi biết Jung YunTae, rồi tới tập đoàn họ Jung làm việc.

Kim JaeJoong căn bản chưa từng nghe qua một câu chuyện thú vị như vậy, liền nói: “Sau này, sau này thì sao nữa?! Kể thêm cho con nghe đi!” So Gaye nhìn đứa nhỏ vui vẻ nghe chuyện xưa trước mắt, bất đắc dĩ mà xoay người, So Gaye mở miệng: “Được rồi, khi tôi kể câu chuyện này, tài xế đã đến cửa rồi, mau về đi.” JaeJoong không cam lòng mà đứng dậy, vẫy tay chào tạm biệt với So Gaye, So Gaye không phản ứng gì, chỉ gật đầu.

(1) *Angelica sinensis*: Là một loài thực vật có hoa trong họ Hoa tán. Loài này được (Oliv.) Diels miêu tả khoa học đầu tiên năm 1900.

(2) Đại kim chủ: Kiểu giống như khách V.I.P vậy á. Ta hiểu nhưng ta không biết giải thích làm sao:(

Kim JaeJoong ôm lấy quyển sách, vô cùng tỉ mỉ mà đọc tận ba ngày, cuộc sống mỗi ngày rất nhàn hạ, ngoài trừ lúc bà Wang gọi nó ra ăn cơm đúng giờ, nó không hề có bất cứ cơ hội giao lưu cùng người khác nào, trong nhà dường như chỉ còn lại mình nó, mặc dù thỉnh thoảng trong giấc mộng nó mơ hồ nghe được chút tiếng vang, nhưng sau khi tỉnh dậy, trong nhà vẫn chỉ có một mình nó, bây giờ nó ở nơi nào nó cũng không biết, chỉ biết chỗ này là vùng ngoại ô heo lánh, nơi bị chúa bỏ quên.

Đêm nay, JaeJoong giống như thường ngày mà ngồi ở phòng sách lật xem quyển sách tế nhạt, nó đứng dậy, lục lọi một thứ trong giá sách, bỗng nhiên nhìn thấy một quyển album, nó tò mò lấy ra xem, vẫn chưa kịp nhìn kỹ, một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên: “Mày đang làm gì?” Kim JaeJoong sợ đến nhảy dựng lên, vội vàng đóng quyển album lại rồi đứng dậy từ trên chiếc ghế dựa bằng da thật, là Jung YunHo. Ngữ khí cứng cáp của Jung YunHo vang lên: “Đây là thứ mà mày có thể đụng vào sao?” Giọng nói hung ác độc địa khiến trong lòng JaeJoong bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất, nước mắt không quản được mà ứa ra, Jung YunHo sau khi nhìn thấy, chán ghét mà chửi một câu: “Mẹ nó.” Tiếp đó liền xoay đầu rời đi, nghe thấy tiếng hân xuống lầu, lại nghe thấy tiếng xe hơi khởi động, nó biết Jung YunHo đã đi rồi, Jung YunHo ghét nó, nó bỗng dưng nhớ tới lời Jung YunTae đã nói với nó vào ngày đầu tiên: “Đừng khóc nữa, một hồi YunHo quay lại mà nhìn thấy nhóc khóc, anh ấy sẽ không vui đâu.” Có lẽ chính là vì nó đã khóc đi, JaeJoong càng nghĩ trong lòng càng buồn, đột nhiên rất nhớ nhà, nhớ ba mẹ ôn nhu, nhớ bạn bè cùng lớp, nó cuộn mình lại, nhìn cảnh đêm khuya ngoài cửa sổ sất sất mà thút thít khóc, nó cũng không thích mình của hiện tại, giống như đàn bà ai oán, cũng không biết bản thân thương tâm vì cái gì, là bởi vì thái độ của Jung YunHo sao, hay là do cuộc sống vô vị đơn điệu này.

Ngày thứ hai lúc tỉnh dậy, khi Kim JaeJoong phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường trong một căn

phòng thì sợ đến nhảy dựng lên, rõ ràng mình khóc ở phòng sách rồi thiếp đi, sao lại vào trong phòng được, lúc này cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, nó nhìn thấy Jung YunTae nghênh ngang tiến vào, lập tức rút người vào trong chăn trong vô thức.

“Ồ ồ ồ, Kim thiếu gia đang xấu hổ sao?” Jung YunTae rút tay vào túi quần, đứng ở bên giường nhìn xuống JaeJoong.

“Không phải chú đã đi Nhật Bản rồi sao?” Kim JaeJoong hỏi.

“Không phải anh đây đã quay về rồi sao, aish, nhóc còn xấu hổ nữa chứ, tối hôm qua đã để anh đây cởi quần áo dùm nhóc rồi cơ mà, được rồi đó, che che cái búa ý, bộ phía dưới của nhóc đang phát dục hay sao mà phải che.”

Sau khi Jung YunTae nói xong, Kim JaeJoong mới hiểu, thì ra Jung YunTae đã khiêng nó về phòng, Jung YunTae thấy Kim JaeJoong không nói tiếp, liền lên tiếng: “Mau đứng dậy đi, hôm nay nhóc phải đi giúp So Gaye một tay đây, trong bang có nhiệm vụ, có lẽ sẽ có người bị thương.” Kim JaeJoong nghe xong lời này, lập tức bật dậy, có một sự hưng phấn không tên, cuối cùng cũng phải làm việc rồi, cuối cùng cũng không cần buồn chán mà đọc sách nguyên một ngày nữa rồi, nó nhanh chóng mặc quần áo, theo Jung YunTae xuống lầu.

Lúc xe dừng ở tòa biệt thự kia, Jung YunTae dường như cũng tỏ ra rất hưng phấn, anh mở cửa bước xuống xe, bước nhanh vào bên trong, hoàn toàn quên mất Kim JaeJoong, Kim JaeJoong chạy theo ở phía sau, Jung YunTae thuần thục mà ấn mật mã, cửa mở ra, sau khi tiến vào, phát hiện So Gaye mặc áo trắng đang đưa lưng về cửa mà sắc thuốc, Jung YunTae bước lên, ôm lấy So Gaye từ phía sau, Kim JaeJoong giật mình nhìn.

“Tôi muốn điều chế thuốc.” So Gaye chỉ nhàn nhạt nói, cậu biết rất rõ phía sau là ai, cũng không có hành động phản kháng gì. Jung YunTae cũng không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn ôm lấy So Gaye như vậy, Kim JaeJoong biết điều mà quay lưng lại, đi về phía phòng thuốc từ bên cửa, lúc tới chỗ rẽ, nó nhìn thấy Jung YunTae ôn nhu mà xoay đầu So Gaye qua, tiếp đó chậm rãi kề sát môi vào, Kim JaeJoong há to miệng, sững sờ ba giây, vội vã bước nhanh rời đi.

Kim JaeJoong loay hoay với thuốc Đông y ở phòng thuốc cả buổi sáng, nó thử ngửi các loại thực vật thân thảo trong tủ thuốc, dựa vào mùi mà phán đoán ra những thứ đó đều là thuốc hảo hạng, còn có một vài loại thuốc nó chưa nhìn thấy bao giờ, trước tủ thuốc không có bất kỳ nhãn hiệu gì, JaeJoong thử đi lục tìm ký ức, lúc nó đang đứng phát ngốc, Jung YunTae bỗng nhiên bước tới, ngửi khí ngược lại rất nhẹ nhàng: “Kim JaeJoong, đến đại sảnh đi, trong bang xảy ra chuyện rồi.” JaeJoong vâng một tiếng, bước nhanh tới đại sảnh.

“Bây giờ, cậu đổi quần áo, đến phòng trị liệu, chuẩn bị công cụ trừ độc bằng bó thật tốt, đây là lần đầu tiên cậu làm việc nên có khả năng sẽ hoảng loạn, nhưng lần này chúng ta bị tổn hại, cho nên tôi không có thời gian giúp cậu, cho nên việc xử lý ngoại thương do chính cậu phụ trách, tôi hi vọng cậu đừng hoảng loạn, bây giờ tôi phải vào phòng phẫu thuật, cậu còn lại hai phút để chuẩn bị công cụ.” So Gaye nói xong, liền vội vã chạy vào phòng phẫu thuật, Jung YunTae vỗ vai JaeJoong, sau đó đi về phía cửa, Kim JaeJoong trấn tĩnh ba giây, thay chiếc áo xanh dương đậm, đi vào phòng trị liệu, phân loại chuẩn bị thuốc, trong lòng nó ít nhiều đều biết, ý ‘bị tổn hại’ trong miệng So Gaye.

“Mau lên! So thiếu gia! Cứu Son Ho đi!! Hắn bị trúng hai phát đạn, sắp không xong rồi.” Kim JaeJoong nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ ở ngoài cửa cách một lớp thủy tinh, nó đứng ở phòng thuốc nhìn người đang được nâng vào, tiếng gấp rút xen lẫn với tiếng kêu la.

“Đại ca, anh thả em xuống đi, anh, anh cũng bị thương rồi.”

“Mày câm miệng lại cho tao!”

Nghe ngữ khí như vậy, Kim JaeJoong liền biết đó là Jung YunHo, nó thấy YunHo đang cật lực công một gã đàn ông bị chảy máu không ngừng nơi bắp đùi, thông thường với sức lực của Jung YunHo, công một gã đàn ông vẫn còn dư xài chán, sao nhìn trông có vẻ cật lực như vậy, lúc này tầm mắt của nó mới chuyển đến phần bụng đã bị máu nhuộm đỏ một vùng của Jung YunHo, vì mặc áo sơ mi màu đen nên lộ ra màu tím. Nó muốn tới giúp một phần nào đó, nhưng lúc chạy tới, Jung YunHo lại lướt thẳng qua người nó mà không

hề có bất kì phản ứng gì, giống như không nhìn thấy, Kim JaeJoong quay đầu thấy có người tiến vào phòng trị liệu, lại cuống quýt chạy về phòng trị liệu, bắt đầu tỉ mỉ giúp băng bó.

“Mẹ nó, cái thằng Sam Seok đó không biết xấu hổ mà đòi hàng hóa, làm bẩn tính mạng Gang hyung của chúng ta.” Một người thương tích không nặng hung hăng nói với gã đàn ông đang được băng bó.

“Đừng nói nữa, người của chúng ta bị thương, thù chúng ta dù sao cũng đã báo, một người cũng không tha, chúng ta đi bao nhiêu, bọn nó chết bấy nhiêu.” Gã đàn ông đang được trừ độc chịu đau một chút, nói.

“Nhưng lại để Sam Seok chạy thoát! Hắn mới là kẻ đáng chết nhất.”

“Được rồi, đại ca sẽ ra lệnh mới cho chúng ta ngay thôi, may không thấy đêm nay đại ca khí thế, nổi giận như thế nào à, Gang hyung vừa mới chết, đại ca còn khổ sở hơn chúng ta.”

Nghe bọn họ trò chuyện, trong đầu JaeJoong hiện lên hình ảnh hắc cốt lừng công gã đàn ông vừa nãy, nghĩ thầm Jung YunHo đã đi đâu rồi, ông ta cũng bị thương, dường như cũng không nhẹ, phải sớm xử lý một chút, đang suy nghĩ, người bên cạnh đột nhiên đứng lên nói: “Đại ca.” Sau đó nó mới nhìn thấy Jung YunHo chậm rãi bước đến, Jung YunHo ra hiệu bảo bọn họ ngồi xuống, gã đàn ông đang được băng bó nói: “Đại ca, vết thương của anh nặng lắm, anh phải xử lý trước đi.” Jung YunHo chỉ ngồi trên chiếc ghế sofa chỉ thuộc riêng về hắn, cũng không nói câu nào, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, Kim JaeJoong thấy hắn không phản ứng, nhanh chóng xử lý tốt ngoại thương của người cuối cùng rồi cầm dụng cụ đến bên cạnh Jung YunHo, những gã đàn ông đã được xử lý tốt ngoại thương đều đứng dậy, hơi cúi người rồi rời đi, trong phòng trị liệu chỉ còn lại Kim JaeJoong và Jung YunHo.

“Bụng chú bị thương rồi.” Ý nghĩa trong lời nói của Kim JaeJoong là, e rằng phải cởi áo ra nhìn, Jung YunHo phục hồi tin thần, bắt đầu chậm rãi cởi nút áo, vừa nâng cánh tay lên, giống như vết thương bị xé rách, Jung YunHo hít một ngụm khí, JaeJoong liền nói: “Tốt nhất chú đừng động nữa, con làm cho.” Thấy Jung YunHo không nói gì, JaeJoong giúp YunHo cởi nút áo ra, nhẹ nhàng mà trút bỏ chiếc áo sơ mi đen, trên người Jung YunHo có mùi hương của thuốc lá, nó chưa từng nhìn thấy Jung YunHo hút thuốc, trên người hắn rất sạch sẽ, không có bất luận hình xăm nào. Lúc JaeJoong nhìn thấy vết dao sâu hoắm trên eo hắn, trong lòng có chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy da thịt bị xé ra ở cự ly gần, máu không ngừng chảy xuống, tay nó có chút run rẩy, nhưng vẫn ép bản thân bình tĩnh mà cầm lấy công cụ trừ độc, nó ngồi xổm quỳ bên ghế sofa, nó không nhìn thấy ánh mắt của Jung YunHo, Jung YunHo hơi cúi đầu, rử mí mắt, nhìn đứa nhỏ có đôi mắt xinh đẹp bên dưới.

“Rất đau đúng không?”

“Quen rồi.” Hai chữ này không biết chứa đựng bao nhiêu ngày tháng đổ máu.

Kim JaeJoong không nói gì, bắt đầu dùng băng vải tỉ mỉ mà quấn vòng. Jung YunHo nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi mà dựa vào ghế sofa, sau đó nói: “Lấy ly rượu cho tao, ở đại sảnh có.”

Kim JaeJoong không nhúc nhích, nói: “Chú bị thương rồi, không thể uống rượu.”

Jung YunHo mở mắt ra, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, dùng tay bóp lấy cằm Kim JaeJoong, chậm rãi ghé sát khuôn mặt vào trước mặt JaeJoong, nói từng câu từ chữ một:

“Biết cả đời này tao ghét loại người nào không? Tao ghét nhất người đụng vào tao và kẻ quần tao.”

Nói xong câu đó, sức lực trong tay tăng lên một chút, Kim JaeJoong bị bóp đến sinh đau, Jung YunHo không hề buông lỏng, tiếp tục nói:

“Đêm nay hai khoản tiền đều bị chiếm lấy rồi, may nói xem, tao nên làm cái gì đây?”

Tay Kim JaeJoong vì đau đớn mà nắm thành quả đấm, không kiềm chế được mà run rẩy, Jung YunHo nhìn đôi mắt kinh khủng trước mắt, đột nhiên trong ánh mắt trở nên âm trầm, sau đó buông tay ra, mệt mỏi mà đứng dậy cầm lấy chiếc áo sơ mi rồi bước đi, lúc đến trước cửa, giống như muốn quay đầu nói chút gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ xoay lưng dừng ở trước cửa vài giây, không ngoảnh lại mà đi vào trong phòng giải phẫu, Kim JaeJoong ngã ngồi trên thảm trải sàn, trong ánh mắt ngập tràn nỗi bất an, JaeJoong có thể hiểu cảm giác trong tim Jung YunHo, nó loạng choạng đứng dậy, sửa sang lại quần áo, sau đó bắt đầu thu nhập công cụ, tỉ mỉ mà bày trở về vị trí ban đầu. Chờ đến lúc mọi thứ đều kết thúc thì đã tới rạng sáng ba

giờ hơn, trong bang không còn nhiều người ở lại, khi JaeJoong mơ màng đứng dậy từ ghế sofa, phát hiện So Gaye đang cùng YunHo nói cái gì đó, hai người một mệt một suy yếu, Jung YunTae đã không nhìn thấy bóng dáng đâu, lúc So Gaye chuyển tầm mắt phát hiện Kim JaeJoong còn đang ở trong phòng trị liệu thì liền vẫy vẫy tay với nó, JaeJoong bước qua.

“Làm không tệ.” So Gaye xoa xoa đầu JaeJoong, Jung YunHo đứng ở bên cạnh, nói: “Sao mày vẫn còn ở đây?” Kim JaeJoong cúi đầu, So Gaye cởi trang phục phẫu thuật ra, treo lên giá áo, nói: “Mấy người mau về đi, tôi cũng phải về rồi.” Jung YunHo nói: “Để YunTae đưa cậu về.” So Gaye xoay đầu nhìn Jung YunTae đang ngủ trong phòng phẫu thuật, mỉm cười nói: “Quên đi, mấy người cứ về trước đi, không cần quan tâm đến tôi.” YunHo gật đầu, nhìn Kim JaeJoong một cái, nói: “Về nhà.” Sau đó liền bước đi, Kim JaeJoong vẫn như trước mà theo ở đằng sau, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt với So Gaye, So Gaye cũng cười lại.

Lúc lên xe, Kim JaeJoong xiêu vẹo ngồi ngủ, Jung YunHo nhìn Kim JaeJoong vẫn đang cuộn tròn ở bên cạnh mình, nhú nhú mày, do dự một hồi, dùng tay nhẹ nhàng nâng đầu Kim JaeJoong lên, sau đó nhích lại gần Kim JaeJoong, lúc dùng sức ở phần eo, Jung YunHo cảm nhận được sự đau đớn từ vết thương, nhưng hắn vẫn đặt đầu JaeJoong lên đùi mình, động tác của YunHo rất cẩn thận, JaeJoong dường như cũng vì tư thế trở nên thoải mái hơn mà thả lỏng đi rất nhiều, Jung YunHo vắt tay lên ghế dựa, đầu nghiêng về phía ngoài cửa sổ, nhìn màn đêm yên tĩnh mà lạnh lẽo kia.

“JaeJoong, JaeJoong, tỉnh dậy thôi.” Lời nói của bà Wang kéo Kim JaeJoong khỏi giấc mộng, đầu Kim JaeJoong nặng trĩu, ánh mắt từ mơ hồ dần trở nên rõ ràng, phát hiện bản thân vẫn nằm ở trong xe, Kim JaeJoong không cảm thấy bất ngờ, Jung YunHo sẽ không hảo tâm mà ôm nó trở về phòng, huống chi hắn vẫn còn bị thương, JaeJoong mơ màng đứng dậy, hỏi bà Wang: “Mấy giờ rồi ạ?” Bà Wang nói: “Một giờ chiều rồi, bà sợ cháu nằm trong xe khó chịu, thiếu gia phân phó để cháu ngủ đến một giờ chiều, mau dậy ăn chút đồ đi.” JaeJoong không cảm thấy có cảm giác khó chịu, nhìn thấy cửa sổ xe cũng hơi mở ra, để lộ khe hở. Lúc Kim JaeJoong đang ăn cơm thì nhìn thấy Jung YunTae mang theo vẻ hăng hái mà quay về, Jung YunTae là người hỉ nộ ái ố đều lộ rõ ở trên mặt, nhìn cảnh xuân phơi phới trên mặt anh, JaeJoong liền biết hôm nay tâm tình của Jung YunTae không tệ.

“Ngủ ngon không? JaeJoongie.” Jung YunTae nói lỏng cà vạt, lập tức ngã vào trong ghế sofa.

“Con ngủ ở trong xe một đêm, chú nói xem, có ngon không?” Kim JaeJoong nói xong, cúi đầu hưng hăng xúc một miếng cơm.

“Thật sao, tài xế cứ như vậy mà ném nhóc ở trong xe rồi mặc kệ à, aish, anh hai của anh cũng không dặn tài xế đưa nhóc về, đúng rồi, anh lên lầu xem một chút, nói không chừng anh hai anh vẫn đang nằm ngủ trong phòng đấy.” Jung YunTae hiển nhiên không biết JaeJoong và YunHo quay về cùng nhau.

“Thiếu gia đã đi từ sáng sớm rồi, buổi tối thiếu gia không quay lại, chỉ vợ và quay về đánh răng rửa mặt vào sáng sớm rồi lại đi, cơm cũng không ăn.” Bà Wang bưng cốc sữa nóng, nói với Jung YunTae đang ở trên lầu.

“Ồ ồ, vậy buổi tối anh ấy đã đi đâu?”

Lúc này, JaeJoong bỗng nhiên sững sốt, vậy chẳng phải là nói, Jung YunHo cũng ở trong xe ngay người nguyên một đêm, mà nó lại nằm ở chỗ ngồi đằng sau, chẳng lẽ Jung YunHo cứ ngồi ngủ như vậy một đêm, bụng hắn còn bị thương, vì sao không đánh thức nó chứ, trong đầu JaeJoong hiện lên đủ loại vì sao, nhưng vẫn vui đầu ăn cơm, định không để bản thân tiếp tục trở nên rối rắm với câu hỏi này.

Sáng sớm hai ngày sau, JaeJoong tỉnh dậy thì cũng hơn bảy giờ, nó tiện tay mở ti vi tình thế lỏng treo ở trên tường, trong ti vi phát tin tức của ngày hôm nay.

“Chủ tịch tập đoàn Sam Seok – Chon Ya Sam Seok lên cơn đau tim mà chết, nhân viên của tập đoàn Sam Seok bị tập đoàn họ Jung thu mua toàn bộ, sau đây xin nghe bản tin cụ thể...”

Kim JaeJoong sững sờ nhìn trên ti vi phát hình Jung YunHo mặc âu phục đen, đang được mời phát biểu trong một bản tin, giữa đầu lỏng mày tán ra khí khái hào hùng bức người.

“Xin hỏi chủ tịch Jung, tập đoàn họ Jung luôn luôn lấy xuất khẩu buôn bán là việc chính, sao lại thu mua tập đoàn Sam Seok lấy dịch vụ ăn uống là việc chính ạ?”

“Tập đoàn Sam Seok là một xí nghiệp tập thể quản lý có phương pháp, tôi rất kính nể ngài Chon Ya Sam Seok, ông ấy là một người có cam đảm, nhưng tiếc là vận may có chút xui xẻo.” Jung YunHo mang theo giọng nói cường ngạnh mà thốt ra những lời này, người không hiểu chắc chắn sẽ nghe không hiểu, nhưng JaeJoong hiểu, Jung YunHo chẳng qua chỉ là ra mặt thay anh em ở trận chiến tranh ngày hôm qua, lấy mạng đền mạng mà thôi.

3. Chương 2

Mấy ngày sau, Kim JaeJoong lại ngồi tự kỉ ở nhà, một là đọc sách, hai là ngây người, từ sau lần bị phát hiện lấy quyển album kia, JaeJoong cũng không dám tùy tiện lục lợi giá sách nữa, chỉ tự ngồi chơi với mình, buổi tối So Gaye đột nhiên gọi điện thoại, nói cho JaeJoong biết rằng buổi tối phải giúp Jung YunHo thay băng vì đêm nay cậu có việc, cúp điện thoại, Kim JaeJoong liền định đi tắm rửa thay quần áo, giống như đang chính thức hẹn hò, nó muốn tận lực khiến Jung YunHo trở nên có chút ấn tượng tốt với nó, JaeJoong không thích bị người khác ghét.

Buổi tối Jung YunHo quả thực quay về đúng giờ, tùy tiện ăn vài miếng cơm rồi về phòng, JaeJoong vào phòng sách ôm lấy hòm thuốc, gõ cửa phòng ngủ của Jung YunHo.

“Vào.” Trong phòng truyền đến tiếng nam sinh trầm thấp, Kim JaeJoong cẩn thận bước vào, cởi giày đặt ở cửa, phòng ngủ của Jung YunHo bao trùm một màu mực đen, sàn nhà lót một chiếc thảm chất liệu mềm mại thoải mái.

“So Gaye nói cho con biết, hôm nay chú phải thay băng rồi.” Kim JaeJoong dùng giọng nói tăng thêm vẻ cẩn thận mà nói.

“Ừ.” Jung YunHo không có bất kỳ sự cự tuyệt nào, tiếp đó phối hợp mà ngồi xuống bên giường, giường của Jung YunHo là loại giường thấp làm bằng gỗ, JaeJoong thuần thục mà mở hòm thuốc lấy thuốc ra, lúc này, di động của Jung YunHo vang lên, bởi vì sự an tĩnh khác thường trong phòng ngủ, cuộc đối thoại trong di động cũng nghe thấy rất rõ ràng.

“Đại ca, Ji Hwan về Hàn Quốc nghỉ ngơi rồi, bảo đại ca mai hãy sang đó, có thể phải ở khoảng ba năm ngày.”

“Ừ, biết rồi.” Cúp điện thoại, Jung YunHo ném di động lên giường.

Kim JaeJoong nghe thấy Jung YunHo lại sắp đi xa, So Gaye và Jung YunTae đều tới Nhật Bản xử lý chuyện của tập đoàn Sam Seok, chẳng phải mình sẽ lại nằm ỉ ở nhà đến chết sao, nó vừa nghiêm túc trừ độc, vừa cố lấy dũng khí mà nói.

“Cái đó, có thể, có thể dẫn con theo, được không?” Kim JaeJoong không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt YunHo, vẫn máy móc mà lau chùi vết thương.

“Mày muốn đi?” Jung YunHo hỏi.

“Vâng!” Kim JaeJoong kiên quyết gật đầu.

“Được.” Jung YunHo không do dự mà đáp ứng, cái đáp ứng dễ dàng của YunHo khiến trong lòng JaeJoong thoáng chốc sáng tỏ, mỉm cười thay băng cho Jung YunHo thật tốt rồi nhảy chân sáo ra ngoài. Jung YunHo thấy Kim JaeJoong vui vẻ như vậy, trong lòng dường như cũng không quá thoải mái, thật là, tuổi này là tuổi mà đứa nhỏ nên chơi đùa, từ sau lúc nó tới tập đoàn họ Jung, dường như vẫn chưa từng quan tâm đến nó, mỗi ngày đều thấy nó quanh quẩn trong phòng, cũng chưa từng nghe thấy tiếng oán giận hay ồn ào nào.

Tối hôm đó Kim JaeJoong không ngủ được, qua quýt đóng hành lý, sáng sớm liền bật dậy đến phòng khách ngồi chờ, lúc YunHo xuống lầu thì nhìn thấy Kim JaeJoong đang lắc lư đôi chân nhỏ nhắn, ngồi trên ghế sofa mà coi ti vi, trong lòng đột nhiên cũng trở nên không tệ, sau khi cùng nó ăn bữa sáng, tài xế liền tới đây đón bọn họ.

Ji Hwan là thương nhân giao dịch súng ống và ma túy, Ji Hwan là người Hàn Quốc, nhưng xí nghiệp nằm ở Mỹ, rất ít khi ở Hàn Quốc, Ji Hwan hơn năm mươi tuổi biết địa vị của tập đoàn họ Jung ở Hàn Quốc có ảnh hưởng lớn, liền muốn nhân cơ hội mà cùng Jung YunHo hợp tác một phen, để nghe một chút thì gọi là hợp tác, chứ nói trắng ra thì chính là lợi dụng con đường xuất nhập khẩu của Jung YunHo để kiếm thêm tiền, người biết ngọn nguồn của tập đoàn họ Jung cũng không nhiều, kỳ thực YunHo và Ji Hwan đều là người làm ăn, chuyên xuất nhập khẩu, buôn bán để kiếm những đồng tiền chân chính.

Ji Hwan ở trong một vùng ngoại ô tại Seoul, là một làng du lịch, Ji Hwan bao trọn gói, để cả nhà bọn họ nghỉ ngơi ở nơi này, mang theo đứa con tám tuổi của ông, thấy Jung YunHo mang theo cậu bé có gương mặt đẹp này, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ rằng đó là con riêng của YunHo. Ji Hwan không quan tâm đến vấn đề như vậy, mỉm cười ghênh đón YunHo.

“Chủ tịch Jung của chúng ta chịu trăm ngàn bận bịu mà dành thời gian đến nơi này, Ji tôi rất cảm kích.” Nói xong liền bật cười vài tiếng, bắt tay với YunHo.

“Tổng giám đốc Ji, ngài khách khí rồi, tính theo tuổi tác, ngài là trưởng bối của tôi, tính theo tư chất, ngài là tấm gương để tôi học tập, dù thế nào cũng không thể thất lễ, phải là tôi đã quấy rầy ngài mới đúng, biết con ngài cũng tới đây, đúng lúc tôi có dẫn nên JaeJoong đến, có thể chơi đùa cùng nhau.” Nói xong lời này, JaeJoong lễ phép hơi cúi đầu, mà cậu bé mang khuôn mặt chán ghét mặc bộ âu phục nhỏ ở đằng sau Ji Hwan liền hừ một tiếng rồi bỏ đi, Ji Hwan vội vàng hòa giải: “Ji Min từ nhỏ đã không quen lễ nghi rồi, đều bị người trong nhà làm hư, đừng khách khí, tới đây, mang tiểu thiếu gia của nhà Jung đi, để ta trò chuyện với cậu Jung.” JaeJoong bị mấy tên thủ hạ dẫn vào biệt thự, trong biệt thự không có một bóng người, JaeJoong nhu thuận mà ngồi trước sân thượng ngoài trời, nhìn bể bơi to lớn, nó nghiêng đầu liền nhìn thấy Jung YunHo và Ji Hwan cùng nhau mỉm cười đi vào một biệt thự khác.

JaeJoong nghe thấy có tiếng bước chân, lúc nó quay đầu lại liền sợ đến té ngã xuống mặt đất, thiếu chút nữa là rơi xuống hồ bơi, chỉ thấy trong tay thiếu gia nhà Ji nắm một con cóc vằn vẹo xấu xí, tấm da màu xanh lá khiến JaeJoong cảm thấy vô cùng buồn nôn, nó sợ những thứ như vậy, nó nhìn con cóc ngày càng tiến gần đến khuôn mặt mình, vô thức mà trốn ra sau, Ji Min đột nhiên như muốn buông tay, JaeJoong sợ hãi nhanh chóng lui về phía sau, kết quả là ngã vào trong hồ bơi, Ji Min bật cười ha ha ha, dùng tiếng Hàn không lưu loát mà nói: “Tên nhát gan, tao muốn chơi với mày.” JaeJoong bị sặc nước, vừa ho khan vừa dùng tay lung tung mà lau mặt, sau đó vừa gian nan vừa chặt vật mà dựa vào bờ, hên là nước không sâu, nó không biết bơi, cũng có chút e sợ cảm giác ngạt thở mà nước sâu mang đến.

Ji Min dường như rất hưởng thụ cảm giác khiến người ta sợ hãi, nó tìm đủ loại côn trùng không biết từ nơi nào, bắt đầu đuổi theo Kim JaeJoong, những người không biết gì sẽ tưởng rằng hai đứa nhỏ này đang chơi trò rượt bắt, nhưng kỳ thực trong lòng JaeJoong đang rất sợ hãi, từ sau lúc nó tới tập đoàn họ Jung, cảm giác an toàn trong tim nó ngày càng giảm đi, nó cảm thấy bản thân không được bảo vệ, cũng không có người coi trọng.

“Xin cậu đấy, tớ sợ bọn chúng lắm, tội mình đối trò chơi khác được không.” Kim JaeJoong thực sự không chạy nổi nữa, đứng ở tại chỗ mà thở gấp từng hơi một. “No way! Tao sẽ chơi trò này với mày, mày mau chạy đi, nếu không tao sẽ thả hết bọn chúng lên người mày đó!” Nói xong, Ji Min thật sự lấy vài con sâu đang nhúc nhích ra rồi kề sát vào Kim JaeJoong, JaeJoong nhanh chóng chạy đi, cố gắng rẽ thật nhiều vòng, cho đến khi JaeJoong thực sự vút Ji Min lại đằng sau, kết quả chính là bản thân cũng không biết đã đi đến đâu, chỉ biết đây là một rừng cây nhỏ. Kim JaeJoong rất thích rừng cây như vậy, không khí vừa trong lành vừa yên tĩnh, còn có rất nhiều cầu treo và võng được xây dựng, JaeJoong nhìn bốn phía không có người tới, thở phào nhẹ nhõm, bò lên cái võng, vừa nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy ngực ngứa ngứa, mở mắt nhìn, một con cóc đang nằm sấp trên ngực nó, phồng hai má, tròn mắt nhìn JaeJoong, JaeJoong á một tiếng rồi lăn xuống võng, đầu gối đập mạnh vào tảng đá bên cạnh, nỗi đau đón mạnh mẽ tập kích JaeJoong, JaeJoong cuộn mình lại, ra sức thổi hơi vào đầu gối, muốn giảm bớt cảm giác đau đớn, chắc chắn đã sưng tấy lên rồi, nó nghĩ trong đầu, lúc này JaeJoong nhìn thấy Ji Min cười trộm bước ra từ trong khe hở của đám cây, trong lòng nó âm thầm thở dài, những thằng nhóc nhà giàu đều xấu xa như thế sao, vừa xoa đầu gối vừa oán giận trong lòng.

JaeJoong khắp khiêng đi ra khỏi rừng cây, đầu gối giống như bị trật khớp mà cảm thấy vô cùng khó chịu, lúc bước đến biệt thự, vừa vịn nhìn thấy thủ hạ của Jung YunHo đang tìm nó, nói cho nó biết rằng phải

đi ăn cơm tối rồi, nhưng lúc vào phòng thủ hạ lại nói: “Thiếu gia nhà Ji không muốn để ngài một mình một bàn, Jung thiếu gia bảo ngài phải chung sống tốt với Ji thiếu gia.” JaeJoong tuyệt vọng bước đến bàn ăn, nó biết sẽ không có chuyện gì tốt, quả nhiên, lúc đủ loại côn trùng được bưng lên, JaeJoong hoàn toàn choáng váng, sâu xanh, châu chấu, ve sầu, diều hâu¹, đương nhiên còn có canh cá chạch, JaeJoong chỉ mới nhìn đã muốn nôn mửa, chứ đừng nói là đi nhắm nuốt.

“Sao mày không ăn vậy, mau ăn đi chứ.” Nói xong, Ji Min chọn một con nhộng còn đang hơi nhúc nhích, vớt vào trong đĩa của JaeJoong, JaeJoong nhú mồm, không chạm đĩa.

“Đêm nay mày không ăn, tao sẽ nói ba không hợp tác với bọn mày, để ba mày không kiếm được tiền.” Hiển nhiên Ji Min đã cho rằng YunHo là ba của nó, JaeJoong nhìn cậu nhóc mi thanh mục tú ở trước mắt, làm sao cũng không nghĩ được rằng nó lại có thể thốt ra những lời như vậy, JaeJoong do dự, cho dù Ji Min nói thật hay hù dọa nó, nó cũng không muốn vì mình mà rắc phiền phức cho Jung YunHo, nhưng nó thật sự không nuốt xuống được, nó thử dùng thìa gắp lên, vừa mới mở miệng, trong dạ dày liền quặn đau, sau đó bắt đầu nôn khan.

“Ha ha ha ha, nếu không thì mày uống chút canh đi, cái này có thể có được hiệu rất mạnh.” Ji Min chuyển canh cá chạch đến trước mặt Kim JaeJoong, Kim JaeJoong che miệng, cố gắng lảng cái cảm giác khó chịu trong dạ dày lại, kiên trì múc một muỗng canh, Ji Min vô cùng hứng thú mà nói: “Ăn cái con kia đi!” Kim JaeJoong bất đắc dĩ mà dùng thìa múc con cá chạch da trơn lên, toàn thân đen thui, cảm giác trơn dính khiến JaeJoong lo sợ, nhưng may là chết rồi, JaeJoong nhắm mắt lại, bóp mũi, ngửa cổ húp bát canh cá chạch, lúc con cá chạch trôi xuống theo thực quản, JaeJoong cảm thấy rất muốn chết đi cho xong.

Lần này JaeJoong thật sự nôn mửa, chật vật mà chạy đến toilet, Ji Min thì cười ha ha nhìn Kim JaeJoong chạy đi, sau đó gọi người ở ngoài cửa đến, nói rằng: “Đổ hết đi, chơi chẳng vui chút nào, mà trông buồn nôn thật đấy.” Nói xong, nhảy xuống chiếc ghế làm bằng gỗ lim rồi bỏ đi.

JaeJoong ngồi trong một căn phòng rất xa hoa, cố gắng tiêu hóa hết đám côn trùng vừa nãy, đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc, nó chưa từng bị ức hiếp, nó không có khả năng phản kháng, lại cúi đầu nhìn đầu gối thâm tím, trong tim quặn đau, có người vào trong góc, cố nén nước mắt.

Nghe thấy tiếng mở cửa, là Jung YunHo sao, nó chạy đến cửa, lúc thấy quả thực là Jung YunHo thì nổi buồn trong lòng nó dường như đã giảm đi vài phần.

“Chú về rồi.” JaeJoong nhỏ giọng nói.

“Ừ.”

JaeJoong muốn quay đầu đi về, nhưng bộ dạng hơi khập khiễng rất nhanh đã bị Jung YunHo nhìn thấy.

“Chân sao vậy?” Jung YunHo hỏi.

“Không, không sao đâu.” JaeJoong không muốn để Jung YunHo cảm thấy bản thân vô dụng như vậy.

Nói xong, Jung YunHo không đáp lại, trực tiếp ôm lấy Kim JaeJoong, đặt nó lên ghế sofa rồi xấn quần JaeJoong lên.

Jung YunHo nhú mồm, nói: “Sao lại bị như vậy?”

“Đập vào tảng đá...”

Jung YunHo đi ra kêu người mang tới hòm thuốc, nửa quỳ, nhắc đầu gối bầm tím của Kim JaeJoong lên rồi cẩn thận lau chùi, JaeJoong giống như thụ sủng nhược kinh² mà ngồi thẳng trên ghế sofa không nhúc nhích, cho đến khi trên đùi truyền đến cảm giác lạnh lạnh, dường như thật sự rất hiệu nghiệm mà không còn thấy đau nữa.

Kỳ thực YunHo cũng không định về sớm như vậy, chỉ là lúc đi toilet thì thấy có người bưng ra những món ăn không thể nuốt nổi từ trong phòng mà Ji Min và JaeJoong ăn cơm, hắn gọi một người hầu đang bưng một đĩa châu chấu dường như không nhúc nhích tới, hỏi: “Món này được đưa đi đâu?” Người hầu vội vàng lắc đầu, nói: “Đây là món mà tiểu thiếu gia phân phó, ngài ấy nói tiểu thiếu gia nhà Jung chỉ ăn những món như vậy, cho nên phân phó cho phòng bếp làm, đều là nguyên liệu tươi mới nhất, nhưng những thứ này cũng không thể nào ăn được.” Jung YunHo nhú mồm rồi tìm cách quay về phòng, nhìn tình hình của

JaeJoong. Sau khi quay lại, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt đầy vệt nước mắt của nó, tiếp theo nhìn thấy bộ dạng khập khiễng kia, JaeJoong dường như cũng không định nói chút gì đó, nên Jung YunHo cũng biết mà không định hỏi, chỉ nói cho thủ hạ của mình phái bốn người theo JaeJoong, không thể có sai lầm.

(1) Điền thất (xuyên điền thất, mồng toi giả...): Tên khoa học *Anredera cordifolia*. Dùng lá nấu canh ăn như mồng toi, hoa hái phơi khô dùng như trà. Tuy nhiên, một vài nước cho rằng đây là cây sâm rất nguy hiểm, khi nó leo phủ trùm lên cây nào thì cây đó sẽ chết luôn nên yêu cầu cần báo chính quyền để diệt trừ.

(2) Thụ sủng nhược kinh: Được yêu thương mà cảm thấy lo sợ.

Sáng sớm ngày thứ hai, YunHo đã bị Ji Hwan gọi đi ra ngoài, sau khi Kim JaeJoong rời giường, nó liền muốn vào rừng đi dạo một chút, mới sáng sớm nên hẳn sẽ không có ai biết cả, nó rất thích hít thở bầu không khí trong lành này, cảm giác rất thỏa nguyện. Sau khi vào trong rừng, nó bắt đầu bước qua từng cầu treo một, đủ loại đủ dạng cầu treo, dưới cầu treo là lưới, dưới nữa là nước sông, còn có thể nhìn thấy vài con cá nhỏ, Kim JaeJoong vui vẻ mà chạy trên cầu treo, cẩn cẩn dực dực mà chạy, lúc chậm lúc nhanh, cảm nhận được cảm giác sắp té lại ổn định trở lại, mãi cho đến khi bản thân chạy đến toát mồ hôi, chỉ còn lại một cái cầu cuối cùng, cái này dường như rất khó, xích sắt đung đưa, chỉ có thể bước từng chân một lên dây xích sắt, cần lực cánh tay và lực cân bằng rất mạnh, Kim JaeJoong quyết định thử một lần, nhưng chưa bước qua được vài mét xích, cánh tay của bản thân đã co giật, cố gắng giữ thăng bằng để nghỉ ngơi, đột nhiên, xích sắt lại kịch liệt lay động, JaeJoong sợ hãi khi nhìn thấy Ji Min đang đứng ở trên lưới mạnh mẽ mà lay động xích sắt, JaeJoong mất đi sự thăng bằng, té xuống lưới. Không chờ JaeJoong bò dậy, Ji Min vô thức đẩy mạnh JaeJoong một cái, bên cạnh có một lỗ thủng, JaeJoong kêu thảm một tiếng rồi rơi vào trong nước, nước sông chảy xiết rất nhanh đã mang JaeJoong theo dòng nước, thủ hạ lén kút theo JaeJoong lúc này mới phát hiện đã xảy ra việc hệ trọng, nhưng vóc người của bọn họ căn bản không cách nào chui qua lỗ hổng kia được, chỉ có thể ra sức chạy theo, có người vội vàng gọi điện thoại cho Jung YunHo, Ji Min cũng phát hiện bản thân dường như đã gặp rắc rối, chỉ có thể mở to mắt nhìn Kim JaeJoong chạt vật vùng vẫy ở trong nước, trong tim JaeJoong chông chênh đầy sự khủng hoảng, nước sông chảy quá mạnh, nó đã bị sặc hơn mấy ngụm nước, chưa kịp thở lại bình thường đã phải uống thêm một ngụm nữa, mắt đã không mở ra nổi, cũng không biết bản thân đang ở đâu. Sau khi Jung YunHo nghe được tin tức, liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến từ hoa viên cách đó không xa, hắn cố gắng tìm kiếm dòng sông ở bên cạnh, hắn sợ rằng JaeJoong đã sắp bị trôi đến cửa sông lớn, sông ngòi của làng du lịch này nổi danh sâu và nguy hiểm. YunHo thấy thủ hạ vội vàng quay về, không có thời gian chờ bọn chúng, câu đầu tiên chính là: “Kim JaeJoong đâu?!” Xoay đầu một cái, YunHo nhìn thấy cái đầu nho nhỏ ở trong nước, YunHo cởi áo ra, dưới tình huống mà thủ hạ cũng không kịp phản ứng, từ bên cạnh mà nhảy xuống sông, thủ hạ đều lập tức nhảy xuống, Jung YunHo cật lực bơi trên dòng sông chảy ngược, hắn hít từng ngụm khí lớn, mắt liền nhìn thấy Kim JaeJoong đã sắp không chịu nổi.

“Kim JaeJoong!!!” Jung YunHo hét to một tiếng, JaeJoong dường như nghe thấy, hơi mở mắt ra, thấy người đàn ông đang vội vàng bơi đến trước mắt này, là YunHo sao? Cảm giác nghẹt thở kéo tới, Kim JaeJoong mất đi ý thức.

...

“Ô, nó tỉnh lại rồi.” Jung YunHo ngồi ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào Kim JaeJoong hai mắt nhắm chặt, đôi môi trắng bệch, lúc Kim JaeJoong chậm chậm mở mắt, tầm nhìn bắt đầu trở nên rõ ràng, liền nhìn thấy rất nhiều người vây quanh, đầu tiên mắt nhìn thấy So Gaye đang nghe tiếng tim đập cho nó, Jung YunTae đứng ở bên cạnh, cùng Jung YunHo ngồi ở một bên.

Lúc tầm mắt của Kim JaeJoong tập trung trên người YunHo, vùng trên hai lông mày của Jung YunHo mới dần dần giãn ra, JaeJoong mở miệng định nói điều gì đó, nhưng Jung YunHo đã lên tiếng trước tiên: “Thân thể có nơi nào khó chịu không?”

“Anh vẫn nên quan tâm cho chính mình trước đi, Jung đại thiếu gia, vết thương của anh tôi thấy rất không được rồi, uống rượu dính nước, anh tưởng anh là Transformers hay sao vậy, nếu Transformers mà nhảy vào nước, nói không chừng linh kiện sẽ bị chấp mạch, còn anh thì da tróc thịt bong mà còn bày đặt nhảy xuống nước, người bên cạnh anh đều là phế vật sao, nuôi để dùng làm cái gì?” So Gaye vừa làm kiểm tra

đơn giản cho Kim JaeJoong, vừa oán giận như đạn pháo bắn về phía Jung YunHo. Jung YunHo chỉ biết lúc hần nhìn thấy đầu Kim JaeJoong sắp bị ngập nước thì liền mất đi lý trí, hình ảnh khi ấy rất ngoạn mục, Jung YunHo của chúng ta bơi lội làm động đến vết thương, máu chảy ra từng chút một, nhuộm lên dòng nước ở bên người, năm sáu thủ hạ đều nhảy xuống nước, vừa đuổi theo đại thiếu gia của bọn họ, vừa đi vớt tiểu thiếu gia của bọn họ lên, đến khi Jung YunHo ôm được lấy JaeJoong cũng không đồng ý giao cho người bên cạnh, vừa bơi vừa bò lên bờ, sau đó gọi điện thoại cho So Gaye và Jung YunTae vừa mới xuống máy bay, hần một câu tạm biệt cũng chưa kịp nói, tất nhiên, sự thất lễ như vậy dĩ nhiên không hợp tình lý, cho nên sáng sớm bốn ngày sau, Jung YunHo liền mang JaeJoong đã bình phục được không ít, tới nơi Ji Hwan nghỉ ngơi.

Lần này đi ba chiếc xe, YunHo và JaeJoong một chiếc, Jung YunTae mang theo anh em một chiếc, còn có một tốp các anh em một chiếc.

“Cậu YunHo, cuối cùng cậu cũng tới rồi.” Ji Hwan trực tiếp ra cửa nghênh tiếp, phía sau cũng mang theo không ít thủ hạ. Thủ hạ mở cửa, Jung YunHo xuống xe, tháo kính đen thay vào một khuôn mặt cười, nói: “Lần trước không cáo mà biệt như vậy thật khiến ông chủ Ji chê cười, tiểu thiếu gia vẫn mạnh khỏe chứ, chuyện lần trước, có khiến cậu ấy hoảng sợ không.” Ji Hwan vênh vênh môi, nói: “Vốn tôi muốn đi đến chỗ Jung thiếu gia để thăm hỏi, đã gọi vài cuộc điện thoại, cũng vì đủ loại nguyên nhân mà trì hoãn, vẫn xin cậu Ho bỏ qua cho.” Nói xong, ra hiệu cho thủ hạ, sau đó thủ hạ liền dẫn Ji Min ra ngoài, Ji Min vẫn mang theo khuôn mặt ngạo mạn khiến người ta chán ghét, Jung YunHo nheo mắt lại, nói với thủ hạ gọi JaeJoong ra khỏi xe.

“Mau xin lỗi người ta đi! Còn muốn tao phải dạy dỗ lại thêm một lần nữa sao?!” Thanh âm đầy nghiêm khắc của Ji Hwan vang lên.

“Xin! Lỗi!” Trong giọng điệu của Ji Min tràn ngập sự không phục cùng bất lễ, ánh mắt cũng không có nửa điểm chân thành.

“Mày đúng là thằng nghiệp chướng không có giáo dục!” Nói xong, Ji Hwan giơ gậy chống lên, chuẩn bị đánh xuống.

“Đừng, xin ngài hãy khoan đã.” Jung YunHo cắt ngang Ji Hwan, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Jung YunHo. Lúc này, Jung YunHo bước tới bên người Ji Min, khom người xuống, ánh mắt giống như lần đầu tiên đánh giá Kim JaeJoong ở nhà kho, xoa xoa đầu nó, nói: “Tôi biết điều này đã ủy khuất Ji thiếu gia, nhưng đây cũng không có biện pháp, ai động đến người của tôi, kẻ đó phải trả giá thật đắt, huống chi người cậu động tới là Kim JaeJoong.” Khóe miệng của Jung YunHo cong lên thành một nụ cười vừa đẹp mắt vừa sắc bén, lúc nói xong lời này, trong lòng JaeJoong cũng run mạnh.

“JaeJoong, mày nói xem, làm sao đây?” Jung YunHo đứng thẳng người dậy, quay đầu nhìn về phía Kim JaeJoong.

“A..., xin.. xin lỗi, là được rồi.” Kim JaeJoong chưa từng nhìn qua cảnh tượng như vậy, đám người ở đằng sau cũng đứng thẳng tắp, giống như chờ một câu nói của Kim JaeJoong, như khi nghe thấy lời như vậy, mọi người dường như ít nhiều đều có chút thất vọng.

“Ji thiếu gia, cậu đã nghe thấy chưa?” Jung YunHo trầm thấp hỏi, Ji Min cắn cắn môi, quay đầu nhìn về phía người cha đang cảm thấy cấp bách trong lòng nhưng không có biện pháp, sau đó hắt đầu, kêu to: “Là bản thân thằng đó nhất gan, không liên quan tới tôi, thằng đó không biết bơi, chết thì cứ chết!” Nói xong lời này, Jung YunHo nheo mắt lại, sau đó nâng chân lên, dùng ba phần sức mạnh, hung hăng mà dùng chân đạp vào đầu gối của Ji Min, sau đó, Ji Min liền quỳ rạp xuống trước mặt mọi người. Ji Hwan giống như hoảng loạn, ông thậm chí hận vì đứa con ngang bướng của mình đã nói ra lời chọc giận Jung YunHo, vừa muốn mở miệng nói gì đó, Jung YunHo liền nâng tay, ý bảo ông chờ thêm một lát nữa.

“Ngày đó, cậu dùng cái tay này, đẩy Kim JaeJoong xuống nước?” Lúc này Ji Min đã sợ rồi, trong mắt bắt đầu rơm rớm nước mắt, vênh môi không nói lời nào.

“Jung thiếu gia, là tay phải.” Thủ hạ đi theo ngày hôm đó lên tiếng.

Lúc này, Jung YunHo lấy súng ra, sau khi lên đạn, lại do dự một chút, quay đầu bước về, ngồi xổm xuống, đưa súng cho Kim JaeJoong: “Mày thử đi, dùng súng nhắm chuẩn vào tay phải.” Kim JaeJoong sợ đến lui

về mấy bước, nói: “Con, con không thể.” Jung YunHo thở dài, kéo Kim JaeJoong lên phía trước, để nó cầm lấy súng, hấn kề sát ở đằng sau JaeJoong, tay nắm lấy tay Kim JaeJoong, cầm súng lên.

“Tổng giám đốc Ji, ngài có ý kiến gì không?” Jung YunHo hướng Ji Hwan xác nhận lần cuối, Ji Hwan aish một tiếng, xua xua tay, ông biết quy củ trên con đường này, mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng suy cho cùng là bản thân có sai trước, nên để con trai nhớ kỹ điều này.

Jung YunHo xoay đầu, ra hiệu cho thủ hạ, bốn thủ hạ bước tới, đè Ji Min đang quỳ trên mặt đất xuống. Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người nó.

“Thả lỏng...” Jung YunHo dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy, ghé sát vào bên tai JaeJoong mà nói. Kim JaeJoong dứt khoát nhắm mắt lại, mặc cho Jung YunHo nắm lấy tay mình, có thể cảm nhận được hô hấp của hắn ở bên tai.

“Á...!” Chỉ nghe thấy Ji Min thét lên một tiếng, Ji Hwan nhanh chóng mang theo thủ hạ mà chạy tới, viên đạn đã bắn vào cánh tay phải của Ji Min, Ji Hwan thở phào nhẹ nhõm, đây không phải vị trí trí mạng. Ji Hwan biết Jung YunHo đã tha cho Ji Min một mạng, Ji Hwan bảo thủ hạ mang con trai đã ngất xỉu về, lại tự mình tiễn Jung YunHo đi, trên đường, Kim JaeJoong sắc mặt tái nhợt, có lẽ vẫn chưa phản ứng lại từ một màn vừa rồi, trong đầu không ngừng tái hiện lại cảnh tượng ban nãy, câu nói kia của Jung YunHo, hướng chỉ người cậu động tới là Kim JaeJoong, còn cả lúc hắn nắm lấy tay nó mà nổ súng trong nháy mắt, và sau khi nó mở mắt ra, Ji Min đã ngã trên mặt đất, tuy nói điều này quả thực rất tàn nhẫn, nhưng trong lòng JaeJoong dường như còn ảm ảm cảm giác an toàn, là loại cảm giác được bảo vệ sao.

“Haiz, em nói này, có thể khiến anh tức giận như vậy, Ji Min đúng là một thằng nhóc không hiểu chuyện.” Jung YunTae ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng làm việc của YunHo, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ sát đất, lơ đãng nói.

“Kim JaeJoong cũng là một thằng nhóc.” Jung YunHo vô tình mà đáp lại một câu, sau đó bổ sung: “Bắt đầu từ ngày mai, để Pyo mang Kim JaeJoong đi huấn luyện.”

Jung YunTae mỉm cười gật đầu, dường như càng ngày thú vị rồi đây...

4. Chương 3

Tám năm sau...

“Chuyện tờ đơn của Việt Nam, anh không đi đâu, JaeJoong em đi đi.” So Gaye vừa bào chế thứ gì đó trong phòng được liệu mà không ai có thể tiến vào, vừa nói với JaeJoong.

“Vâng.”

So Gaye quay đầu nhìn Kim JaeJoong giờ đây đã trưởng thành qua khe cửa, vóc người thẳng tắp nhưng lại mang theo chút mệt mỏi hoặc khó có thể miêu tả, thoảng chốc đã trôi qua tám năm, nó đã trút bỏ sự nhút nhát, thật đúng là ngày càng giống Jung YunHo. Sau khi Jung YunHo đánh tàn phế cánh tay phải của Ji Min vào tám năm trước, tên của Kim JaeJoong liền được truyền đi khắp nơi, những tin đồn cũng không giống nhau, có kẻ đó đó là con riêng của Jung YunHo, có người nói đó là nam sủng của Jung YunHo, Kim JaeJoong chưa từng chân chính lộ mặt, mặc dù đã có một thân kỹ năng tốt.

“Bên Việt Nam gần đây rất loạn, cậu đừng đi.”

“Ở đây em cũng không có việc gì làm.”

“Buồn chán rồi sao... Hai ngày sau, đi Mỹ một chuyến với tôi.”

Jung YunHo theo thói quen mà bảo vệ Kim JaeJoong, JaeJoong cũng rất nghe lời, không hề phản kháng Jung YunHo.

Ba ngày sau, chuyến bay đi Mỹ cất cánh.

“Anh cũng đi Mỹ sao?” Kim JaeJoong nhìn cậu nam sinh đang ngồi bên cạnh mình hỏi một câu đầy ngu ngốc, bất đắc dĩ mà đáp ừ.

“Oa, anh trông thật xinh đẹp, anh đi một mình à, đi học hay du lịch?”

“Du lịch.”

“Cùng với người trong gia đình sao, hay là bạn bè, có phải với bạn gái không? ~” Kim JaeJoong thăm hỏi hân ý kiến muốn ngồi khoang phổ thông lúc trước, vốn chỉ muốn cách xa tên Jung YunHo bị bệnh huyết áp thấp kia một chút, nhưng không nghĩ rằng lại đụng phải dạng người này.

“Ừ, là với người trong gia đình.” JaeJoong do dự nửa ngày, mới xác định vị trí cho Jung YunHo là người nhà.

“Nước Mỹ có rất nhiều chỗ hay, tôi đã xem trên ti vi rồi, những nơi đó...”

Không chờ cậu nam sinh nói xong, Kim JaeJoong đột nhiên thấy Jung YunHo nghiêm mặt bước tới, khom lưng ấn mở dây an toàn của JaeJoong ra, không hề quay đầu lại mà liền kéo JaeJoong dậy rồi đi thẳng về phía khoang hạng nhất, bỏ lại cậu nam sinh mang theo vẻ mặt mờ mịt kia...

“Này này, như vậy không lịch sự đâu.” Kim JaeJoong bị ấn xuống chỗ ngồi bên cạnh Jung YunHo, YunHo lại khom lưng giúp nó cài dây an toàn, nghe thấy lời của JaeJoong, ngẩng đầu lên, cách khuôn mặt của Kim JaeJoong chưa đến ba cen-ti-mét, mang theo hàng lông mày sắc bén mà nói: “Sao, cậu vẫn muốn tới đó trò chuyện tiếp à?” Kim JaeJoong đột nhiên đỏ mặt, liền quay đầu nhìn mây mù ở ngoài cửa sổ.

...

Trong biệt thự của nhà Jung

Lúc So Gaye mơ màng tỉnh dậy, đã hơn chín giờ, cậu nâng nửa người dậy, mới phát hiện thấy người bên cạnh, cậu di chuyển xuống giường, cảm thấy sự khó chịu dưới thân. “Mẹ nó.” Hung hăng mà chửi một câu rồi đi vào phòng tắm, tối hôm qua Jung YunTae không biết liêm sỉ mà đòi hỏi không ngừng, nhưng bản thân thì cũng muốn được thỏa mãn, So Gaye nhìn dấu hôn to nhỏ trên thân, càng thêm tức giận.

So Gaye mặc tạp dề của bà Wang, đến phòng bếp làm cơm, Jung YunHo cho bà Wang nghỉ phép, trong nhà thoáng chốc cũng trống vắng đi rất nhiều, So Gaye lấy rau từ trong tủ lạnh ra, thái rau rồi bỏ vào nước sôi, thuần thực mà tiến hành. So Gaye đột nhiên bị ôm từ phía sau, một mùi hương quen thuộc, So Gaye cầm dao phay, không hề quay đầu lại mà kê thẳng ngay trên cổ của người đàn ông, nói: “Cút xéo.” Jung YunTae ngược lại còn ôm chặt hơn, mặt dày nói: “So Gaye, sao em lại nổi mắng anh.” Tiếp theo liền trở tay đoạt lấy con dao phay rồi ném qua bên cạnh, xoay người So Gaye lại rồi hôn thật sâu, So Gaye bắt đầu phản kháng, Jung YunTae dường như đã quen, luồn tay vào chiếc quần ngủ rộng thùng thình của So Gaye, vuốt ve bộ vị tư mật của cậu, So Gaye hít một hơi, nói: “Mau, mau cút ra cho tôi... Mẹ nó.” Jung YunTae được voi đòi tiên mà kéo quần So Gaye xuống, sau đó miệng di chuyển xuống phía dưới, từ hôn môi đến cổ rồi chuyển đến eo, sau đó đến phân thân đã có phản ứng của So Gaye, So Gaye túm lấy tóc Jung YunTae, đầu hơi ngửa về phía sau.

“Hu... Làm anh sặc rồi...” Sau khi So Gaye phóng thích, Jung YunTae mang theo khuôn mặt mơ màng mà lau miệng, nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của người con trai trước mắt.

“... Tôi khiến anh nôn luôn bây giờ...” So Gaye giống như trốn chạy mà nhanh chóng rời khỏi phòng bếp, cậu đã sớm không có tâm tình làm cơm rồi.

“Em phóng thích rồi, nhưng anh vẫn chưa.” Jung YunTae bước nhanh đuổi theo So Gaye, sau đó kéo cậu ngã lên ghế sofa.

“Cút cút cút cút cút...” Không chờ So Gaye mắng xong, cái hôn của Jung YunTae đã ngăn chặn lời nói bất mãn đằng sau.

...

Trên máy bay

“YunHo hyung, anh biết câu chuyện của So Gaye và Jung YunTae không?” JaeJoong đột nhiên nhớ tới câu chuyện chưa nghe hết tám năm trước kia.

“Tôi không biết, có thể bọn họ biết đấy.” Jung YunHo quay đầu nhìn lướt qua đám tùy tùng ở đằng sau, Kim JaeJoong hơi mỉm cười xoay đầu hỏi một người ở đằng sau: “Kể cho tôi một chút về chuyện lúc Jung YunTae còn trẻ đi.” Người đàn ông phía sau, nghiêng đầu nói: “Ai yo, cái này thật sự là...”

...

So Gaye khiêng Jung YunTae về nhà trọ của mình, cậu không ngủ, bước tới ban công hút thuốc, có thể thấy trời cũng sắp sáng rồi.

Lúc Jung YunTae mơ màng tỉnh dậy, phản ứng nửa ngày, tưởng rằng đang ở trong một cái nhà khách, nhưng nhìn cách bài trí sạch sẽ ở bốn phía, còn có một con gấu đồ chơi thật lớn, không nhớ ra rằng hôm qua mình đã mang người ra ngoài, nghĩ kĩ lại nhưng sao cũng không nhớ ra nổi, lúc này, Jung YunTae nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó nhìn thấy So Gaye.

“Ồ, tỉnh rồi à.” So Gaye bưng bữa sáng đến, đặt trên bàn cơm.

“Cậu mang tôi về sao?” Jung YunTae gãi gãi tóc, xuống giường bằng chân trần.

“Ừm, trên bàn có bữa sáng đấy, tôi phải ra ngoài rồi.” So Gaye nói xong, chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

“Hả?! Cậu đi đâu thế?”

“Tìm việc làm.”

“Không phải cậu đang làm trong buổi biểu diễn tối sao?”

“Tôi cần tiền.”

“Tôi có phần công việc này, vừa sạch sẽ vừa kiếm được nhiều tiền, cậu muốn không?”

...

So Gaye dừng một chút, nói:

“Tôi muốn.”

Lúc Jung YunTae dẫn So Gaye đến Royal, quản lí đã sớm nghênh đón.

“Jung thiếu gia, ngài đã tới rồi, cũng không nói trước cho em một tiếng, để em sắp xếp cho thật tốt.” Wang Han tươi cười tiếp đón.

“Thủ hạ của tôi có một đứa nhóc, cậu thu nhận cậu ta giúp tôi một chút, nhớ phóng khoáng chút nhé, cậu ta cần tiền gấp.” Jung YunTae ngồi trên ghế sofa, rút ra một điếu thuốc.

“Vâng vâng vâng, người mà Jung thiếu gia mang tới, chúng em không thể thất lễ được!” Wang Han dùng bật lửa giúp Jung YunTae châm điếu thuốc.

“Đứa nhỏ như cậu ta cũng không hiểu quy củ, dạy cho cậu ta thật nhiều vào, nhưng nếu gây phiền phức, phải xử lý như thế nào thì cứ làm như vậy, tôi cũng không thể cho người làm mướn ăn không ngồi rồi được.”

“Thiếu gia, ngài nói gì vậy, hề là người mà ngài mang tới, chúng em đều vô cùng yên tâm! Tôi là quản lí ở đây, gọi tôi Hannie là được.”

“Nếu cậu đã nói vậy thì, So Gaye, gọi Han hyung! Ha ha.” Jung YunTae híp mắt hút điếu thuốc, cười lớn nói.

“Han hyung.” So Gaye thanh âm không lớn mà gọi.

“Không được không được, đừng gọi như vậy, tôi không dám nhận đâu.” Wang Han xua tay nói.

“Em muốn kiếm cơm ăn, không phải là kẻ muốn được cưng chiều gì cả, em rất hiểu quy củ.”

“Ha ha, mang cậu ta theo đi, tôi còn phải xử lý chút chuyện, đi đây.” Jung YunTae dúi tắt điều thuốc, đứng dậy xoa xoa đầu So Gaye, gò má cậu thoáng chốc ửng đỏ, So Gaye đứng ở tại chỗ, nhìn Wang Han cung kính đưa tiễn Jung YunTae.

...

“Đừng kể nữa.” Jung YunHo trầm thấp mà cắt ngang.

Thủ hạ lập tức ngậm miệng lại, Kim JaeJoong bất đắc dĩ mà xoay đầu, Jung YunHo nói tiếp: “Nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi, không thì sẽ thấy khó chịu vì lệch múi giờ.” JaeJoong gật gật đầu.

Sau khi đáp máy bay, Kim JaeJoong liền ngủ mê mết, bay trên không trong một thời gian dài, hơn nữa còn lệch múi giờ quả thực khiến người ta chịu không nổi, lúc JaeJoong tỉnh dậy, đã là buổi chiều ngày thứ hai.

Gian phòng trước mắt Kim JaeJoong ngập tràn sắc trắng phối với sàn nhà gỗ màu rượu đỏ, giống hệt như phòng của bé gái, nó đuổi đuổi người, xoay đầu nhìn trên đầu giường có một chiếc di động đang đê lên tờ giấy, trên đó ghi một chuỗi dãy số, kèm theo ba từ: “Gọi cho tôi.” Sau vài phút, Kim JaeJoong thanh tỉnh lại, bấm dãy số kia, điện thoại vang lên ba tiếng, thanh âm của Jung YunHo vang lên.

“Tỉnh rồi?”

“Vâng, em, em đã nhìn thấy tờ giấy, cho nên liền gọi tới...”

“Ừ, tôi về Hàn Quốc rồi, còn có việc.”

“Cái gì?!”

“Ừm, cụ thể thì sẽ có người giải thích cho cậu, nhớ kỹ dãy số này.”

“Nhưng mà... vậy bao giờ anh trở lại đón em?”

“Sau khi rời giường thì xuống lầu, sẽ có người nói cho cậu biết.”

Điện thoại đột nhiên cúp máy, Kim JaeJoong không kịp đáp lại, cô đơn mà buông di động, xỏ dép rồi xuống dưới lầu.

JaeJoong bước xuống được nửa cầu thang, nghe thấy hai thanh âm đầy quen thuộc.

“Mẹ nó Jung YunHo, anh cứ như thế mà đuổi bố tới đây à, anh định bồi thường cho bố thế nào đây?” Jung YunTae ngậm điều thuốc, ném di động trên bàn trà, mở loa ngoài.

“Anh thưởng cho em ngủ với anh một đêm.”

“Anh cút đi! Số người muốn mời bố đây ngủ cũng đếm không hết, anh xếp hàng cũng không có số mà cho đâu.”

“Được rồi, chăm sóc Kim JaeJoong tốt vào.”

Điện thoại lại vang lên tiếng tu tu...

“Ông nội nó...” Jung YunTae kêu gào tắt di động, gác chân lên bàn trà, phả khói thuốc ra.

“Cái kia...” Kim JaeJoong đứng ở trong phòng khách.

“Nhóc cũng tỉnh rồi à, Jung YunHo hạ cái loại được gì vào người nhóc mà lại ngủ say đến mức vậy thế?”

“... Em không rõ...”

“Anh ta không nói với nhóc sao?! Anh ta đã xin cho nhóc vào học ở trường y, bảo anh tới dạy học, anh đây từ nhỏ cũng chưa từng đọc sách, hướng chỉ là dạy học, ngay cả lúc ngủ anh mẹ nó cũng phải lo nghĩ về việc này.”

“...”

Trong lòng JaeJoong yên lặng mà nhớ lại thời gian trong tám năm đó, trước đây không hiểu, bây giờ xem như là đã hiểu được chút gì đó rồi. Mỗi ngày trong tám năm, sáu giờ rời giường, mang theo túi cát mà chạy vào sáng sớm, sau đó đi học tiếng Anh, tiếp xúc với những thứ trong chuyên ngành y học, buổi chiều bắt

đầu huấn luyện thể năng, vật lộn, bắn súng, bơi lội, lúc tối thì chủ yếu là đắm mình trong phòng thuốc, mỗi khi trong bang hỗn loạn, nó và So Gaye sẽ bận bịu không ngừng. Thứ nó sợ nhất vẫn là nước, mặc dù thường xuyên phải xuống nước bơi lội, nhưng cho dù khi nó ngụp đầu vào nước rồi trồi lên để thở, nó đều cảm thấy khủng hoảng, ngày hạnh phúc nhất trong tám năm chính là khi năm mới đến, hôm đó nó không cần huấn luyện, Jung YunHo cũng nghỉ ngơi, trong bang sẽ tổ chức tiệc vô cùng long trọng, nó có thể đến khu phố vào hôm đó, mua quần áo mới mua đồ muốn ăn, Jung YunHo sẽ lái xe đi với nó, vào mỗi năm, đó là ngày Kim JaeJoong khó quên nhất.

Nhưng đến Mỹ học tập là chuyện Kim JaeJoong không đoán trước được, rốt cuộc cũng biết vì sao phải đi học tiếng Anh, vì sao phải học nhiều thứ như vậy. Là vì ngày hôm nay.

5. Chương 4

Cuộc sống của Kim JaeJoong rất nhanh đã trở nên phong phú, JaeJoong rất chịu khó học ở trường y, không có tiết học thì cũng luôn thích giết thời gian trong thư viện mà đọc sách, Jung YunTae mỗi ngày sẽ đưa đón nó, trừ khi có chuyện đặc biệt.

“JaeJoong, hôm nay anh không có cách nào đón nhóc được rồi, tự mình quay về đi nhé.”

“Vâng, em biết rồi, anh có về ăn cơm không?”

“E rằng không được.”

“Vâng.”

Đặt di động xuống, Kim JaeJoong dọn sách, phải đi siêu thị rồi, trong lòng nghĩ định làm chút món ăn ngon, Jung YunTae gần đây dường như rất bận rộn, nói là dạy học cho mình, nhưng vẫn đang bận rất nhiều chuyện, bọn họ hình như rất ăn ý với nhau, chưa bao giờ bàn bạc về công việc. Đã đến mùa đông rồi, Kim JaeJoong quấn một chiếc khăn quàng cổ vừa dày vừa nặng, cúi đầu đi ra khỏi trường. Nữ sinh ở bên cạnh dường như đang bàn tán điều gì đó, JaeJoong không rõ lắm, cho đến khi đụng phải một người.

“Sorry, I didn’t...” Lúc JaeJoong ngẩng đầu lên, lời xin lỗi hoàn toàn bị chặn ở trong miệng.

“Sao anh lại tới đây?” JaeJoong thấy người đàn ông trước mắt, vẫn mặc âu phục màu đen, vùng trên hai lông mày mang theo vẻ sắc bén.

“Sao tôi không thể tới được.” Jung YunHo ra hiệu bảo JaeJoong lên xe, trong lòng JaeJoong đột nhiên trở nên ấm áp, ôm sách ngồi trên chiếc Lamborghini màu đen ở bên cạnh.

“Tới đây lúc nào vậy?” JaeJoong hà hơi vào trong tay, hỏi.

“Ba ngày trước, tới bên này xử lý chút chuyện.” Jung YunHo mở máy sưởi.

“À, việc này, em muốn đi siêu thị, trong nhà hết đồ ăn rồi.” Jung YunHo gạt đầu, khởi động xe hơi, JaeJoong tháo khăn quàng cổ xuống, cài dây an toàn.

“Phải người tới làm cơm đi.” Jung YunHo nhìn thẳng về phía trước mà nói.

“Không, không cần, tự mình làm ăn mới ngon.” JaeJoong nhìn bên mặt của YunHo, hình như lại gầy đi rồi.

Sau khi tới siêu thị, Jung YunHo dừng xe, rút một điều thuốc ra.

“Cậu đi đi, tôi chờ cậu.”

Kim JaeJoong muốn mở miệng, nhưng lại không nói gì, chỉ im lặng xuống xe, đi được hai bước, lại quay đầu lại, mỉm cười nói: “Đi với em đi.” Jung YunHo phả ra một làn khói, đáp: “Lạnh lắm, không đi.” JaeJoong nắm lấy cánh tay hắn, nói: “Siêu thị không lạnh, đi đi đi đi.” Jung YunHo ngừng một lúc, dúi tắt điều thuốc, xuống xe. JaeJoong nhanh chóng đuổi theo, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

JaeJoong kéo chiếc xe đẩy hàng tới, YunHo tiếp nhận, chậm rãi theo ở đằng sau, Kim JaeJoong chạy thẳng đến khu rau củ, mua rất nhiều rau, lại chọn thêm một miếng thịt bò tươi mới. Mặc dù ăn cơm cùng YunHo chưa được mấy lần, nhưng hề ăn với nhau, JaeJoong luôn phát hiện Jung YunHo gấp thịt ăn trước, giống như thói quen của đứa trẻ, nhưng vóc người lại không hề biến dạng, vẫn tồn tại cơ bắp cân xứng cùng tỉ lệ hoàn mỹ giống người mẫu như trước. Điểm này rất giống JaeJoong, không thịt không rau, chính là như vậy.

Jung YunHo đi theo ở đằng sau rõ ràng không được tự nhiên, có lẽ từ nhỏ đến lớn, Jung thiếu gia chưa từng đi siêu thị, nhưng nhìn bộ dạng hần híp mắt cúi đầu vẫn rất đáng yêu, dù cho vùng trên hai lông mày vẫn khiến người ta không nhìn được mà tránh xa.

“Anh muốn ăn cái này à?” Kim JaeJoong thấy Jung YunHo đứng cạnh kệ hàng bán thanh thịt bò mà nhìn đầy nghiêm túc.

Nói xong, Jung YunHo, cầm lấy một thanh thịt bò nhỏ dài khoảng 30 cen-ti-mét, trực tiếp đâm thẳng vào JaeJoong đứng cách đó không xa.

“Này...” JaeJoong nhìn YunHo mang theo vẻ nghiêm túc ở bên cạnh, không biết nên nói cái gì.

Tiếp đó, YunHo dùng thanh thịt bò chọc vào cằm JaeJoong.

“Ho hyung?!”

Một tiếng kêu đã gọi Jung YunHo đang cảm thấy thú vị trong im lặng quay về hiện thực. Thủ hạ của YunHo bước tới từ bên cạnh, trong xe đẩy chất đầy gà nướng. Lúc thủ hạ nhìn thấy Jung YunHo cao cao tại thượng đang đẩy xe đẩy hàng, cầm thanh thịt bò dài nhỏ chơi vui đến quên trời quên đất, cũng xấu hổ mà không biết nên chào hỏi thế nào.

“... Ủ.” Jung YunHo nửa ngày mới ừ một tiếng, sau đó đặt thanh thịt bò lại kệ hàng.

“Bọn, bọn em chuẩn bị khai trail, sau đó thì uống rượu, Ho hyung đi cùng không?” Một thủ hạ khác lên tiếng chữa cháy.

“Không, bọn mày đi đi.” Bây giờ vẻ mặt của Jung YunHo rất kỳ quái, ánh mắt lơ đãng, không nhìn thủ hạ.

“Vây được, Ho hyung, bọn em đi.” Các thủ hạ hơi cúi người, Jung YunHo gật đầu.

Kim JaeJoong không nhìn được mà muốn cười nhưng vẫn cố nín lại, lúc chuẩn bị đi, thấy Jung YunHo lại giống như chưa từ bỏ ý định mà vươn tay lấy thanh thịt bò kia rồi ném vào trong xe đẩy.

...

Về đến nhà, Kim JaeJoong cởi giày, đưa dép đi trong nhà của Jung YunTae cho YunHo, JaeJoong ôm một túi nguyên liệu nấu ăn thật lớn, bước vào phòng bếp, Jung YunHo mở ti vi, ngồi trên ghế sofa mà xem, sau đó lại chạy đến phòng bếp lục lọi cái túi, cho đến khi tìm được thanh thịt bò kia.

Cho nên lúc Kim JaeJoong bưng tô canh thịt bò bốc hơi nóng ra, Jung YunHo đang ngậm thanh thịt bò, nghiêm chỉnh mà ngồi trước ti vi xem cái gì đó, JaeJoong không nhìn được mà bật cười.

“Ăn cơm thôi, đến đây.”

YunHo vào phòng bếp nhận lấy món ăn trong tay JaeJoong, hai người dường như rất ăn ý, giống như đã sinh sống với nhau từ rất lâu rồi, trên bàn cơm hai người rất im lặng, chỉ có thanh âm từ đôi đũa.

“Ừm... Thịt bò đều ở dưới hết đó, anh vớt lên xem đi.”

YunHo nghe lời mà cầm muôi thả xuống dưới rồi vớt lên, lấy bát bỏ vào, nhưng sau đó lại đưa cho Kim JaeJoong, rồi lại im lặng cúi đầu ăn cơm.

JaeJoong ngăn người, nói: “Anh không ăn sao?”

Lúc này, điện thoại YunHo vang lên, YunHo đứng dậy, nói: “Cậu ăn, dài người.”

JaeJoong đưa cho hắn một miếng khăn giấy, YunHo vừa lau miệng vừa đi về phía phòng khách.

...

“Ừ... Biết rồi.” Nói xong, YunHo cầm lấy âu phục đang vắt trên ghế sofa, đi về phía cửa.

“Sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi?” Kim JaeJoong đứng dậy, hỏi.

“Jung YunTae bị thương.”

“Để em đi cùng đi, may ra có thể giúp đỡ.”

YunHo do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu.

YunHo giúp mở cửa xe, sau đó khởi động, không ngừng lại một phút giây nào, nhanh chóng lái xe đi, Kim JaeJoong ôm hòm thuốc, cho đến khi tới một sông bạc.

“Ho hyung!” Xe của YunHo vừa mới dừng lại, vài người đàn ông đã cung kính mà mở cửa xe, hơi cúi người.

“Người thế nào rồi?” YunHo bước vào bên trong, đột nhiên nhớ đến Kim JaeJoong, liền quay đầu lại, nhìn thấy nó đang bước nhanh mà đuổi theo hắn, thế là liền đứng chờ nó. Khung cảnh bên trong sông bạc vô cùng náo nhiệt, đủ loại mỹ nữ dáng người cao gầy gợi cảm, còn có phục vụ sinh ăn mặc chỉnh tề, người muôn hình muôn vẻ tới đánh bài, Jung YunHo vì tránh mặt người quen mà chọn đi đường riêng, cuối cùng tới căn phòng trên tầng thượng. Jung YunHo vừa bước vào phòng, không khí ngột ngạt bên trong liền khiến hắn cau mày. Nhưng mười mấy thủ hạ ở bên trong khi nhìn thấy Jung YunHo đều vội vàng chào hỏi, nhường cho hắn một lối đi, nhìn thấy Jung YunTae đang ngậm điều thuốc, biếng nhác mà dựa vào ghế sofa, trên cánh tay được băng một lớp vải đơn giản.

“Người gây sự đâu?” Jung YunHo nói.

“Em bắn chết rồi.” Jung YunTae dúi tắt điều thuốc, phả làn khói cuối cùng ra rồi nói.

“Jo Mok, dọn dẹp hiện trường, báo cảnh sát đi, lúc uống rượu hắn ta có cho thêm thuốc không?” Jung YunHo quay đầu hỏi một thủ hạ trong đó.

“Có thêm, thưa Ho hyung.”

“Vậy cứ làm như vậy, mày giải quyết đi, được rồi, không có việc gì nữa thì lui xuống.” Jung YunHo ra hiệu thủ hạ rời đi, thủ hạ cúi người lui xuống, JaeJoong cũng rời khỏi căn phòng.

“Cậu ở lại.” Kim JaeJoong dừng bước, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh. Đợi đến khi toàn bộ căn phòng đều trở nên yên tĩnh, Jung YunHo thở dài một hơi, đột nhiên ra sức túm lấy Jung YunTae đang ngồi trên ghế sofa, không chờ JaeJoong phản ứng, hung hăng mà đánh một quyền tới, gầm lên:

“Mày con mẹ nó sau này đừng kích động như vậy nữa!” YunHo ra tay rất nặng, Jung YunTae bị một quyền đánh ngã trên mặt đất.

Jung YunTae phúi phúi người, đứng dậy, nhìn thẳng vào Jung YunHo, không nhanh không chậm mà nói.

“Tôi con mẹ nó kích động? Em trai của anh bị một lão già không biết trời cao đất dày chém một nhát, anh bảo tôi kích động, có phải đến lúc tôi đây nằm vào trong quan tài thì mới kêu là không kích động không, hả!?” Trong mắt Jung YunTae ngập tràn sự phẫn nộ.

Jung YunHo nghe xong lời này, lại hung hăng cho Jung YunTae một quyền nữa, Jung YunTae ngã trên mặt đất, bị Jung YunHo ra sức kéo dậy, lôi cổ áo mà nói.

“Jung YunTae, mày con mẹ nó nghe rõ cho tao, đây chính là nơi buôn bán, kiếm tiền, mày đừng rước lấy phiền phức cho tao, đây không phải Hàn Quốc, tao không có khả năng mà giúp mày chuộc tội, làm hiện trường giả cho mày ở khắp mọi nơi, muốn tạo phản thì cút về Hàn Quốc đi, mày nghe thấy không, hả!?”

Nói xong lời này, Jung YunTae không đáp lại, chỉ rử mắt, máu trên cánh tay tràn ra khỏi băng vải, JaeJoong thấy Jung YunTae suy yếu, không nhịn được mà giải vây: “Trước tiên cứ xử lý vết thương đi, lại xuất huyết rồi.” Jung YunHo buông tay, Jung YunTae trượt xuống ghế sofa, JaeJoong nhanh chóng bước đến, quỳ trên mặt đất, giúp anh xử lý vết thương. Trong căn phòng đặc biệt yên tĩnh, Jung YunHo rút một điều thuốc ra, ngồi ở bên cạnh không nói gì.

“Để tôi về Hàn Quốc đi.” Jung YunTae thấp giọng nói.

“Sao? Không muốn buôn bán nữa?”

“...” Jung YunTae không nói gì.

“Bằng xong rồi, đừng quá gắng sức, nếu không vết thương sẽ lại rách đó.” Kim JaeJoong thu dọn hòm thuốc, đứng dậy.

“Mày nghe đây cho tao, Jung YunTae, bây giờ mày phải ngoan ngoãn làm chuyện thương nhân nên làm, giết người phóng hỏa mày con mẹ nó một điểm cũng không thể dính vào, sông bạc này nhất định phải sạch sẽ, tao muốn sạch sẽ, mày hiểu không?”

“...”

“Những cái tật xấu chó má trước đây của mày tao không muốn quản, nhưng bây giờ thì không được, tao tưởng rằng tao đã nói rõ điều này với mày trước đây rồi mà.”

“Vâng, tôi biết, anh không phải là vì người đó, tôi biết.” Trong mắt Jung YunTae ngập tràn tơ máu, tiếp tục nói rằng: “Anh có người anh muốn bảo vệ, tôi cũng có, anh có cuộc sống anh muốn bảo vệ, tôi mẹ nó cũng vậy! Anh dựa vào cái gì mà điều khiển tôi.” Jung YunTae nói xong, cầm lấy ly rượu trên bàn, uống sạch trong một ngụm.

“... Jung YunTae, tao cho rằng mày đã trưởng thành rồi...” Duẫn Hạo đột nhiên gật gật đầu, đứng dậy, chuẩn bị đi, bước tới cửa, YunHo nói: “Mày tưởng rằng tao làm vậy vì tao muốn sống tự tại, mày sai rồi, đây là tao đang tìm cho mày một con đường lui, mày hiểu không?”

Sau đó không hề quay đầu lại mà rời đi, Kim JaeJoong đứng trong phòng, không biết nên ở lại hay rời đi, Jung YunTae dường như rất vô lực, trở nên vô cùng suy yếu, xua xua tay với Kim JaeJoong: “Nhóc về đi...” JaeJoong muốn mở miệng nói: “Vậy còn anh?” Nhưng lời lên đến miệng, lại nuốt vào, chỉ kéo cửa rời đi, để lại Jung YunTae một mình, vừa ảm đạm vừa suy yếu.

(1) Khai trai: Tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay.

6. Chương 5

JaeJoong đuổi theo, thấy thủ hạ đang trò chuyện với Jung YunHo, JaeJoong im lặng đứng ở bên cạnh.

“Ho hyung, cảnh sát đã tới đây rồi, đang chụp hình lấy mẫu, anh xem anh có muốn tới đó không...”

“Đi.”

JaeJoong ôm hòm thuốc, nói với YunHo: “Em... Em lên xe chờ anh nhé.”

YunHo quay đầu, đưa chìa khóa xe cho một thủ hạ rồi nói: “Dẫn cậu ấy ra ngoài.” Nhìn JaeJoong nói: “Mở máy sưởi.”

Sau đó không hề quay đầu lại mà rời đi.

Thủ hạ hộ tống JaeJoong lên xe, giúp JaeJoong mở máy sưởi, sau đó hỏi: “Kim thiếu gia còn có gì phân phó không?” Kim JaeJoong vội vàng lắc đầu nói: “Gọi tôi JaeJoong, JaeJoong là được rồi.” Thủ hạ mỉm cười gật gật đầu, nói: “Tôi tên Jo Mok.” Nói xong liền cúi người chạy vào trong sông bạc, JaeJoong ngây ngốc ngồi trong xe, buồn chán mà tùy tiện lục lọi.

Xe của Jung YunHo ở nơi sâu nhất trong bãi đỗ xe, nơi này không cho phép bất kỳ chiếc xe nào đậu lại, lúc trước giữ lại vị trí như vậy, cũng để tiện cho Jung YunHo ra vào, JaeJoong thường nghe thấy thanh âm của nam nữ ở bãi đỗ xe, kêu la gào thét, giống như chưa từng đến một nơi lạc thú như sông bạc này. Sau đó, vài người đàn ông dường như đang bước về phía bên này, JaeJoong nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy vài gã đàn ông dừng lại ở cách đó không xa, nói bằng tiếng Hàn.

“Xem ra đêm nay Jung YunHo không đi được rồi, cậu gọi điện thoại cho bên Hàn Quốc, giao hàng đến bến tàu của Jung YunHo đi.”

“Vậy có thể được không?! Ngộ nhỡ bị phát hiện, chọc giận Jung YunHo, không phải bước cờ tốt.”

“Buôn bán chính là đánh cược, dám cược dám thắng, cậu mới kiếm được tiền, đừng nhiều lời nữa, nghe tôi đi.”

Mặc dù thanh âm rất trầm thấp, nhưng JaeJoong vẫn nghe rất rõ ràng, nó tận lực muốn nhìn rõ mặt mũi của gã đàn ông kia, bốn phía quá tối, sao cũng không nhìn rõ được.

Kim JaeJoong đột nhiên nổi da gà, nó đứng ngồi không yên ở trong xe, đợi khoảng mười phút, quyết định đặt hòm thuốc xuống, chạy về sông bạc. Lúc đến cửa sông bạc, Kim JaeJoong liền bị người gác cổng ngăn lại.

“Tôi đến tìm Jung YunHo.”

“Ho hyung? Vậy cũng không được, chúng tôi không nhận được mệnh lệnh, không thể thả người.”

“Vậy anh gọi điện thoại cho anh ấy đi, tôi có việc gấp.”

“Ngài thật thích nói đùa, chúng tôi chỉ là bọn làm thuê lặt vặt, sao có thể có số điện thoại của Ho hyung được.”

Nói đến đây, JaeJoong đột nhiên nhớ tới trước khi Jung YunHo rời, bảo nó gọi cho một dãy số, nó lấy di động, ấn từng số một.

Điện thoại vang lên vài tiếng liền bắt máy, JaeJoong nói: “Anh có thể ra ngoài không, em có chút chuyện muốn nói.”

“Tôi không ra được, về nhà rồi nói.”

“Không được, em vừa ở trong bãi đỗ xe, nghe thấy tên của anh.”

“Được, tôi biết rồi, chút nữa nói.”

Đầu dây bên kia liền cúp máy, Kim JaeJoong sốt ruột đứng ở cửa, mùa đông có vẻ đặc biệt lạnh, gió thổi đầy khó chịu. Kim JaeJoong giậm giậm chân, đột nhiên nhớ tới Jung YunTae, gọi điện thoại tới.

“YunTae hyung! Anh đang ở đâu.”

“Anh đang ở cùng với Jung YunHo.”

“Em có chuyện, vừa nghe thấy chút chuyện trong bãi đỗ xe, có lẽ có liên quan tới các anh.”

“Tối nay về rồi nói đi, bên này rất bận.”

“Không được! Hyung! Anh ra ngoài đi, em không vào được.”

“Có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói trong điện thoại luôn đi.” Jung YunTae dường như có chút bị chọc giận.

“Vừa nãy, vừa nãy em nghe thấy hai gã đàn ông nói, Jung YunHo không thể quay về, giao hàng đến bến tàu của anh ấy, còn như thế nào, em không biết, nhưng em cảm thấy phải nói cho các anh.”

Jung YunTae nghe xong lời này, liền cúp điện thoại, không đợi Kim JaeJoong đáp lại. Kim JaeJoong thở dài, lặng lẽ quay về trên xe.

Trời có lẽ đã gần sáng rồi, Kim JaeJoong trong mơ màng, thấy Jung YunHo lên xe.

Jung YunHo khởi động xe, cau mày nhìn JaeJoong đang ngủ ở bên cạnh, cúi đầu phục ra rồi phủ lên người nó, mở máy sưởi, lái xe về nhà.

Lúc JaeJoong bị chuông báo thức gọi dậy, phát hiện bản thân đang nằm ở trên giường, đã được đổi áo ngủ, đắp chăn. JaeJoong xỏ dép chạy xuống lầu, lúc xuống dưới, nhìn thấy mâm cơm đã được dọn sẵn, JaeJoong bước tới, thấy một đĩa trứng chiên, cộng thêm một ly sữa bò.

“Tôi về Hàn Quốc rồi.”

Dưới ly đèn một tờ giấy, không cần phải nói, Jung YunHo lại đi rồi.

Không biết tại sao, trong lòng JaeJoong dường như cảm thấy vô cùng mất mát.

Tới gần lễ Giáng Sinh, nước Mỹ dường như đều được bao phủ bởi một bầu không khí hạnh phúc náo nhiệt, Jung YunTae ngoại trừ thỉnh thoảng đưa đón JaeJoong, dường như cũng bận tới tấp. JaeJoong quần chiếc khăn quàng cổ, bước ra khỏi trường học, nhìn thấy một người con trai mặc áo phục đen, mái tóc xoăn màu cây đay, hướng JaeJoong mỉm cười.

“A! So Gaye hyung!” Kim JaeJoong giống như bay mà chạy tới, So Gaye cười ha ha ôm lấy JaeJoong mặc bộ áo lông vừa dày vừa nặng vào lòng.

“Nhớ hyung không.” So Gaye xoa xoa đầu Kim JaeJoong, đôi mắt cười đến cong lên.

“Nhớ ạ.”

“Nhiệt tình thật...” Đột nhiên Kim JaeJoong bị một thanh âm khác cắt ngang, JaeJoong ngẩng đầu nhìn, thấy Jung YunHo rất lâu rồi không gặp, hân hoan mang theo khuôn mặt lạnh băng, đã thay đổi kiểu tóc, nhuộm màu hạt dẻ, nhìn trẻ hơn rất nhiều.

“YunHo...” Kim JaeJoong ngẩng đầu nhìn người trước mắt, vui vẻ mỉm cười.

Lúc JaeJoong ngồi vào trong xe, cùng So Gaye trò chuyện về chuyện thường ngày, nó thật sự có cảm giác của lễ Giáng Sinh, một loại hạnh phúc của sự sum vầy, tâm tình Jung YunHo dường như cũng không tệ, mặc dù không nói lời nào, chỉ im lặng mà lái xe ở bên cạnh, thỉnh thoảng đáp lại lời của So Gaye và JaeJoong. Lúc bọn họ đi vào sông bạc, Kim JaeJoong biết, Jung YunTae nhất định sẽ vui mừng đến phát điên.

“Ho hyung!” Người gác cửa cúi đầu, chào đón đại ca đã rất lâu không tới đây của bọn họ.

Sau đó, Jo Mok từ bên trong bước ra nghênh tiếp, không hề mang theo bất cứ ai, tự mình đi tới.

“Ho hyung, thật sự là lâu lắm rồi không gặp anh.” Jo Mok đi về phía Jung YunHo đang mỉm cười mà ôm một cái gọi là xã giao, Jung YunHo vỗ vỗ lưng Jo Mok, nói: “Phòng sắp xếp xong chưa.”

“Xong rồi ạ, chúng ta đi thôi.” Jung YunHo và Jo Mok đi ở phía trước, So Gaye ôm vai JaeJoong, cười nói mà tiến vào.

Vào phòng, Jung YunHo cởi áo phục, Jo Mok nhận lấy, treo lên.

“Tôi sẽ kêu nhị thiếu gia tới, còn có gì phân phó không ạ?”

So Gaye cười vô cùng gian trá, nói: “Bảo anh ta mang vài bình rượu tới đây, phải là rượu ngon.”

Jo Mok cười gật đầu, lui ra ngoài.

“Nhị thiếu gia, có khách muốn ngài tự mình tới nghênh tiếp.”

“Cái gì, mà nói lại một lần nữa cho tao xem.”

“Có khách, muốn ngài, tự mình tới, mang theo rượu.”

“Mẹ nó, còn có kẻ mặt dày muốn bố tự mình tới, đến địa bàn của bố vui chơi, còn muốn bố mang rượu theo cho hân cười vào mặt, cút mau, bố không đi.” Jung YunTae vất chân lên bàn viết, vẽ mặt đầy hiềm khích.

“E rằng, ngài phải đi.”

“Đây là tổng thư kí Liên Hiệp Quốc đến hay là người nhện bay tới?! Hừ, không đi!”

“Đây...” Jo Mok vừa muốn nói, lại bị tiếng gõ cửa cắt ngang.

“Nhị thiếu gia, ngài tới nói xem, tôi có mặt dày xin ngài tự mình đi tiếp khách không?” So Gaye dựa vào cửa, cười đến xán lạn.

“.....”

Jung YunTae đột nhiên bật dậy, bước nhanh tới, ôm chặt lấy người trước mắt, liều mạng mà hôn lên, mang theo đủ loại đủ dạng tâm tình, So Gaye chậm rãi nhắm mắt lại, đôi mắt của Jung YunTae đột nhiên trở nên

khó chịu, giống như tình cảm bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, anh đột nhiên kéo khoảng cách giữa hai người lại, hốc mắt hơi ửng đỏ, nói.

“Mẹ nó, thật đúng là em rồi... So Gaye.”

Lúc Jung YunTae ôm lấy So Gaye, mang theo vẻ mặt lưu manh mà bước vào gian phòng, Jung YunHo đang hút thuốc, nghe JaeJoong nói về sinh hoạt gần đây của mình.

“Jung YunHo, à, YunHo, Ho hyung... Ha ha, anh đã tặng em một món quà lớn, đưa em trai như em thật sự không biết nên bày tỏ thể nào mới phải nữa.”

Jung YunHo nhìn đứa em trai ngốc chưa uống rượu đã say một nửa trước mắt, trong lòng cũng có chút vui mừng. Sau chuyện lần trước, Jung YunTae thật sự đã thu lại rất nhiều, dần dần trở nên trưởng thành, sòng bạc cũng bắt đầu kiếm được rất nhiều lợi nhuận theo quy mô lớn, Jung YunHo không quan tâm đến cái sòng bạc kiếm ra tiền này, hắn chỉ muốn một xí nghiệp sạch sẽ, không sai, hắn có mục đích, trước không cần nói về sự cao thượng gì, nhưng hắn có mục đích của mình.

“Mỗi lần anh tới gặp em, sao em không cho anh một nụ cười như vậy nhỉ.” Jung YunHo nhìn YunTae, nói.

“Cười! Không thành vấn đề, anh tới em cười liền, tới một lần em cười một lần, tuyệt đối sẽ khiến anh hài lòng, để anh lưu luyến đến quên trở lại, mơ màng như người say rượu, chết đi sống lại luôn.” Jung YunHo đoạt lấy hộp thuốc lá trong tay YunHo, rút ra một điếu.

“Anh ngày càng nghiện thuốc lá rồi.” So Gaye nhìn Jung YunTae mỉm cười xấu xa ngậm lấy điếu thuốc. Jung YunHo chỉ cười cười, phả khói thuốc ra.

“Lần này, đừng đi nữa, ở lại đây đến khi qua lễ Giáng Sinh luôn đi.” Jung YunTae ôm lấy So Gaye rồi ngồi ở trong gian phòng, Jung YunHo đang hai tay, dựa trên ghế sofa, Kim JaeJoong uống cola ngồi ở bên cạnh, dường như ảo tưởng được Jung YunHo ôm vào lòng.

“Không được, phải quay về.” Jung YunHo nghiêm túc mà đáp lại.

“Anh thích về thì cứ về, em không biết có cái gì hay khi trở về nữa, cho em giữ So Gaye lại đi.” Jung YunTae chơi xấu, sau đó liền bổ sung: “Như vậy đi, anh mang JaeJoong về, So Gaye đến đây giúp em.”

Jung YunHo ném cho anh một ánh mắt đầy kinh thường: “Vậy em thay Kim JaeJoong vào học xong trường y đi.”

“Ông đây không thích đọc sách, thấy trường học là muốn đập rồi!”

“Cùng về Hàn Quốc ở lại một lúc đi, JaeJoong cũng được nghỉ rồi.” Jung YunHo đột nhiên mở miệng, Jung YunTae lập tức tỉnh táo, trực tiếp nâng ly rượu lên, nói với Jung YunHo.

“Ho hyung, anh thật tốt với em, em mời anh! Ha ha.”

Sau đó uống một hơi cạn sạch.

Ngồi được một lúc, Jo Mok liền kêu vài anh em tới, cùng nhau vào trong gian phòng, YunHo và YunTae mở rượu ngon, chào hỏi những người anh em đã luôn quản lý giúp bọn họ ở Mỹ, các anh em đều rất vui vẻ, sảng khoái mà uống rượu, YunHo cũng không ngừng uống rượu, trò chuyện, được mời rượu, YunTae thường xuyên chạy tới mời các người anh em, lại chạy đến bên cạnh So Gaye, mang theo khuôn mặt cười ngây ngô.

“Những người anh em...” YunHo đã uống không ít, mang theo nụ cười, nút áo sơ mi đã mở ba cúc, ngồi ở giữa gian phòng, nói với mọi người, các anh em vốn đang trò chuyện chơi oẳn xì uống rượu đều im lặng, nhìn đại ca của bọn họ.

“Tôi muốn nói... cảm ơn! Tôi muốn thay Jung YunTae, cảm ơn mọi người... vì bán mệnh cho chúng tôi, vì bán mệnh cho tập đoàn họ Jung.” YunHo nói xong lời này, Jung YunTae đột nhiên đứng dậy, cúi người chín mươi độ, YunTae đã hoàn toàn uống say rồi, thủ hạ bên cạnh vội vàng đứng dậy, đỡ Jung YunTae đến ghế sofa, So Gaye im lặng ngồi trên ghế mà lắng nghe, xoa xoa mái tóc của Jung YunTae. Mọi người cũng đều chưa từng nhìn thấy YunHo như vậy, có chút vui vẻ nhưng bí mật mang theo sự buồn phiền không rõ lí do.

“Tôi biết, các anh em đều nâng đầu vì chúng tôi mà bán mệnh, kiếm tiền, có nhà nhưng không quay về, có vợ con nhưng không được thấy, tôi, tôi rất khó chịu! Nhìn mọi người khổ cực, nhưng mà! Chúng ta đang ngày càng tốt lên, Jung YunHo tôi, kiếm được tiền, thì có phần của mọi người, Jung YunHo tôi, mạng vẫn ở nơi này, thì sẽ luôn để mọi người được trải qua những ngày tháng vui vẻ. Hôm nay mọi người cứ chơi đùa vui vẻ, nếu như trong lòng mọi người còn có đại ca là tôi đây, thì cứ nghiêm túc mà sống, chúng ta phải sống, còn phải sống cho thật tốt...” Nói xong lời này, Jung YunHo uống cạn rượu trong ly, bên dưới có những người anh em, tốp năm tốp ba mà đứng lên, sau khi đều đứng dậy, có người nói: “Ho hyung, bọn em đều là người thô kệch, không biết nói gì, tình ý đều ở trong rượu, uống!”

Toàn bộ người đàn ông trong gian phòng, đều nâng ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

7. Chương 6

Buổi tối hôm ấy, các anh em uống rượu đến rạng sáng ba giờ, toàn bộ người trong căn phòng đều say tí bở, nhưng trong lòng mỗi người đều vui vẻ, sáng khoái. Hiển nhiên So Gaye và Kim JaeJoong không sáng khoái, bọn họ phải nâng hai người đàn ông to lớn, đặc biệt đối với Kim JaeJoong mà nói, Jung YunHo thân cao nên hoàn toàn đè bẹp nó, hai người cất lực nâng hai anh em họ Jung vào trong xe, So Gaye lái xe về nhà.

“JaeJoong, em ổn chứ...” So Gaye nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim JaeJoong đỏ lên, hết nâng rồi ôm Jung YunHo.

“Ổn... Ổn mà, hyung, anh đi ngủ trước đi, em không sao đâu.”

So Gaye gật đầu, cậu đỡ Jung YunTae về phòng, lúc bước ra xem, JaeJoong đã nâng Jung YunHo đến cửa phòng, Kim JaeJoong xấu hổ cười cười với So Gaye, So Gaye nói: “Em đói không, anh đi làm chút cơm, buổi tối chưa ăn gì cả.”

“Hay là để em đi cho, đồ đạc trong đây, em biết rất rõ.”

“Quên đi, nhìn hai người bọn họ là biết không tỉnh nổi rồi, anh chủ yếu là sợ mọi người đói thôi.”

So Gaye nói xong, vẫy vẫy tay rồi tiến vào trong phòng, Kim JaeJoong vẫn quyết định đi làm chút gì đó, cho So Gaye ăn một chút cũng tốt.

JaeJoong tới phòng bếp, làm một bát mì, thanh thanh đậm đậm, vừa mới chuẩn bị bưng bát lên lầu, xoay người lại, đột nhiên bị ai đó kéo một cái, khiến JaeJoong sợ giật cả mình.

“A, anh tỉnh rồi à, làm em sợ muốn chết...” Kim JaeJoong nhìn Jung YunHo gấp mì ngồi ăn, nói.

“Ừ, tôi nghĩ thấy mùi, rất đói.” Mắt YunHo vẫn ửng đỏ, nói.

“Anh vẫn thấy khó...” Không chờ JaeJoong nói xong câu ‘khó chịu sao’, trong dạ dày Jung YunHo liền cuộn lên một trận, sau đó chạy thẳng vào phòng vệ sinh. Kim JaeJoong đứng dậy chạy tới, nhìn Jung YunHo quỳ trước bồn cầu, không ngừng nôn mửa.

Kim JaeJoong chạy tới, khom người, vỗ lưng Jung YunHo.

JaeJoong vô tình nhìn thấy, trong bãi nôn có pha lẫn vết máu, mở to hai mắt, chờ Jung YunHo nôn xong, hần suy yếu mà dựa vào tường, thở hổn hển.

“Anh... nôn ra máu rồi...” Kim JaeJoong lấy khăn ướt đưa cho Jung YunHo.

“Có lẽ, do bị đau cổ họng.” Nói xong, còn miễn cưỡng ho khan hai tiếng. YunHo cầm lấy khăn mặt, tay có chút run mà lau mặt.

“Em là người học trường y...” Kim JaeJoong hiển nhiên rất tức giận với câu trả lời lừa gạt trẻ con này, nhưng Jung YunHo lại cau mày, không nói gì, chỉ đứng lên, chậm rãi bước ra. JaeJoong đỡ lấy YunHo, lại bị Jung YunHo dùng tay đẩy ra.

Jung YunHo đi vào phòng dành cho khách, JaeJoong lẳng lặng đứng ở cửa, sau đó ghé tai vào cửa, không nghe thấy bất cứ tiếng động gì, có chút bất an và quay về phòng. Nó cầm lấy vài quyển sách rồi lật xem, dựa vào kinh nghiệm của mình mà nói, hẳn không thể là bệnh lao phổi, thân thể của YunHo vẫn coi như khỏe mạnh, nhưng anh ấy cả ngày uống rượu uống café, nếu là bệnh đau bao tử đơn giản, thì chính là xuất huyết dạ dày cấp tính, hoặc là có liên quan đến phế quản, JaeJoong cố gắng nhớ lại chi tiết để xác định chứng bệnh, cũng không biết vài điểm, liền mơ màng nằm lên bàn mà ngủ.

“So Gaye, So Gaye! Em đừng quên mua chút thịt về nhé!”

JaeJoong bị tiếng la ầm ĩ ngoài cửa đánh thức, có lẽ là Jung YunTae đi, JaeJoong dụi dụi mắt, nhìn thấy mình đang đè lên quyển sách, nó vẫn không yên lòng, toàn thân đau nhức, nó đi rửa mặt, rồi bước ra ngoài.

“Kim thiếu gia, tỉnh rồi à, hôm qua Jung YunHo không tửu hậu loạn tính¹, nhân cơ hội mà vô lễ với JaeJoong của chúng ta chứ?” Jung YunTae trợn ra nụ cười như muốn bị đánh, mặc quần ngủ, đi chân trần, đứng ở lầu một ngẩng đầu hỏi.

“Yun... Jung YunHo đâu?” JaeJoong đột nhiên cảm thấy gọi YunHo lộ ra vẻ quá thân thiết, liền đổi cách xưng hô.

“Anh ấy đi siêu thị với So Gaye rồi, sao thế?”

“Dạ dày của Jung YunHo không tốt sao?”

“À, ừm, dạ dày của anh ấy vẫn luôn không được tốt, là bẩm sinh rồi.”

JaeJoong trầm tư, Jung YunHo nhún nhún vai, liền mở ti vi, nghe tin thời sự của nước Mỹ.

Lúc So Gaye và Jung YunHo xách đủ loại thực phẩm về nhà, Jung YunTae đã sớm ngồi bên bàn ăn, cầm dao nĩa chuẩn bị khởi động, JaeJoong đứng dậy mở cửa, một tia gió lạnh len chui vào.

“JaeJoong tỉnh rồi à?” So Gaye mỉm cười xoa xoa đầu JaeJoong, JaeJoong gật gật đầu. Jung YunHo mặc áo gió màu đen, xách đồ tiến vào cửa, cũng không nói gì. Lúc ăn cơm, JaeJoong đặc biệt quan sát Jung YunHo, hẳn ăn rất ít, nhíu mày uống vài ngụm sữa bò.

“Máy bay sẽ cất cánh vào mười một giờ sáng, thu dọn hành lý, quay về Hàn Quốc.”

“Quá tốt ~!” Jung YunTae búng tay một cái, nhìn So Gaye đẩy lưu manh mà nhướn mày.

“So Gaye hyung, lát nữa em có chút chuyện muốn xin anh chỉ bảo, anh ăn cơm xong thì lên phòng em nhé, em đi thu dọn hành lý trước đây.” Nói xong, JaeJoong lau miệng đi lên lầu hai, So Gaye gật đầu, nói: “Ừ, được.”

“JaeJoong.” So Gaye gõ gõ cửa cho có tính tượng trưng.

“Hyung, hôm qua em thấy Jung YunHo nôn ra máu.”

“Việc đó, dạ dày của anh ta không được tốt cho lắm, uống rượu liền trở nên như vậy...”

“Hyung! Anh cũng lừa em.” Kim JaeJoong sốt ruột, nhăn mày.

“Không phải, JaeJoong, em nghĩ đi, anh chính là bác sĩ, nếu có chuyện gì thì đã sớm giúp anh ta uống thuốc chích tiêm rồi, em vẫn không tin anh sao?”

JaeJoong sau khi nghe xong, cảm thấy cũng đúng, tìm không được lý do nào để phản bác.

“Được rồi, JaeJoong, thu dọn đồ đạc đi, chúng ta về Hàn Quốc ăn Tết.”

Trước khi đi, JaeJoong lấy cớ trong trường có đồ quên mang về, chạy tới trường học, tìm thấy giáo sư của mình, giáo sư rất thích Kim JaeJoong, vừa vàng lời vừa chịu khó.

“Giáo sư, em chuẩn bị về Hàn Quốc ăn Tết, đúng lúc chào tạm biệt với thầy, em cũng có một vấn đề muốn xin chỉ giáo...”

JaeJoong nói qua loa tình hình, giáo sư suy nghĩ một hồi rồi đáp.

“Thầy chỉ nghe em miêu tả, cũng không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng nếu thân thể cậu ta tạm thời không có biểu hiện gì khác thường, thầy cảm thấy cũng không phải trọng bệnh, em phân tích cũng đúng, khả năng cao nhất chính là bệnh xuất huyết dạ dày, cứ quan sát thêm một thời gian nữa xem.”

JaeJoong cảm ơn giáo sư, lúc bước đến cửa trường, chỉ thấy chiếc Maybach của Jung YunTae dừng ở trước cửa, JaeJoong lên xe, bay về Hàn Quốc. Khắp Hàn Quốc cũng vắng lặng trong mùa đông lạnh giá, nhưng trên đường cũng không lộ ra vẻ quạnh quẽ, thường xuyên nhìn thấy nữ sinh cao gầy mặc tất chân quàng khăn choàng cổ, còn có đủ loại đủ dạng mặt tiền cửa hàng, khoảng cách đến năm mới còn có một quãng thời gian, Jung YunHo và Jung YunTae vừa về nhà liền bận tối mày tối mặt, trước cuối năm, cần đủ loại biểu bảng báo cáo và hoàn tất công việc.

“Mẹ nó, anh biết Jung YunHo không thể nào hảo tâm như vậy mà, mang ông đây trở về từ Mỹ, thì ra chính là tìm sức lao động của thanh niên trai tráng!” Jung YunTae tháo cà vạt, ngã lên ghế sofa của phòng làm việc, than phiền một trận với So Gaye.

“Vậy anh quay về Mỹ là được.” So Gaye mang theo ánh mắt hình viên đạn, lật biểu bảng báo cáo cuối năm.

“Không muốn, anh thích nhàn chán cùng với em cơ, người khác đều cút hết cho anh.” Jung YunTae ôm lấy So Gaye từ phía sau, nắm lấy cằm của So Gaye rồi hôn lên môi cậu, chậm rãi luồn tay vào trong áo cậu đầy khiêu khích, hôn lên lỗ tai So Gaye, đầu lưỡi chậm rãi trượt xuống dưới...

“Em muốn về nhà.” Jung YunHo ngồi trong phòng sách, mở laptop, gõ bàn phím. Hiên nhiên quên mất Kim JaeJoong đang đứng ở cửa.

“Em phải về nhà!” Kim JaeJoong vịn to volume, nói.

Jung YunHo ngây người một chút, tháo mắt kính xuống, xoa ấn huyết thái dương, nói: “Hửm?”

“Em muốn về một chuyến...” JaeJoong đứng ở cửa nói.

“Tôi cảm thấy không ổn.” Jung YunHo nhìn thẳng vào Kim JaeJoong, khiến JaeJoong cảm thấy có chút sợ hãi.

“Đã tám năm rồi, ba mẹ em còn sống hay đã chết em cũng không biết, anh cảm thấy như vậy thỏa đáng sao?” Jung YunHo hiên nhiên bị chấn động bởi một Kim JaeJoong như vậy, tính cách Kim JaeJoong trong thời gian qua luôn dịu ngoan, chưa từng nói không, càng đừng nói đến việc cãi lại giống như thế này. Jung YunHo đứng dậy, đi đến trước mặt JaeJoong, mang theo vẻ mặt phức tạp mà nhìn nó, xoa mặt nó, vịn lấy vai nó.

“Joongie, của chúng ta, xem ra đã trưởng thành rồi... Biết cãi lại rồi...” Ngữ khí của Jung YunHo mang theo mười phần trào phúng, giống như đang suy nghĩ gì đó.

“Em sẽ không đi, chỉ muốn quay về nhìn một cái, anh có thể đi theo em.”

“Tôi không đi, cậu cũng không được phép đi.”

Quăng lại một câu nói, Jung YunHo quay về gian phòng của mình, Kim JaeJoong âm thầm siết chặt nắm tay.

(1) Tửu hậu loạn tính: Cái này là ta chỉ tự định nghĩa theo lối suy nghĩ của mình thôi nhé. Ta nghĩ câu này có nghĩa là tính cách trở nên hỗn loạn sau khi uống rượu. Và khi ta search từ này (bằng tiếng Trung) thì nó ra khá nhiều hình XXX nên... mọi người tự hiểu nhé *che mặt*

8. Chương 7

Hôm nay tuyết rơi, tuyết tơ ngỗng trắng xóa, JaeJoong dậy thật sớm, trời vẫn còn hơi tối, bà Wang đã về nhà ăn Tết, vì vậy JaeJoong liền đảm nhận công việc đầu bếp, nó nhẹ chân nhẹ tay mà xuống lầu, chỉ mở đèn của phòng bếp, nghĩ thầm sẽ làm chút đồ ăn tiêu hóa tốt, hơn nữa hôm nay nó phải về nhà, Jung YunHo không đồng ý, cũng không có biện pháp, đây là chuyện đầu tiên JaeJoong chấp nhất như vậy.

Dùng trứng gà và sữa bò để nấu cháo sữa trứng, mặc dù giống như làm cho trẻ con, nhưng mùi vị và chất dinh dưỡng đều không thể chê được. Nướng mười cái bánh mì, làm một chiếc muffin, bỏ thêm mật ong vào. Lúc Kim JaeJoong bận bịu với những thứ này, đèn phòng khách đã mở, nó nghe thấy có tiếng đánh răng rửa mặt, xem ra mọi người đều tỉnh dậy rồi.

Jung YunTae mặc áo ngủ, loạng choạng bước đến bên bàn ăn, không nói lời nào, cầm lấy ly nước ấm mà uống. Kim JaeJoong biết mỗi khi thức dậy hai anh em họ Jung đều hay bực bội, cho nên bữa sáng luôn luôn bao phủ một bầu huyết áp thấp. Jung YunHo cài nút của áo sơ mi xong rồi cũng xuống lầu, nhìn thấy JaeJoong mặc tạp dề, Kim JaeJoong nhàn nhạt cười, Jung YunHo lộ vẻ có chút bối rối, chỉ gật đầu một cái.

“Hôm nay rất bận đúng không?” JaeJoong ngồi ở bên cạnh, nhìn hai người đang ăn cơm.

Hai người gật gật đầu cùng lúc, JaeJoong không nhìn được mà muốn cười.

“Như vậy, hôm nay em muốn đi shopping.” JaeJoong nói.

“Ừ, được.” Thanh âm của Jung YunHo vẫn còn khàn, nhưng dù sao cũng đã đáp ứng rồi.

JaeJoong nghe xong lời này, vui vẻ mà đi lên lầu, hôm nay nó phải về nhà, dù thế nào thì cũng phải quay về.

“Em đi đây.” Jung YunTae lau lau mồm, thắt cà vạt lên cổ áo.

“Cầm khăn quàng cổ theo.” Jung YunHo dặn dò.

Jung YunTae lại quay về, thuận tay cầm lấy khăn quàng cổ, làm giống như lúc thắt cà vạt mà quàng lên cổ, bước ra ngoài, tài xế lái xe đi.

JaeJoong tỉ mỉ nằm trong phòng nghe động tĩnh ngoài cửa, muốn xác nhận khi Jung YunHo rời đi, bản thân sẽ lên đường trước thời hạn.

“Ui da...” Cửa bị đẩy ra một phát, vừa vịn dụng vào đầu Kim JaeJoong.

“Cậu đứng ở đây làm gì?” Jung YunHo nhìn Kim JaeJoong bị cửa đụng vào đầu, hút thuốc mà hỏi.

“Không, không có việc gì, sao sáng sớm anh đã hút thuốc rồi.” Kim JaeJoong ngửi thấy mùi thuốc lá, cảm thấy vô cùng kỳ quái mà hỏi.

“Tôi đi đây...” Jung YunHo không trả lời bất cứ câu gì, chỉ dặn dò xong, liền xuống lầu rồi đi.

...

“Thật là, cũng không biết thuốc lá có cái gì hay để mà hút chứ?”

Lúc JaeJoong nhỏ giọng lầm bầm về vấn đề này, bỗng nhiên nhớ tới rất lâu về trước, ông nội từng nói, ông nội cũng thích hút thuốc, ngày nào cũng hút, JaeJoongie cũng từng hỏi ông nội một câu tương đồng, ông nội đã nói như vậy: “Hút thuốc... không tốt, nhưng có thể khiến người ta cảm thấy thoải mái, à, đúng rồi, trong thuốc lá còn chất gây tê có tác dụng giảm đau, mùi thuốc lá cũng là một loại dược liệu.”

“Gây tê... Giảm đau...” Trong đầu JaeJoong nhớ lại những lời này, ham muốn về nhà ngày càng kiên định, nó đeo ba lô, mặc áo lông tơ màu mực xanh, quần jeans bó, còn có giày boots màu vải kaki, JaeJoong quần khăn quàng cổ, mỉm cười ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, nụ cười liền cứng đờ...

“Kim thiếu gia, Ho hyung nói, để tôi đưa ngài đến trung tâm thành phố.” Tài xế theo quy củ mà đứng ở ngoài xe, thấy JaeJoong đi ra, liền vội vàng mở cửa xe. JaeJoong khó xử, nhưng sao cự tuyệt được, trong lòng rối loạn, liền ngồi lên, dù sao tài xế cũng không biết mình đi đâu.

“Đưa tôi đến Royal đi.” Kỳ thực nhà của JaeJoong, không xa với Royal.

“Thiếu gia, muốn đi tìm nhị thiếu gia sao?” Tài xế hỏi.

“Hả, ừ.... ừ.” JaeJoong lấp bắp trả lời.

Lúc xe dừng trước cửa Royal, Kim JaeJoong có chút căng thẳng, bởi vì nó đã nhìn thấy xe của Jung YunTae đậu ở dưới lầu, có lẽ lúc này anh đang đứng ở trước cửa sổ sát đất mà thưởng thức phong cảnh, tùy tiện nhìn một cái, liền có thể bắt gặp JaeJoong, huống chi đây là xe của Jung YunHo.

“Anh không cần chờ tôi nữa đâu, tôi sẽ bảo Jung YunTae đưa tôi về.”

“Nhưng mà...”

“Không sao đâu, cứ làm theo lời tôi nói đi, cảm ơn anh nhiều nhé.” Kim JaeJoong mỉm cười vẫy tay với tài xế, tài xế gật đầu, lái xe rời đi. JaeJoong dựa vào ký ức tám năm trước mà tìm kiếm nhà ở của mình, thật sự nơi này đã thay đổi rất nhiều, thuận theo Royal mà đi về phía sau, quẹo trái, dĩ nhiên cách đó không xa là nhà kho, nơi khiến nó phải bước vào cuộc sống như bây giờ, JaeJoong ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn cửa nhà kho mà ngẩn người, đây là nơi làm nên mọi chuyện sao, nhưng nó cũng chẳng ghét nơi này, hơn nữa, không biết xảy ra chuyện gì, mà mỗi lần nhìn Jung YunHo, tâm tình của Kim JaeJoong sẽ trở nên rất kỳ quái, cũng không ghét người đàn ông bá đạo kia, đôi khi, còn cảm thấy hắn rất có mị lực.

“Ai da, mình đang làm cái gì vậy?” JaeJoong nhỏ giọng chửi một câu, nhà kho này nhất định đã bị ma ám rồi, mỗi lần JaeJoong tới gần, liền trở nên kỳ kỳ quái quái, JaeJoong cúi đầu bước nhanh bỏ đi, tìm kiếm con đường trước đây. Đột nhiên ngẩng đầu, trên một tấm bảng thông báo, nhìn thấy tấm ảnh của chính mình, rõ ràng đã bị mưa đập gió thổi thành một tờ giấy vô cùng cũ nát.

“Thông báo tìm người: Bé Kim JaeJoong không lâu đã rời nhà chưa về, nếu có...” Kim JaeJoong ngẩn người, nó lại do dự, vốn nghĩ sẽ tự nhiên bước về nhà, cùng ba mẹ trò chuyện, giải thích, bịa một lý do thích hợp, cứ tính như vậy, nhưng dường như bản thân thực sự khiến ba mẹ lo lắng rồi, mẹ sẽ bận lòng mà rơi lệ mỗi ngày, cả ba nữa, bản thân cứ không tin không tức như vậy, mà còn mong ước được đi vào trường y, học về ngành y, giúp tập đoàn họ Jung chiếm đoạt cả hắc lẫn bạch...

JaeJoong vừa nghĩ vừa đi, cho đến khi bước tới một căn nhà trong tiểu khu. Căn nhà đã lộ vẻ càng thêm cũ nát, bởi vì tuyết trắng, xung quanh trông vô cùng quanh quẩn, JaeJoong cẩn thận bước vào trong, vịn tay vào lan can gỗ, đến tầng bốn, nó giơ tay lên, muốn gõ cửa, nhưng thế nào cũng không xuống tay được.

“Phải nói gì đây, ba mẹ, con về rồi...” Như vậy không đúng.

“Ba mẹ, con tới thăm hai người này.” Bản thân đã biến mất tám năm, đột nhiên quay về như vậy, nghĩ thế nào cũng không ổn.

“Ba mẹ, thật ra con sống rất tốt...”

“Aish, thật là phiền quá đi! Mẹ nó.” JaeJoong bất giác chửi một câu, giơ tay gõ cửa vài lần, trong lòng chột cao chột thấp, vô cùng hồi hộp. Không ai trả lời, JaeJoong lại gõ vài lần nữa, vẫn không có ai, có lẽ đã đi làm rồi, JaeJoong vươn tay, lục lọi trong thùng đựng sữa, quả nhiên tìm thấy chiếc chìa khóa, đây là thói quen của mẹ, luôn sợ ra ngoài không mang chìa khóa, đặt một cái dự phòng trong thùng đựng sữa. JaeJoong cầm lấy chiếc chìa khóa phủ đầy bụi, tay có chút run rẩy, chậm rãi xoay chìa khóa, cửa mở rồi...

Mọi thứ đều không thay đổi, lúc JaeJoong bước chân vào nhà, nước mắt đột nhiên trào ra, cái gì cũng không thay đổi, vẫn sạch sẽ vẫn sáng sủa, mặc dù không có đồ quý giá gì, nhưng lại có một luồng cảm giác ấm áp mà đã lâu rồi nó không cảm nhận được. JaeJoong lau lau khóe mắt, cởi giày, lấy một chiếc dép từ trong tủ giày ra, nhìn chiếc dép hình hoạt hình của nó lúc nhỏ, nó đơn giản đi chân trần, sợ rằng sẽ làm dơ một chút, JaeJoong đi tới đi lui trong phòng khách, ti vi đã thay đổi, biến thành ti vi tinh thể lỏng cỡ trung, cá trong chậu đã ít đi, chỉ chừa lại vài con cá vẹt, nhàn nhã bơi lội. Nó nhìn thấy trên tường nhà ăn là tấm ảnh của cả gia đình. JaeJoong giống như lữ khách, đi tới đi lui, trong nhà có ba căn phòng chính, ba mẹ một cái, bản thân một cái, còn có phòng sách, nó bước vào gian phòng của mình, tất cả đều chưa từng thay đổi, dường như càng sạch sẽ hơn so với lúc trước khi đi, nó cầm cây bút chì từ trong ống đựng bút ra, xé một trang giấy trong cuốn vở, định viết chút gì đó, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn, nó kéo ghế ngồi xuống, nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Ba mẹ, con là JaeJoong:

Con nghĩ trước nghĩ sau, vẫn không nghĩ ra được một mở đầu thích hợp, bây giờ con đã mười tám tuổi rồi, đang học trường y bên Mỹ, cuộc sống rất tốt, xin hai người đừng lo lắng.

Ngày đó mười năm về trước, con... vẫn nhớ rõ lời đoán mệnh của người đó, mười tuổi có khảm, thật sự ông ta đã nói đúng rồi, ngày mà con mất tích, con đã vào thư viện, sau đó... lạc đường. Con được một nhà hảo tâm nhận nuôi, mỗi người đều đối xử rất tốt với con, điều kiện của nhà bọn họ rất ưu việt, để con học trường y tại Mỹ, con giúp đỡ cho công ty bọn họ, con rất cố gắng, hơn nữa lần này tới đây, cũng phải báo cáo lại với bọn họ, cầm một vài thứ đồ, xin ba mẹ đừng lo sợ, con vẫn sống, hơn nữa còn sống rất tốt.

Đặt bút xuống, JaeJoong đọc đi đọc lại, vẫn cảm thấy nội dung kỳ quái, nếu đưa cho ba mẹ một phong thư như vậy, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào, sẽ vội vàng báo cảnh sát sao, mình không có cách nào để lại địa chỉ liên lạc, bởi vì như vậy, Jung YunHo nhất định sẽ không vui. Quên đi, cầm hết những thứ nên cầm, rồi nhẹ nhàng rời đi thôi, coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy... JaeJoong vò lá thư đã viết xong thành một cục, ném vào thùng rác trong phòng khách.

JaeJoong đi vào thư phòng, nó tìm kiếm đồ nó muốn tìm, mở tủ ra, bên trong có một cái hộp gỗ, mở ra, một đồng bạc đồ rải rác xung quanh, JaeJoong dựa vào mùi hương, tìm được thứ bản thân muốn, bỏ vào trong ba lô, chuẩn bị rời đi. Nó ngồi dưới đất mà đi giày, đột nhiên tiếng cửa phòng mở vang lên, tìm JaeJoong rung động một cái, lẩn lộn mà đứng dậy, nhìn thấy mẹ mình.

9. Chương 8

Cửa mở ra trong nháy mắt, JaeJoong trợn con người, mà mẹ JaeJoong, trong mắt ứa nước, chảy không ngừng, JaeJoong sững sờ, nhìn mẹ, mẹ đột nhiên lao tới, ôm chặt lấy JaeJoong, vừa khóc vừa nói: “JaeJoong à, JaeJoong.” Trong miệng vẫn lẩm bẩm cái tên JaeJoong, không hề nói gì khác.

JaeJoong cúi đầu, thanh âm có chút khàn khàn, mẹ bưng cốc nước ấm tới, mắt vẫn đỏ hoe.

“JaeJoong... Trời lạnh, uống chút nước đi.” Mẹ đưa nước tới, JaeJoong nhận lấy, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ.

“... Vâng... Mẹ...” JaeJoong nuốt nước bọt, ập a ập ứng mà nói ra từ đó.

Mẹ JaeJoong nhìn bộ dạng không được tự nhiên của nó, bỗng nhiên nói.

“JaeJoong, con nằm nghỉ ở nhà đi, có cái gì muốn nói thì buổi tối nói sau cũng được, ba sẽ quay về ngay lập tức, mẹ đi mua đồ, làm món ngon cho con ăn, muốn ăn tôm không, mẹ làm tôm hấp cho con.” mẹ JaeJoong nói xong liền đứng dậy, đi đến trước cửa rồi đổi giày.

“Mẹ! Đừng phiền... Buổi tối con có thể không có cách nào ăn cơm ở đây.” JaeJoong không đành lòng mà nói ra lời như vậy, nhưng đã gần sáu giờ, mắt thấy trời sắp tối, nó không dè dỏ gì mà chạy đến đây như vậy, Jung YunHo nhất định sẽ tức giận.

“Có việc sao... Trời đã tối rồi, cứ ở lại ăn một bữa cơm đi, ba con... ba con vẫn luôn nhắc đến con.”

“Hôm khác đi, mẹ.” JaeJoong đứng dậy, cầm lấy khăn quàng cổ. Nhìn vẻ mặt có chút mất mát của mẹ, trong lòng JaeJoong vô cùng khó chịu, lúc này, cửa mở ra, ba đã quay về.

“Anh về rồi...” Ba vẫn chưa nhìn thấy JaeJoong đang ở trước mắt, giọng nói nghe rất uể oải, có lẽ đã mệt muốn chết rồi.

“JungMin... JaeJoong quay về rồi.” Mẹ nhận lấy cặp đũa giấy tờ trong tay ba, Kim JungMin giống như sững sờ, ngẩng đầu lên, nhìn thấy đứa con đã trưởng thành trước mắt.

“Ba...” JaeJoong nhìn người ba trước mắt, nói.

“... ..” Kim JungMin sững sờ, giày cũng chỉ mới thay được một cái.

“Ba... Cái đó, con còn có việc, con sẽ về, con sống rất tốt, ba và mẹ đừng lo lắng.” JaeJoong cúi người thật thấp, đi giày vào. Mẹ dùng cánh tay đẩy đẩy ba đang sững sờ ở bên cạnh, Kim JungMin phản ứng trở lại, vội vàng nói: “Ồ lại ăn cơm đi...” JaeJoong nói: “Thật sự có chuyện, hôm khác mới được.” Kim JungMin gật đầu, đi vào trong gian phòng, nhìn Kim JungMin không mời JaeJoong ở lại, mẹ rất bất mãn, vội vàng kéo lấy JaeJoong mà nói: “Bây giờ con sống ở đâu, mẹ đưa con về, sao con tới đây?” Mẹ lo lắng dò hỏi.

“Không cần, con...” Chưa chờ JaeJoong nói xong câu ‘con tự đi là được rồi’, cầu thang đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cửa nhà JaeJoong đang nửa mở, đột nhiên bị mở bung ra, người đàn ông mặc âu phục, mang theo ngữ khí cứng ngắc mà nói: “Không cần làm phiền bác, tôi sẽ đưa JaeJoong về nhà.” Jung Yunho nói xong, liền kéo lấy Kim JaeJoong, đi về phía ngoài cửa.

“Anh buông tay ra! Anh đang làm gì vậy.” Kim JaeJoong bị Jung YunHo làm đau, ba nghe tiếng cũng đi ra, mẹ dường như càng thêm cấp bách, nhìn con mình bị người lôi đi.

“Cậu, cậu là đồng nghiệp của JaeJoong sao, ở lại ăn cơm không? JaeJoong, các bác đều rất nhớ JaeJoong.” Mẹ JaeJoong vội vàng nói. Jung YunHo nghe xong, đột nhiên buông tay, dừng một lát, nói với Kim JaeJoong: “Cho cậu ba phút, tôi chờ cậu ở dưới lầu.” Nói xong, không hề quay lại mà xuống lầu, JaeJoong bị kéo đến hàng lang, chỉnh sửa quần áo cho thật tốt, đi lên, dừng ở trước cửa mà nói với ba mẹ: “Ba mẹ, chuyện cụ thể, sau này chúng ta sẽ nói sau, bây giờ con sống rất tốt, con học trường y bên Mỹ, ba mẹ cứ yên tâm, tha thứ cho đứa con bất hiếu, tám năm không cách nào liên hệ với ba mẹ này, rất nhiều chuyện chúng ta sẽ nói sau, trời lạnh, ba mẹ chú ý thân thể, con đi trước đây.” JaeJoong không cách nào chờ ba mẹ đáp lại, bởi vì nó chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của mẹ, trái tim của nó sẽ chất đầy sự áy náy, vội vàng xuống lầu rồi đi, mẹ JaeJoong đứng bên cửa sổ hàng lang mà ló đầu xuống nhìn, chỉ thấy có người mở cửa cho JaeJoong, bước vào một chiếc xe limousine cao cấp màu đen, cứ như vậy mà chạy khỏi tiểu khu, mẹ JaeJoong nhón chân nhìn rất lâu, Kim JungMin đi giày bước xuống, ôm lấy vợ của mình mà nói: “Về đi.” Khi về đến nhà, mẹ JaeJoong không yên lòng mà làm cơm, Kim JungMin bước đến ban công, hút thuốc, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần, đầu tiên thăm hân hỉ, sau lại bắt đầu lo lắng, cảnh tượng vừa nãy, người đàn ông dẫn JaeJoong đi là ai, sao JaeJoong có thể đi học ở Mỹ chứ, mặc dù thấy JaeJoong vẫn sống khỏe mạnh, nhưng JaeJoong sống có vui vẻ không? Tám năm, rốt cuộc đã trôi qua như thế nào?

“Vừa nãy anh làm cái gì vậy, chẳng qua em chỉ quay về thăm ba mẹ mình thôi mà.” JaeJoong ngồi bên cạnh Jung YunHo vẫn luôn trong tình trạng huyết áp thấp, cũng mang theo giọng nói bất mãn mà lên tiếng.

“Cậu tưởng rằng hành vi hôm nay của cậu cần nhận được sự tán thưởng, khiến tôi phải vỗ tay cho cậu sao.” Giọng nói của Jung YunHo càng thêm cứng ngắc.

“Em chỉ quay về thăm ba mẹ thôi, sao anh lại như vậy?”

“Ý của cậu là, tôi ngăn cản giây phút đoàn tụ của gia đình cậu, phá hư quan hệ của gia đình cậu sao, được, nếu đã như vậy.” Jung YunHo nhẹ giọng cười một tiếng, nói với tài xế: “Quay đầu, trở lại.” Kim JaeJoong ngỡ ngàng bị Jung YunHo đưa trở lại nhà, Jung YunHo tự mình mở cửa cho Kim JaeJoong, JaeJoong xuống xe.

Jung YunHo không hề quay đầu lại mà nói với nó: “Cậu về nhà đi.” Sau đó lên xe, tài xế lái xe rời đi.

JaeJoong bị ném vào trong tiểu khu vắng lặng một mình, JaeJoong đương nhiên không định lên lầu, nó chăm chú nhìn chiếc limousine đang rời khỏi, sau đó cúi đầu bước đi không mục đích, nó cảm thấy hôm nay đã đủ hoang đường rồi, chỉ vì một bọc thuốc cầm máu có thể chữa bệnh xuất huyết dạ dày của Jung YunHo; chỉ vì một bọc thuốc mà làm trái với lương tâm, trộm lấy từ trong nhà ra; chỉ vì một bọc thuốc cần bản sẽ không được nhận sự cảm kích; chỉ vì một bọc thuốc mà Kim JaeJoong tự cho là đúng, kết quả khiến cho ngày hôm nay gà bay chó sủa, không thể an bình. Trong lòng JaeJoong cảm thấy rất khó chịu, nó ngồi xổm vào một góc trong tiểu khu, nhìn cảnh vãn nhà sáng đèn cách đó không xa, quay đầu nhìn thấy nhà mình vẫn sáng đèn, ba mẹ hẳn đang lo lắng cho mình, bọn họ hẳn không ngủ được, chắc chắn đang lo lắng cho mình, một đứa con trai không hiểu chuyện đột nhiên biến mất đột nhiên xuất hiện này.

JaeJoong khó chịu mà im lặng ngồi trong một góc của tiểu khu, đêm tối cho nó sự che chở tốt nhất, thỉnh thoảng có người dắt chó đi dạo bước ngang qua, mỗi chú chó đều mặc quần áo mới tinh, quả thực đã gần

đến năm mới rồi, nhưng năm nay mình phải trải qua làm sao đây, những kỉ niệm vui vẻ nhất mỗi năm, cho dù đi Mỹ, tết âm lịch năm đầu tiên vẫn được đón về, nhưng lần này, ngay cả nhà cũng không quay về được. Lúc JaeJoong đang nghĩ lung tung, di động vang lên, là So Gaye.

“JaeJoong, sao vẫn chưa quay về?” Từ trong điện thoại nghe thấy tiếng rống của Jung YunTae, Jung YunHo đã về nhà rồi sao.

“V... Vâng, em không về đâu ạ.” Bàn tay cầm điện thoại của JaeJoong bị gió lạnh thổi vào, có điểm đỏ lên.

“Em không về đây thì đi đâu chứ, bọn anh đang chờ em nấu cơm đó, em đang ở đâu, anh tới đón em.”

“Em, em thật sự không về đâu, So Gaye hyung, anh chịu khó làm chút cơm dùm em nhé.”

“Nói cho anh biết em đang ở đâu.” So Gaye dường như không để ý đến lời Kim JaeJoong nói.

“Em, em đang ở nhà em... bên cạnh Royal.”

“Ồ đó, cầm di chuyển.” So Gaye nói xong liền cúp điện thoại, JaeJoong chà chà bàn tay đã lạnh đến khó chịu, khẽ nhún mày.

...

“Hyung...” JaeJoong nhìn thấy chiếc Ferrari màu vàng của So Gaye lộ ra vẻ sáng bóng trong đêm tối lạnh lẽo.

“Lên xe mau.” So Gaye mở cửa sổ xe, nói với Kim JaeJoong sắp đóng băng ở bên ngoài.

JaeJoong lên xe, So Gaye không hỏi câu nào, mở radio lên nghe.

“Ai ya, JaeJoongie rất cuộc cũng quay về rồi, anh đây muốn ăn cơm lắm rồi nha!” Jung YunTae nhìn thấy chớp mũi JaeJoong bị lạnh đến ửng đỏ, chạy tới xoa xoa đầu nó, sau đó đi vào nhà ăn. Không thấy bóng dáng Jung YunHo, có lẽ không muốn gặp nó đi, JaeJoong nhận lấy tô canh trong tay So Gaye rồi bưng đến phòng khách, hơi nóng bốc lên nhìn trông có vẻ rất ấm áp.

“Để anh nếm thử tô canh thập cẩm tươi mới này xem nào, chắc chắn, anh sống được hơn nửa đời rồi mới biết anh trai của mình cũng có thể vào bếp đó.” Jung YunTae nói xong, múc một bát canh, vớt mấy miếng rau lợn xộn trong tô canh lên, sau đó cho So Gaye, lại múc một bát, cho JaeJoong, sau đó mới thỏa mãn chính mình.

“...” Sau khi uống hết bát canh, ba người rõ ràng trở nên trầm mặc, ba giây sau, Jung YunTae rống lên.

“Bố anh, Jung YunHo, anh cho ông đây uống cái vại muối vào mồm, khụ...”

“Khụ... Ặc, phải... uống nước.” So Gaye uống một ngụm hiền nhiên cũng bị sặc.

“Em đi làm chút cháo đây, các anh chờ một chút.” JaeJoong chỉ uống một ngụm nhỏ, đứng dậy bước vào nhà ăn, nhưng nước canh căn bản không nếm thấy mùi vị cũng thực sự khiến nó cảm thấy trong dạ dày cuộn lên một trận khó chịu.

“Anh hai anh chắc chắn là... cố ý rồi, gần đây anh không hề phóng hỏa cũng chẳng gây họa, tại sao chứ?”

“Được rồi, cầm cái miệng anh lại đi, nếu không anh đi mà làm.”

JaeJoong nấu cháo ở phòng bếp, nghe động tĩnh ở phòng ăn.

“Canh này là do Jung YunHo làm sao?” JaeJoong tự hỏi trong lòng, “Trình độ thật đúng là giống nhau.”

JaeJoong nấu cháo xong, So Gaye đến múc dùm rồi bưng ra ngoài, JaeJoong đặc biệt múc một chén, nói:

“Em bưng lên cho Jung YunHo.”

Sau đó đi lên lầu. YunHo đang ở phòng sách, xem lướt qua bảng kế hoạch của công ty.

JaeJoong đứng ở trước cánh cửa nửa mở, đưa tay gõ gõ.

“Vào đi.” Thanh âm trầm thấp của Jung YunHo vang lên.

JaeJoong không nói gì, chỉ bưng cháo đến, nhẹ nhàng đặt cạnh bàn, quay đầu chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.” Jung YunHo lên tiếng.

JaeJoong xoay người lại, có lẽ là muốn tra khảo sao bản thân lại quay về, hoặc châm chọc chút gì đó rồi.

“Cháo, tôi làm, có phải rất khó uống không?” Giọng điệu của Jung YunHo đột nhiên giống như đứa nhỏ, quả thực khiến JaeJoong sợ đến nhảy dựng lên, JaeJoong cố nhịn cười, nói: “Cũng được, có chút tiến bộ.”

“À, ừ.” Jung YunHo lại cúi đầu, gõ bàn phím.

JaeJoong im lặng rời đi, giúp hẩn đóng cửa phòng lại.

JaeJoong xuống lầu uống chút cháo, đột nhiên nhớ tới bọc thuốc trong cặp, chạy về phòng, lấy thuốc ra, trong lòng ngập ngừng, phải nói với Jung YunHo thế nào đây, nhìn thái độ của So Gaye, Jung YunHo tám chín phần sẽ từ chối phối hợp uống thuốc, nhưng... thân thể sao có thể trì hoãn được...

Nghe tiếng TV dưới lầu, còn có thanh âm thu dọn chén đĩa trong phòng bếp, JaeJoong cầm thuốc trong tay, bưng lấy cốc nước ấm, do dự mà lại đi tới phòng sách, nhưng nhìn vào bên trong thì người đã không còn, thừa lại chén cháo đã được vét sạch, JaeJoong có chút vui mừng mà thu dọn chén, đi ngang qua căn phòng của Jung YunHo, nghe thấy tiếng nước chảy từ trong phòng tắm.

JaeJoong đặt chén cạnh phòng ngủ của Jung YunHo, trong lòng do dự, đứng trước cánh cửa đang đóng kín, bưng nước ấm, đôi mắt không có tiêu cự gì.

“Cậu đang làm gì?” Jung YunHo khỏa thân trên, hạ thân được quần khăn tắm, lau mái tóc vẫn đang nhỏ nước, cánh tay dùng lực lộ rõ cơ bắp đẹp mắt.

“Oái oái, không làm gì hết ~!” JaeJoong khấn trương lui về phía sau, đá trúng cái chén đang đặt dưới đất, vừa muốn cúi đầu xuống, nước ấm trong cốc lại sắp đổ ra ngoài.

“Cậu thật là...” Jung YunHo bước nhanh tới, nhận lấy cái cốc từ một Kim JaeJoong đang luống cuống tay chân.

Mặt Kim JaeJoong có điểm ửng hồng, nó cúi đầu, gắng sức giấu đôi mắt bên trong mái tóc.

“Cậu làm sao vậy...” Nói xong, nâng tay chạm vào trán Kim JaeJoong, Kim JaeJoong run lên, lui về phía sau một bước.

Jung YunHo nhìn Kim JaeJoong có chút kỳ quái, Kim JaeJoong đột nhiên giống như hạ quyết tâm, lấy viên thuốc nhộng trong túi áo ra, ngậm vào, đoạt lấy cốc nước trong tay Jung YunHo, đối mặt với Jung YunHo cao hơn so với mình, nó ôm lấy cổ Jung YunHo, Jung YunHo bị ép phải khom lưng xuống, Kim JaeJoong nhắm mắt lại, nhón chân lên, hôn vào môi Jung YunHo, sau đó đẩy nước trong miệng qua, cho đến khi hầu kết của Jung YunHo chuyển động, nuốt xong ngụm nước kia. Kim JaeJoong vội vàng ngồi xổm xuống nhặt cái chén trên mặt đất lên, rồi lúng túng chạy xuống lầu, JaeJoong hối hận nghĩ: Mặt mình bây giờ chắc chắn đã đỏ bừng lên rồi, sao có thể mất mặt như vậy chứ.

Jung YunHo ngây ngẩn ở một chỗ, nhìn Kim JaeJoong đang chạy xuống, nhếch khóe miệng, hai tay khoanh trước ngực, mang khuôn mặt đã hiểu ra mà nhìn Kim JaeJoong đang bối rối.

JaeJoong xuống lầu đưa cái chén vào phòng bếp, So Gaye nhận lấy, nhìn dáng vẻ quái dị của JaeJoong, hỏi:

“Không phải bị cảm chứ, sao mặt đỏ bừng vậy?”

JaeJoong nghe xong, càng thêm xoắn xuýt, ử rử mà xua xua tay, quay về gian phòng của mình, đóng cửa lại. JaeJoong vào phòng tắm tắm rửa, ép buộc bản thân quên đi hình ảnh vừa nãy, cố gắng nhớ đến ba mẹ, nhưng không biết vì sao, người đàn ông bán khỏa thân, nước da màu lúa mạch luôn xuất hiện trong đầu mình, hình ảnh ban nãy cứ không ngừng hiện về, JaeJoong vênh vênh môi, cảm thấy trên môi dường như vẫn lưu lại độ ẩm.

“Ai ya, Kim JaeJoong, trong đầu mày toàn chứa mấy hình ảnh bấy bạ không à, vậy sao được chứ.” JaeJoong lớn tiếng kêu gào trong lòng, ra khỏi phòng tắm, lao thẳng về phía giường, lấy gối che lên đầu mình, đột

nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền cầm lấy thuốc trong bọc ra, nhìn tờ hướng dẫn sử dụng, lượng dùng là 0,5g ~ 1g, một viên bằng 0,25g, vậy chẳng phải một ngày tối thiểu phải uống hai lần sao.

“Vậy mà phải uống tận hai lần! Thế thì phải làm sao đây a a a ~”

JaeJoong ôm chân, không ngừng lăn qua lăn lại trên giường, luôn miệng kêu khổ.

(1) Ngũ vị tạp trần: 5 vị ngọt chua cay đắng mặn trộn lẫn vào nhau, chỉ cảm xúc hỗn loạn.

10. Chương 9

Ngày mốt chính là giao thừa, JaeJoong vẫn thức dậy làm cơm vào sáng sớm như trước, vừa mới mở đèn phòng bếp lên, liền nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu, JaeJoong quay đầu nhìn thấy Jung YunHo, vội vàng xoay lại, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu làm cơm, giả vờ bận rộn nên quên mất sự tồn tại của hắn.

“Tôi vẫn ăn cháo sữa trứng.”

Jung YunHo bỏ lại một câu nói rồi lại bước lên lầu, JaeJoong sợ đến lưng tê dại.

“Ngày mai về nhà đi.” Jung YunHo húp cháo, mơ hồ nói một câu.

“Hả? Cái gì?” JaeJoong cho rằng bản thân đã nghe lầm.

“Ngày mai, ăn một bữa cơm cùng với người trong gia đình.” Jung YunHo nói xong, lau lau miệng.

“...” JaeJoong ngăn người, sau khi phản ứng trở lại, liền vội vàng nói: “Vâng.”

JaeJoong thầm vui vẻ trong lòng, Jung YunHo sai người đến nhà JaeJoong để lại lời nhắn, nói rõ tối phải ăn cơm cùng nhau. Mặc dù JaeJoong không biết Jung YunHo có dự tính ban đầu và mục đích gì, nhưng nó vẫn rất vui vẻ.

...

Buổi tối ngày thứ hai

Chiếc xe Bentley màu đen đậu ở bên ngoài, Kim JaeJoong mặc áo len xám, phối với chiếc áo khoác lông ấm áp, mà Jung YunHo cũng cởi âu phục ra mà mặc một bộ đồ hưu nhân, lúc Jung YunHo mang theo khuôn mặt lãnh tuấn mà bước xuống lầu với chiếc áo len dài tay cổ chữ V, bên ngoài còn choàng thêm chiếc áo khoác, JaeJoong liền đứng dậy, cầm lấy khăn quàng, quần lên cổ Jung YunHo.

“Trông ngu lắm, cái thứ này này.” Jung YunHo chán ghét mà kéo khăn quàng cổ xuống, tùy tiện ném đi, phủ lên đầu JaeJoong.

“Thật là...” JaeJoong kéo cái khăn đang quàng trên cổ mình xuống, đi ra khỏi gian phòng cùng với Jung YunHo.

Lúc xe chạy đến tiểu khu, dừng ở dưới lầu, JaeJoong nhảy xuống xe, ngẩng đầu nhìn đèn vàng đang bừng sáng trong nhà mình.

JaeJoong gọi Jung YunHo, bước nhanh lên lầu.

“Mẹ...!” Mẹ JaeJoong nghe thấy tiếng bước chân liền đến mở cửa, đứng ở trước cửa, mỉm cười nhìn con trai mình đã quay về nhà.

“Mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.” Mẹ JaeJoong mỉm cười bảo hai người vào nhà, vừa mới bước vào, mùi hương thơm ngon của thức ăn nóng hổi liền ủa đến.

“Ba...” JaeJoong cởi giày, nói với người ba đang cầm chảo có cán.

Hai người vừa ngồi xuống ghế sofa không được bao lâu, liền nghe thấy có người gõ cửa, là vài thủ hạ của Jung YunHo, xách theo túi lớn túi nhỏ, mẹ JaeJoong vội vàng đứng dậy nói: “Đây là cái gì vậy, mau cầm về đi cầm về đi!” Jung YunHo đứng dậy, xua xua tay ra hiệu với thủ hạ, một trong số bọn họ liền lên tiếng: “Đây là một chút thuốc bổ mà Ho hyung đặc biệt mang tới, nói là quà tết cho hai bác.” Jung YunHo bổ sung: “Không phải đồ giá trị gì cả, nhận lấy đi.” Mẹ JaeJoong nhìn những thứ đồ dinh dưỡng kia, có cái nào mà không có giá trị đâu, nhưng cũng ngại từ chối, đành phải nói: “Ồ lại ăn cơm luôn đi, khỏi phải đi nữa! Bác sẽ bảo ba nó xào vài món ăn cho.”

“Không cần phải vội như vậy, chúng tôi sẽ đi ngay, Ho hyung...” Thủ hạ ngăn mẹ JaeJoong lại, nói với Ho Hyung.

“Ừ, lần sau đi, nhiều người rất lộn xộn, bọn mày quay về trước đi.”

Thủ hạ hơi cúi người rồi rời đi.

Lúc bốn người ngồi trên bàn cơm cùng nhau, bầu không khí cũng không quá hòa hợp, một người là đứa con trai đã mất tích tám năm trời, một kẻ là người đàn ông có không ít khí tràng1trăm mặc, ba mẹ JaeJoong dường như muốn nói rất nhiều câu, nhưng cũng không biết bắt đầu ra sao.

“Đây đây đây, ăn chút món này đi.” Mẹ JaeJoong gấp một miếng rau xanh lên, thả vào trong bát JaeJoong, JaeJoong gật gật đầu, cúi đầu ăn, lúc này, Jung YunHo gấp vài miếng thịt, đặt vào bát mình một ít, nhìn nhìn JaeJoong ở bên cạnh, lại gấp cho nó một ít. Sau đó cúi đầu ăn cơm, hai người cũng không nói câu nào, chỉ có tiếng quăng cáo truyền đến từ trong TV ở phòng khách.

Mẹ JaeJoong vẫn không đụng đũa, bà mỉm cười nhưng trong lòng không yên rất lâu, cuối cùng cũng hỏi.

“JaeJoong, có thể nói cho mẹ biết tám năm nay con sống như thế nào không?”

JaeJoong ngẩng đầu lên, suy nghĩ một hồi, lại nghiêng đầu nhìn về phía Jung YunHo, Jung YunHo lau lau miệng, cũng không có ý ngăn cản gì, vì thế Kim JaeJoong liền lên tiếng.

“Tám năm trước, con đi vào thư viện, sau đó... bước ngang qua một cái nhà kho, rồi lạc đường..., sau đó ngất xỉu, khi tỉnh lại, con đã được gia đình của Jung YunHo nhận nuôi, bọn họ đối xử với con rất tốt, cho con cơ hội đi Mỹ học ngành y.” Ánh mắt của Kim JaeJoong có chút né tránh, vừa dùng đũa bốc hột cơm, vừa nói một cách đứt quãng, Jung YunHo cũng chỉ bình tĩnh lắng nghe, không phát biểu câu nào.

“Vậy sao? Thế...”

“Được rồi được rồi, nếu bây giờ con mình đã khỏe mạnh, lại còn rất tốt, em cũng đừng tiếp tục đào sâu nữa, còn nhiều thời gian, để con nó ăn xong cơm đi.” Kim JungMin nhíu mày, cắt ngang người vợ vốn vẫn muốn tiếp tục truy hỏi này.

“Chờ Kim JaeJoong hoàn thành khóa học, tôi sẽ đưa cậu ấy về, sau đó khôi phục lại cuộc sống trước đây của cậu ấy.”

Jung YunHo đột nhiên nói lời như vậy khiến ba mẹ JaeJoong mừng thầm trong lòng, JaeJoong thì ngược lại, hoàn toàn ngáy ngẩn trên chỗ ngồi.

“Vậy, vô luận như thế nào, cảm ơn cậu đã chăm sóc Kim JaeJoong trong nhiều năm như vậy, rượu này, người làm cha như tôi kính cậu một chén.” Kim JungMin rót rượu cho chính mình và Jung YunHo, một hơi uống cạn.

Jung YunHo không nói thêm câu nào, cũng cầm lấy ly rượu, uống sạch trong một hơi, sau khi YunhHo uống xong, vươn tay định cầm lấy chai rượu, nhưng lại nắm vào khoảng không, lúc này Jung YunHo nhìn thấy Kim JaeJoong rót đầy một ly cho mình, rồi đặt chai rượu ở nơi cách xa Jung YunHo.

“Ba, mẹ, rượu này con cũng phải kính hai người.” JaeJoong đứng lên, cầm lấy ly rượu, nói xong, đổ toàn bộ rượu xuống cổ họng.

Kim JaeJoong lại rót rượu, Jung YunHo nhíu nhíu mày, lặng lẽ cầm lấy ly rượu đầy rồi đổ vào trong ly mình, sau đó lại trả cho JaeJoong, Kim JaeJoong nhìn hẩn, không có bất kì hành động phản kháng nào, Jung YunHo cũng không uống, bầu không khí vẫn có chút nặng nề.

Sau khi ăn cơm xong, JaeJoong giúp mẹ dọn dẹp, Jung YunHo và Kim JungMin ngồi ở phòng khách, uống trà, bàn tán về nhiều đề tài không quan trọng. Lúc Jung YunHo nhìn thấy JaeJoong lau tay đi ra từ phòng bếp thì liền nói với nó.

“Tôi nghĩ trời không còn sớm nữa.”

“A, vâng.” JaeJoong hiểu ý của Jung YunHo, định đi lấy quần áo rồi rời đi.

“Không phải, cậu ở lại đây với gia đình đi.” Jung YunHo đề JaeJoong đang định đi lấy quần áo lại, JaeJoong ngăn người, nhìn Jung YunHo, nhưng vẫn mặc quần áo vào.

“Chúng ta đi thôi.” Kim JaeJoong dường như không nghe thấy lời YunHo vừa nói, Jung YunHo nhìn JaeJoong, không nói gì, cầm lấy chìa khóa xe, khi ba mẹ JaeJoong nghênh đón đến cửa, bà Kim lên tiếng,

“JaeJoong à, phải chú ý thân thể, rảnh rồi thì quay lại nhé.”

“Vâng.” JaeJoong nói xong, nắm lấy bàn tay có chút lạnh của Jung YunHo, kéo hẳn xuống dưới lầu của tiểu khu.

Jung YunHo và JaeJoong đi đến trước xe, YunHo giúp JaeJoong mở cửa xe, sau đó ngồi vào ghế lái.

JaeJoong chà chà bàn tay vẫn mang theo chút nước rửa chén, hà hơi.

“Sao không ở lại, tôi đã cho cậu cơ hội rồi.” Jung YunHo châm một điếu thuốc.

“Không muốn, đến Royal đi, em muốn uống rượu.”

“Cậu mới mười mấy tuổi, chưa phát dục thì còn đòi học uống rượu cái gì.”

“Chẳng lẽ anh không muốn uống sao?” Giọng điệu của JaeJoong rất bình tĩnh, dưới đêm đông càng lộ ra vẻ thanh lãnh.

Jung YunHo khởi động xe, đi về hướng Royal.

Lúc xe Jung YunHo xuất hiện trước cửa Royal, thủ hạ giúp đậu xe cùng với người giữ cửa đều nghênh đón, Jung YunHo ném chìa khóa xe cho thủ hạ, có người giúp JaeJoong mở cửa xe.

“Jung thiếu gia, Kim thiếu gia.” Thủ hạ theo quy củ mà cúi người chào hỏi.

Jung YunHo xua tay, mang Kim JaeJoong vào bên trong.

Một tầng của Royal là quán bar, một nơi xa hoa trụy lạc mập mờ xen lẫn với tiếng kêu gào trong đêm tối cùng mùi hương của kim loại nặng, Jung YunHo cũng không thể nào hưởng thụ ở nơi thị phi âm ỉ mê loạn như vậy, phần lớn hắn đều ngồi trong phòng, lần này Kim JaeJoong dường như rõ ràng mang theo mục đích, đi thẳng về phía trước, mang Jung YunHo đến nơi này. Bầu không khí của tầng này bị đủ loại vóc dáng khêu gợi cùng với vũ đạo nóng bỏng đốt cháy, JaeJoong vừa đi vừa cởi áo khoác, Jung YunHo bắt lấy cánh tay Kim JaeJoong, mang theo giọng nói trầm thấp nhưng lớn tiếng nói: “Kim JaeJoong, vào phòng đi.” JaeJoong không để ý tới Jung YunHo, JaeJoong nắm lấy cánh tay của YunHo, dùng đủ kiểu như kéo, mang, túm mà lôi Jung YunHo đến quầy bar.

“Tôi muốn một ly Cognac.” JaeJoong nói với người pha chế rượu đầy thanh tú. Cậu ta nghe xong liền ngẩng đầu lên, nhìn cậu nhóc trắng nõn như vậy mà muốn uống loại rượu mạnh, có chút kinh ngạc.

“Cậu muốn làm gì, Kim JaeJoong.” Jung YunHo xoay người JaeJoong lại, đối mặt với nó.

“Anh dựa vào cái gì mà quản em chứ, anh luôn luôn tự đại như vậy, Jung YunHo, anh tưởng anh là ai, muốn để em lại liền để lại, muốn ném em về liền ném về, anh có quyền gì mà làm điều đó?! À, em nói cho anh biết, em không về nhà, anh đuổi em em cũng không đi!” Kim JaeJoong đột nhiên gào lên, hèn là tiếng âm ỉ trong quán bar này đã hoàn toàn át giọng nói của JaeJoong đi. Jung YunHo sau khi nghe xong, đột nhiên không có sức lực, chậm rãi buông đôi tay vốn đang nắm chặt lấy JaeJoong xuống. Ngừng vài giây, Jung YunHo rũ mắt, hỏi nó.

“Quậy đủ chưa.”

“Ai đang quậy chứ?”

“Kim JaeJoong, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng, năm phút sau, nếu cậu không xuất hiện trên xe tôi, thế thì sau này cứ mẹ cậu đi, đừng làm tôi chướng mắt, cậu nghe thấy chứ.” Sau khi Jung YunHo nói xong, hắn liền xoay người, bước nhanh khỏi sàn nhảy. Kim JaeJoong ngật ngốc ở nơi đó, trong mắt không biết vì bị khói thuốc làm cay hay sao mà có chút đau đớn, nó hít hít mũi, quay về giữa sàn nhảy, cởi áo ra, lắc lư theo tiết tấu mạnh mẽ của nhạc. Jung YunHo, cuối cùng em cũng hiểu rồi, anh không có yêu em, đó, không phải yêu.

Lúc YunHo đi ra khỏi sàn nhảy, các thủ hạ đã phái người lái xe đến cửa, ánh đèn neon to lớn của Royal dưới đêm tối lộ rõ vẻ đặc biệt đáng chú ý, mắt bình tĩnh giống như trái tim đang phẫn nộ của Jung YunHo. Jung YunHo lên xe, rút một liều thuốc, ngồi trong xe nhìn khói thuốc dày đặc, dạ dày hắn đột nhiên quặn đau, Jung YunHo nhíu mày, hung hăng chửi một câu: “Mẹ nó.” Nhìn đồng hồ đeo tay đã trôi qua quá mười phút, ánh mắt của Jung YunHo hướng về phía trước, khởi động xe, trực tiếp lái đi, không mang theo một chút lo lắng nào. Xe của Jung YunHo đi đến một ngã rẽ, hắn vì đau đớn mà toàn thân run rẩy, hắn phanh xe lại, dùng tay ấn vào bụng, sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch, ngón tay vì cố sức mà khớp xương trở nên run rẩy, Jung YunHo khó khăn lực lợi di động, ấn số điện thoại của So Gaye, vừa bấm vào nút gọi, đột nhiên trước mắt tối sầm, không còn ý thức.

(1) Khí tràng: Nguyên khí toàn thân.

11. Chương 10

Hai ngày sau...

“Ho hyung, Ho hyung! Ho hyung tỉnh rồi!” Thủ hạ canh giữ bên người hắn hưng phấn hô lên, sau khi So Gaye ở phòng điều chế thuốc nghe thấy liền vội vàng bỏ thứ trong tay xuống, lau tay, bước nhanh tới. So Gaye cầm đèn pin dành cho bác sĩ, mở mí mắt Jung YunHo ra, chiếu ánh đèn vào.

“Cậu... mẹ nó, soi cái quái gì vậy...” Thanh âm của Jung YunHo rất suy yếu, hơi thở dập dờn, vừa trầm thấp vừa khàn khàn.

“Xem ra vẫn chưa chết, còn biết mắng chửi.” So Gaye đi vào phòng được liệu sắc thuốc cho Jung YunHo. Đôi môi của Jung YunHo vẫn phủ màu trắng bệch, Jung YunHo liếc bóng lưng của So Gaye một cái, cho dù làm như vậy, cũng cảm thấy đã dùng mất một khoảng sức lực rất lớn.

“Nhỏ ra, cho tôi...” Jung YunHo vừa ngọ nguậy ngồi dậy vừa nói.

“Không được thương lượng.” So Gaye ấn Jung YunHo xuống giường, Jung YunHo bây giờ rất suy yếu nên căn bản không phản kháng nổi.

“Về nhà, bảo bà Wang nấu cháo theo lời tôi nói.” So Gaye phân phó thủ hạ.

Người đàn ông mặc đồ đen nhanh nhẹn đáp lại: “Vâng, So thiếu gia.”

Jung YunHo dứt khoát quay đầu đi, trong phòng chỉ còn hai người họ, rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng So Gaye đang sắc thuốc.

“Cậu quên chuyện chúng ta đã nói trước đây rồi.” Jung YunHo lên tiếng.

“Không quên.”

“Vậy cậu mau nhỏ cái đồng dây nhợ lộn xộn này ra đi.”

“Bây giờ không được, như vậy, anh chống đỡ chưa được ba ngày là chết.”

“Ba ngày...” Jung YunHo nghe xong liền ngẩn người như đang suy nghĩ điều gì đó rồi bổ sung: “Hình như có chút không đủ.” “Jung YunHo, tôi hi vọng anh có thể có chút trách nhiệm với người bên cạnh, mạng của anh không chỉ thuộc về chính anh.”

“Fuck, nói cái rắm gì vậy, mạng của tôi không thuộc về tôi thì thuộc về ai, chó mèo à?”

“...” So Gaye không định nói gì, cậu biết hiện tại Jung YunHo cần sự yên tĩnh.

Cậu biết hai ngày trước đã xảy ra chuyện gì, cậu biết có chút chuyện bắt đầu không giống nhau, ví dụ như Kim JaeJoong.

Lúc Jung YunHo với tay tới tờ báo trên cái bàn bên cạnh, So Gaye muốn cầm lấy cũng đã muộn.

“Sao cũng được, dù sao sớm muộn gì cũng biết.” So Gaye nghĩ như vậy trong lòng, nhìn vẻ mặt của Jung YunHo, từ vẻ thờ ơ lúc ban đầu chuyển thành hơi nhú mào, tầm mắt đều tập trung ở tiêu đề nổi bật trên tờ báo, không hề lay động, So Gaye có thể nhìn thấy trong ánh mắt của Jung YunHo dâng lên đủ loại tình cảm phức tạp không tên, cho đến khi hắn dồn sức vo tờ báo lại, hung hăng ném ra ngoài, gầm lên với So Gaye: “Mẹ nó, ai giải thích cho tôi đây là cái chuyện gì mau, và nhớ kim ra nhanh! Bảo người mang Kim JaeJoong tới đây cho tôi, tôi muốn gặp nó!” Jung YunHo nghiêng người, tự ý nhổ kim tiêm ra, So Gaye nhanh chóng cầm lấy miếng băng dán, vừa đuổi theo Jung YunHo đang hùng hổ mặc âu phục bước nhanh ra ngoài, vừa lục lọi chiếc di động trong túi ra, gọi cho Jung YunTae đang bận rộn ở Royal.

“Jung YunHo biết chuyện này rồi, anh mau nghĩ biện pháp để giải quyết đi.” So Gaye vội vàng nhún nhủ, đuổi theo Jung YunHo đã bắt đầu khởi động xe.

Trên đầu tờ báo có một nếp gấp ở trong góc, trong trang báo in rõ một bản tin nóng hổi đã phổ biến được hai ngày.

“Tổng giám đốc của tập đoàn Heum Yang – Ji Min công khai nói yêu con cưng Kim JaeJoong của tập đoàn họ Jung, thanh mai trúc mã cuối cùng cũng trở thành vợ chồng.”

Tập đoàn Heum Yang

Lúc ánh bạc của tòa nhà kiến trúc cao tầng phản chiếu vào trong tầm mắt của So Gaye, cậu luôn cảm thấy như vậy rất không ổn.

Ai cũng không quên những chuyện xảy ra tám năm trước, Ji Min nhỏ hơn Kim JaeJoong hai tuổi, cậu ta bắt nạt Kim JaeJoong, Jung YunHo vì Kim JaeJoong mà cho Ji Min một phát súng, và bây giờ lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy. Thế nhưng So Gaye không biết, từ ngày Jung YunHo té xỉu, hắn không hề gặp mặt Kim JaeJoong, Ji Min đã công khai xác nhận quan hệ trước giới truyền thông, đồng thời nói rằng Kim JaeJoong không thể công khai lộ diện, không hi vọng bị giới truyền thông quấy rầy quá đáng.

“Xin lỗi, ngài có hẹn trước không?” Jung YunHo đậu chiếc xe Bentley màu đen ở trước cửa của tòa cao ốc Heum Yang, cầm lấy âu phục rồi bước vào trong, không quan tâm đến sự ngăn cản của người bảo vệ giữ cửa, So Gaye liền túm lấy cánh tay của Jung YunHo, nói với hắn.

“Jung YunHo, anh bình tĩnh một chút đi! Anh quá kích động rồi!”

Jung YunHo không hề quan tâm, chỉ nghiêm mặt, kiên quyết xông vào, Ji Min đứng trước cửa sổ sát đất ở văn phòng, nhìn thấy ông chủ tập đoàn họ Jung mang theo bộ dạng thảm hại như vậy, thật đúng là khiến người khác sợ đến nhảy dựng lên, cười ha ha mà gọi trợ lý tới, nói.

“Kính cẩn mời Jung YunHo lên đây, anh ta là khách quý của tôi.”

Trợ lý cúi người, lui ra, mang theo ba bốn người mặc âu phục thắt cà vạt tới cửa, nhìn thấy bọn họ vẫn đang dây dưa, còn sắp đánh nhau.

“Tất cả mau dừng tay!” Trợ lý nghiêm khắc mà khuyên bảo.

“Vâng...” Mấy người bảo vệ thả Jung YunHo và So Gaye ra, Jung YunHo sửa sang quần áo, nhắm mắt, nhìn người trước mặt.

“Ông chủ Jung, tổng giám đốc Ji của chúng tôi đang chờ ngài ở trên lầu, bọn hạ nhân này không biết quy củ, có nhiều sự mạo phạm.” Trợ lý đứng ở phía trước, theo khuôn phép mà nói, cúi đầu, lộ rõ vẻ rất lễ độ, những người bảo vệ nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng cũng toát mồ hôi lạnh, hối hận vì bản thân đã đắc tội với người đàn ông trước mắt.

Jung YunHo không đáp lại, trực tiếp tiến vào, So Gaye theo ở một bên, trợ lý thì nổi gót ở bên cạnh, đưa Jung YunHo đến thang máy, dẫn đến văn phòng của Ji Min.

“Cậu chờ tôi ở đây.” Tới cửa văn phòng của Ji Min, Jung YunHo nói với So Gaye.

“Không được... Tôi...” Không đợi So Gaye nói xong câu ‘Tôi phải đi cùng’, Jung YunHo liền quay đầu tiến vào văn phòng, So Gaye bị trợ lý dẫn đến phòng tiếp khách, bưng ly café mới pha xong đến, So Gaye gật đầu tiếp nhận, đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống phố phường bọn bề ở dưới lầu.

...

Trong văn phòng của Ji Min, sau khi Ji Min nhìn thấy Jung YunHo đẩy cửa tiến vào, liền đứng dậy, quả thực là một đứa trẻ anh tuấn, Jung YunHo nghĩ như vậy.

“Ho hyung, thực vinh hạnh, lại gặp mặt rồi.” Ji Min mỉm cười, bước tới bên cạnh người đàn ông mang theo cơn thịnh nộ, vươn tay.

“Kim JaeJoong đâu?” Jung YunHo không hề chào hỏi câu nào, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Haiz... Tám năm trước, Ho hyung là người đã dạy tôi cách ứng xử lễ phép trước mọi người, nhưng hôm nay lại làm sao vậy, có phải vẫn không thoải mái vì chuyện nhiều năm trước không, vậy tôi xin nhận lỗi ngay tại đây, thật sự, Ho hyung.” Ji Min đứng thẳng người, không có một chút thất lễ nào, trái ngược hoàn toàn với một Jung YunHo không hề có sự phong độ, tùy tiện xông vào công ty, nghiêm mặt chất vấn người thiếu niên anh tuấn bị hấn dùng súng đã thương vào tay.

“Đừng tán dóc với tôi, Kim JaeJoong đâu.” Jung YunHo cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ, tâm tình còn vừa trải qua nỗi phẫn nộ và kích động, thân thể vốn suy yếu lại càng không thể chống đỡ được.

Ji Min nghe xong lời này, cầm lấy di động, ấn một dãy số, sau vài tiếng vang, một thanh âm quen thuộc vang lên, Ji Min mở loa, thanh âm của Kim JaeJoong vang khắp văn phòng an tĩnh.

“A lô.” Thanh âm có chút băng lãnh.

“JaeJoong...” Jung YunHo muốn nói gì đó, nhưng lại nuốt trở về.

“Tối nay làm chút canh hải sản đi, tôi về nhà ăn.” Thanh âm tự nhiên của Ji Min khiến Jung YunHo tưởng lầm rằng, bọn họ dường như thực sự đã chung sống với nhau rất lâu rồi.

“Ừ, biết rồi.” JaeJoong không hề cự tuyệt, trả lời rất thẳng thắn.

“Ừm, vậy đi, chút nữa gặp lại.” Ji Min sau khi nói xong liền cúp điện thoại.

Tắt di động, Ji Min ngồi xuống ghế dành cho ông chủ, chân vắt lên trên bàn giấy, đôi giày da đen bóng đặt tiền lắc lư trên mặt bàn.

“Cho nên, Ho hyung, buổi tối muốn ăn cùng không?” Ji Min hí hóp mắt, giống như đang nhìn một trò vui.

“Bảo Kim JaeJoong tối nay gọi điện thoại cho tôi, nếu tôi không nhận được cuộc gọi, Heum Yang sẽ phải coi chừng, cậu cũng vậy.” Nói xong lời này, Jung YunHo bước ra khỏi cửa, So Gaye nhìn Jung YunHo đi ra, đặt ly café trong tay xuống, vội vàng đuổi theo. Hai người trầm mặc không nói câu nào mà bước xuống lầu một, nhìn thấy Jung YunTae đang đứng ở cửa, mang theo bốn chiếc xe, đợi Jung YunHo.

Sau khi Jung YunTae nhìn thấy YunHo và So Gaye bước ra, anh liền dúi tất điều thuốc trong tay, bước ra khỏi xe, YunTae không nói lời nào, cầm lấy chìa khóa xe trong tay Jung YunHo, lên xe YunHo, mở cửa xe cho So Gaye, Jung YunHo tự mình ngồi vào ghế phụ. Jung YunTae khởi động xe, thủ hạ phía sau lái xe đuổi theo.

“So Gaye, tối nay tiêm thuốc cho tôi.”

Đây là câu đầu tiên mà Jung YunHo nói khi lên xe, So Gaye sợ đến nhảy dựng lên, Jung YunTae cũng vậy. Sau khi phát hiện bản thân bị xuất huyết dạ dày vào hai năm trước, Jung YunHo ban đầu còn phối hợp trị liệu, nhưng luôn uống rượu hút thuốc, ăn chơi tiệc tùng đến mức đề bệch hết hiệu suất trị liệu, tần suất dạ dày khó chịu ngày càng cao, So Gaye yêu cầu Jung YunHo vào viện điều trị, nhưng bị Jung YunHo cự tuyệt, nguyên văn lời nói của Jung YunHo rất đơn giản:

“Tập đoàn họ Jung ở đây, tôi không thể rời đi.”

Cứ như vậy, bệnh dạ dày bị gác lại rồi gác lại, dần dần Jung YunHo không nói về chủ đề này nữa, So Gaye cũng không có biện pháp, cậu thử thêm thuốc vào trong cơm, nhưng đều bị Jung YunHo phát hiện ra, Jung YunHo đổ cơm đi trước mặt So Gaye rồi nói: “Khó ăn quá, sau này đừng làm nữa.”

Sau đó, ngay cả sự đấu tranh cuối cùng So Gaye cũng vứt bỏ, cho đến cái lần Kim JaeJoong say rượu mà phát hiện ra vấn đề này, khi Kim JaeJoong chất vấn cậu, So Gaye thực sự cảm thấy trong lòng khó chịu, chẳng lẽ cứ khoanh tay nhìn người đàn ông này ngã xuống sao, nhưng còn có thể làm gì đây, bất quá, dù có thể nào, bây giờ hắn cũng đã đổi ý, định đối xử với mạng sống của mình thật tốt, trong lòng So Gaye hiểu rằng, nếu nói cái lương tâm gì đó của Jung YunHo bắt đầu cảm thấy biết quý trọng bản thân thì hoàn toàn là những lời vô nghĩa, cậu biết vì sao Jung YunHo lại đưa Kim JaeJoong đi học ở Mỹ, cậu biết vì sao Jung YunHo bảo YunTae làm sòng bạc ở Mỹ, không thể dính một chút chuyện dơ bẩn, đêm đó hắn nói rất đúng, hắn là đang tìm đường lui cho bọn họ, Jung YunHo đang dần xếp cho người bên cạnh, bất quá hiện tại, Jung YunHo cần được hỗ trợ nhiều hơn một chút, bởi vì, hắn có chuyện mới phải làm.

Buổi tối về đến nhà, Jung YunHo không có nửa câu oán giận mà ăn thức ăn lỏng, sau đó bước vào phòng, So Gaye chích thuốc cho hắn, mà Jung YunTae cũng từ chối đi tiệc xã giao, kiểm tra khoản công ty trong phòng YunHo, ba người đều hiểu ngầm không nói với nhau câu nào, Jung YunHo đặt di động vào trong tay, chờ cuộc điện thoại kia.

Kỳ thực Jung YunHo căn bản không biết bản thân muốn nói gì, chỉ biết rằng, hắn nhất định phải nghe được thanh âm của Kim JaeJoong, nhất định phải như vậy.

12. Chương 11

Trong nhà Ji Min

“Tôi về rồi đây.” Ji Min vừa thay dép lê vừa cởi âu phục, người hầu nhận lấy chiếc cặp xách mà Ji Min mang theo, còn Kim JaeJoong thì đi tới nhận lấy âu phục, đưa cho người hầu, chuẩn bị mang đi giặt.

“Ngửi mùi có vẻ rất ngon đây.” Ji Min nhìn thức ăn phong phú trên bàn cơm, không nhịn được mà muốn ăn.

“Rửa tay trước đi.” JaeJoong nói.

Ji Min ôm lấy JaeJoong, hôn lên trán nó, nói: “Nghe rồi.”

JaeJoong không có phản ứng gì, khóe miệng cong lên một cách đầy máy móc.

“Ăn chút món này đi.” JaeJoong đẩy đĩa bánh kim chi cho Ji Min – một kẻ chỉ chọn món rau mà ăn, quả thực không hề giống với một người chuyên ăn thịt động vật như Jung YunHo.

Ji Min dùng đũa gấp một miếng rồi ăn ngon lành, không nói câu nào.

“Ừm, ngon.” Ji Min uống một ngụm cháo, lau lau miệng, nói với JaeJoong.

“Jung YunHo, hôm nay tới tìm cậu đấy.” Ji Min vừa nói vừa gấp một miếng thịt bò, đặt vào trong bát JaeJoong.

“Ừm.” JaeJoong lãnh đạm đáp lại.

“Anh ta bảo cậu gọi điện thoại cho anh ta.”

“Không còn chủ đề gì hay để nói nữa sao.”

“Tôi cảm thấy, tốt nhất cậu nên gọi đi, nếu không tôi sẽ trông rất không phong độ.”

“... Ừ... Biết rồi...” JaeJoong mở miệng, uống một ngụm cháo rồi đi lên lầu.

Nằm trên chiếc giường mới, JaeJoong ngẩng mặt ngây người nhìn trần nhà, gọi điện thoại sao? Phải nói cái gì?

Chúc mừng năm mới?

JaeJoong cầm lấy di động, tìm tên của Jung YunHo trong danh bạ.

Thấy đúng dãy số.

Tay dừng trên nút ấn gọi, do dự.

...

Sau đó, xóa từng số một đi.

Ném di động sang một bên, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

...

Jung YunHo đang truyền dịch, bởi vì nguyên nhân truyền dịch nên chỗ tiếp xúc với kim tiêm trở nên lạnh lẽo, So Gaye cho hắn dùng túi chườm nóng để nhẹ nhàng làm ấm nước thuốc, Jung YunHo bất an nhắm mắt lại, di động thì đặt ở nơi gần tay nhất, Jung YunHo dường như cảm thấy di động lập tức sẽ rung lên, cho nên vẫn luôn khấn nguyện mà cảm nhận, lúc này, di động đột nhiên rung lên, trong lòng Jung YunHo như đang kéo căng, không hề nghĩ gì mà liền dùng tay phải cầm lấy di động rồi nhìn vào, So Gaye mắt thấy máu trong ống truyền dịch chảy ngược, vội vàng ngăn lại: “Jung YunHo! Dừng tay trái, anh đừng kích động.”

YunHo cầm lấy di động, không phải số của JaeJoong, không biết vì sao, trong lòng cảm thấy vô cùng giận dữ, tắt di động đi, ném sang một bên, trong lòng Jung YunHo rất bất bình tĩnh, bây giờ hắn hận không thể lập tức xông tới trước mặt Kim JaeJoong, hỏi thật rõ ràng, cậu mẹ nó rốt cuộc đang làm cái gì?!

So Gaye một bên ổn định lại chiếc kim tiêm vì động tác lớn của Jung YunHo mà sắp rớt ra lần nữa, lại phủ thêm một lớp quần áo cho Jung YunHo, nói:

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn có hội nghị thường kỳ phải mở.”

Nói xong, So Gaye nhẹ nhàng khép cửa lại, rời đi.

Ngày thứ hai, Jung YunHo vì đã được truyền dịch nên tinh thần trạng thái cũng tốt lên rất nhiều, mặc vào âu phục đã sớm được chuẩn bị tốt, cùng đến công ty với Jung YunTae, lúc chiếc Bentley đen vừa chạy vào lầu dưới của tập đoàn họ Jung, phóng viên ở đó giống như ong vỡ tổ mà chạy ào tới khắp bốn phía quanh chiếc Bentley, các chiếc camera có gắn thêm mấy cây micro dài, bắt đầu hỏi om sòm ngoài cửa sổ xe.

“Ngài Jung, gần đây sao ngài không hề xuất hiện ở công ty, có người nói thân thể ngài đã mắc phải căn bệnh ung thư, là vậy thật sao?!”

“Con trai của ngài bị tổng giám đốc Heum Yang công khai tuyên bố thân phận người yêu, quan điểm của ngài đối với điều này là gì!? Có phải nghĩa là tập đoàn họ Jung và Heum Yang sẽ có khả năng xác nhập không?”

“Xin hỏi hiện tại quan hệ giữa Kim JaeJoong và ngài như thế nào, có phải Heum Yang đã uy hiếp tập đoàn họ Jung nên bị bắt buộc dùng con cưng của ngài đi hòa giải không?!”

“Ngài có thể trả lời được không... ..”

Tài xế có chút ảo não với những kẻ đang lấp kín đường đi, không cách nào tiến về phía trước được, nhưng hai vị tổng giám đốc vẫn đang ở đằng sau, Jung YunTae rõ ràng trở nên có chút sốt ruột, giơ tay ấn cửa sổ xuống, Jung YunHo thấy Jung YunTae đang lập tức muốn gào lên, ra hiệu anh bình tĩnh lại, Jung YunHo nhìn thẳng về phía trước, một câu cũng không nói, mãi cho đến khi một số lượng bảo vệ lớn bước ra từ

trong tập đoàn họ Jung, ngăn cách đám phóng viên ra, Jung YunHo và Jung YunTae mới đơn độc tiến vào trong con đường của tập đoàn họ Jung.

“Mẹ nó, đàn chó đẻ này cả ngày ăn không ngồi rồi, đã thế còn không yêu thiên hạ thái bình.” Jung YunTae đứng trong thang máy, thầm tức giận.

“Được rồi, em cũng phải học cách trưởng thành một chút đi, bao nhiêu tuổi đầu rồi.” Jung YunHo hiển nhiên phải bình tĩnh hơn nhiều, trợ lý đi theo ở đằng sau báo cáo tình hình gần đây của công ty, Jung YunHo bước nhanh tới văn phòng, Jung YunTae đến phòng họp ở lầu bốn, chuẩn bị nội dung cho hội nghị.

“Tổng giám đốc Jung... Tối nay có hạng mục dự tiệc trong lịch trình, ngài xem...”

“Hạng mục dự tiệc không phải luôn là phạm trù của Jung YunTae sao, sao tôi mới nghỉ được mấy ngày, người đã theo tôi vài năm như cậu liền quên mất quy củ rồi.” Jung YunHo có chút tức giận với câu hỏi của người trợ lý ngu xuẩn này.

“Không phải... là bởi vì... là người bên Heum Yang, đặc biệt đưa thiệp mời tới.”

Jung YunHo sau khi nghe xong, ngừng một chút, nhíu nhíu mày, nói.

“Không đi.”

Sau đó, tiến vào văn phòng, trên bàn vẫn có một cốc latte vừa mới pha xong, còn đang bốc hơi nóng như trước.

“Còn nữa, cái này, về sau đổi đi.”

Chỉ vào bức ảnh họp thường niên vào năm mới trên bàn, đầy đủ mọi người, đều mặc âu phục thanh lịch, Jung YunHo đứng ở chính giữa, khuôn mặt lộ rõ sự vui vẻ, Jung YunTae thì đút tay vào túi quần, cười đầy lưu manh mà ôm lấy So Gaye đang mỉm cười, mà người đứng chính chu nhất chính là Kim JaeJoong ở bên cạnh, còn gơ hai ngón tay lên, cười vô cùng ảm áp.

Hôm nay khi Jung YunHo bắt đầu quay trở lại tập đoàn họ Jung, hẳn lại luôn luôn bận đến bữa tối, Jung YunHo thực ra cảm thấy vô cùng sung sức, cũng không thấy khó chịu gì, nhưng một khi rảnh rỗi, trong lòng liền bức bối, hẳn biết bản thân đang lo lắng điều gì, Jung YunHo nhắm mắt nhẹ nhàng xoa bóp huyết thái dương, cho đến khi Jung YunTae mở cửa tiến vào.

“Jung YunHo, đêm nay bên Heum Yang có tiệc, em vẫn phải tới sao?” YunTae ngồi lên ghế sofa, cũng đã mệt mỏi, liền tháo cà vạt ra.

“Sao lại không tới, tiệc xã giao bình thường của công ty, không đi là thất lễ.” Jung YunHo rút một điếu thuốc ra, bật lửa lên mà châm.

“Anh mẹ nó đừng hút nữa, cái cơ thể giống như tiểu thư này của anh mà hút nữa thì không bằng chết à?” Giọng nói của Jung YunTae lộ rõ vẻ ghét bỏ, YunHo cũng không quan tâm đến, chỉ tiếp tục hút thuốc.

“Đêm nay đi hết đi, em đoán là một đồng phóng viên đang chờ, anh biết em rất chán bọn họ mà.”

“Bảo So Gaye đi cùng em.”

“Anh biết vì sao đêm nay Heum Yang làm cái tiệc gặp gỡ này không?”

“Anh biết điều này làm cái gì.”

“Ngày hôm nay là, sinh nhật của Kim JaeJoong!”

Jung YunHo nghe xong, sửng sốt.

Tuy rằng bọn họ đã chung sống với nhau không quá mười năm, nhưng hẳn chưa hề quan tâm đến sinh nhật của JaeJoong, mà Kim JaeJoong cũng chưa từng nhắc tới.

“Vậy có đi không, nói ngay cho em biết đi.” Jung YunTae nhìn về mặt do dự của Jung YunHo, không nhịn được mà nói.

“Đi.”

Jung YunHo đứng dậy, cầm lấy âu phục, bước ra cùng với Jung YunTae.

13. Chương 12

Heum Yang bao trọn một nhà hàng năm sao cao cấp, bài trí rất đẹp, mà lúc Jung YunHo mặc âu phục đen hừ nhàn tiến vào hội trường, càng dẫn tới một trận xôn xao.

Trợ lý của Jung YunHo cầm một phần quà không lớn, xuyên qua đoàn người, Jung YunHo thường xuyên hỏi han vài câu với người quen mà mình gặp ngay trước mắt, nhận lấy ly rượu trên khay của bồi bàn, cầm lên, đi vào sâu bên trong hội trường, hẩn nhìn thấy Kim JaeJoong, kỳ thực hắn đã nhìn thấy nó từ lúc mới vào cửa, nó mặc một bộ âu phục trắng, rất hợp với nó, tóc nhuộm màu nâu nhạt, hơi xoăn, môi lộ ra vẻ đỏ hồng, làn da vẫn trắng nõn như trước, trong tim Jung YunHo siết lại, nhưng ngoài mặt vẫn trầm rĩnh, đi đến bên Kim JaeJoong và Ji Min đang ôm lấy vai nó ở bên cạnh.

“Ai ya, Joongie, cậu xem ai tới kìa.” Một câu nói của Ji Min kéo tầm mắt của JaeJoong – người đang cười nói với kẻ khác về, lúc JaeJoong vẫn mỉm cười xoay đầu qua, Jung YunHo liền nhìn thẳng vào mắt nó, khi tầm mắt JaeJoong nhìn thấy Jung YunHo lần đầu tiên, vẻ mặt lập tức cứng lại, giống như đã rất lâu rất lâu rồi không gặp mà nhìn đối phương, JaeJoong không nói gì, chỉ nhìn người đàn ông trước mắt, một người đàn ông vừa cao to vừa giàu kinh nghiệm.

“JaeJoong, sao cậu không nói gì vậy!” Ji Min khê vỗ vào vai JaeJoong, JaeJoong dường như mới phản ứng trở lại, có chút luống cuống chân tay mà thu tầm mắt, cúi đầu, lại ngẩng đầu, giơ tay ra, lễ phép mà chào hỏi.

“Tổng, tổng giám đốc Jung.”

Jung YunHo không trả lời, vẫn nhìn chăm chăm vào JaeJoong, ánh mắt JaeJoong trở nên sợ hãi, nó cảm thấy dường như Jung YunHo muốn nhìn xuyên qua mình.

“Tổng giám đốc Jung bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian để tới đây, thật đúng là khiến tôi kinh hỉ, quả thực phần lớn vẫn là do mị lực của Joongie, ha ha.” Ji Min cười nói với Jung YunHo.

Jung YunHo nhìn về phía Ji Min, mỉm cười, nói:

“Tôi muốn mượn một chút, tổng giám đốc Ji, cậu nghĩ sao...”

Ji Min biết ý của YunHo, vội vàng cầm lấy ly rượu, đáp:

“JaeJoong, ở lại với tổng giám đốc Jung, tôi tới bên kia xem trước.”

Nói xong, Ji Min mỉm cười nâng ly rượu, tỏ ý tạm biệt.

...

Sau khi Ji Min rời đi, JaeJoong càng lộ vẻ không được tự nhiên, ánh mắt né tránh của nó khiến Jung YunHo rất tức giận, Jung YunHo nắm lấy cánh tay của JaeJoong, kéo đến một góc không có ai phía sau tiệc rượu.

“Kim JaeJoong, chúng ta phải nói chuyện.”

JaeJoong không nói lời nào, chỉ cúi đầu.

“Mẹ nó, cậu ngẩng đầu lên cho tôi!”

Kim JaeJoong có chút sợ hãi mà ngẩng đầu, nó không thích nhìn bộ dạng nổi giận của Jung YunHo.

“Cậu hãy nói thật cho tôi nghe, cậu đang làm cái trò gì vậy hả, sao, chê tôi bạc đãi cậu? Tám năm trước tôi giữ lại cho cậu một cái mạng, cậu không đập đầu cảm ơn tổ tông mà còn phản bội tôi là có ý gì, hả?!” Jung YunHo bóp cằm JaeJoong, dùng sức mà bóp.

JaeJoong vẫn không nói gì, ngừng một hồi lâu, sau đó dùng giọng nói hơi yếu ớt mà đáp:

“Em chưa hề phản bội anh.”

Sau đó, đẩy tay Jung YunHo ra, nói:

“Còn việc gì không?”

Jung YunHo hoàn toàn bị chọc giận bởi giọng nói không ấm không nóng của Kim JaeJoong, hắn bắt ngờ kéo Kim JaeJoong đến, hung hăng hôn lên môi nó, Kim JaeJoong hoảng sợ, ra sức giãy dụa, nhưng căn bản là vô dụng, Jung YunHo gắt gao ôm lấy nó, đầu lưỡi tiến vào trong miệng JaeJoong mà thăm dò, nó cảm nhận được vị rượu cồn trong miệng Jung YunHo, nó đột nhiên cảm thấy hô hấp của chính mình bắt đầu hỗn loạn, tay của Jung YunHo luồn vào trong áo phục của JaeJoong, bàn tay bằng lạnh của hắn kích thích Kim JaeJoong, JaeJoong cảm nhận được hạ thể của Jung YunHo trở nên khô nóng, JaeJoong dùng hết toàn bộ sức lực, đẩy Jung YunHo ra, nói:

“Như vậy không thích hợp...”

Nói xong, liền bước nhanh vào trong hội trường.

Jung YunHo bước lên sân thượng của hội trường, hắn đứng ở trên cao mà nhìn xuống đêm tối xa hoa trụy lạc này, mỗi người đều đi lại trong thành phố như con thoi, hắn lấy một điều thuốc ra, châm lửa, khói lượn lờ.

Không biết vì sao, Jung YunHo đột nhiên có một loại suy nghĩ, buông xuôi tất cả, chỉ mang theo Kim JaeJoong, mua lấy một căn nhà không lớn, làm chuyện mà mỗi người thích, hắn sẽ đón Kim JaeJoong về nhà, Kim JaeJoong nấu cơm còn hắn xem tin tức, hoặc hai người ra khỏi cửa đi dạo, nói một chút đề tài không có mục đích, sau đó buổi tối cùng nhau ngủ, hắn có thể ôm lấy Kim JaeJoong.

“Jung thiếu gia của chúng ta thật đúng là nhả hứng.” Sau khi Jung YunHo nghe thấy thanh âm liền quay đầu lại, nhìn thấy Ji Min đang nâng ly rượu mà bước từng bước đến gần hắn.

Jung YunHo không nói gì, chỉ quay đầu lại, phả ra làn khói.

“Chẳng lẽ anh không muốn hỏi chuyện về tôi và Kim JaeJoong sao, hay JaeJoong đã nói gì đó với anh rồi?” Ji Min đứng ngang hàng bên cạnh Jung YunHo, nói.

Jung YunHo giống như không nghe thấy câu hỏi của Ji Min, chỉ tiếp tục hút thuốc, bên người tràn ngập mùi khói pha lẫn vào trong làn gió lạnh lạnh.

“Có phải anh rất hận tôi không, Kim JaeJoong cũng không phải con riêng của anh đúng không?”

“Không phải.” Jung YunHo ngừng một hồi, đáp.

“Kỳ thực anh đối xử không hề tốt với Kim JaeJoong, thật sự, ít nhất không bằng tôi đối với cậu ấy.”

Jung YunHo nghe xong lời này, nhíu mày, ném điều thuốc xuống, quay đầu đối mặt với Ji Min.

“Cậu nói cái gì, lặp lại lần nữa xem?”

“Tôi nói, Kim JaeJoong là nhược điểm của anh.” Ji Min rất bình tĩnh, xoay người lại, mặt đối mặt với Jung YunHo.

“Cho nên, cậu giữ Kim JaeJoong lại làm lá chắn, sao cậu lại lợi hại như vậy chứ, tuổi còn trẻ thế cơ mà.”

“Cũng không hoàn toàn là vậy... Đúng được phân nửa.”

“Cậu đừng có giả bộ ngờ ngẩn để lừa tôi, cứ nói thẳng ra đi, cậu muốn Kim JaeJoong làm cái gì?!” Ngực khí của Jung YunHo trở nên cứng rắn, đêm tối vốn lạnh lẽo càng thêm ngưng trọng.

“A... Nói nghiêm trọng quá rồi... Muốn JaeJoong làm gì... Ừm... Tôi thật sự chưa từng nghĩ tới, nhưng giữ cậu ấy lại thì sớm muộn gì cũng có lúc hữu dụng, huống chi, tôi rất thích Joongie, thật lòng.” Nói xong lời này, Ji Min đột nhiên mỉm cười, cười rất vui vẻ, giống như một đứa nhỏ.

“Thằng hèn!” Jung YunHo nghe xong lời này, cơn giận liền lên đến đỉnh điểm, dùng nắm tay mà đập về phía Ji Min.

“Jung YunHo! Anh đang làm cái gì vậy?!” Không biết chuyện gì đã xảy ra, Kim JaeJoong đột nhiên chạy tới, nó ngồi xổm xuống, đỡ Ji Min đang ngã trên mặt đất dậy, mang theo khuôn mặt oán hận mà nhìn Jung YunHo, Jung YunHo chưa từng nhìn thấy vẻ mặt này của Kim JaeJoong. Trong tim vang lên tiếng thịch, cảm giác khó chịu dâng lên.

“Được... Rất tốt...” Jung YunHo nhìn hai người trình diễn tiết mục thiếp chàng ngay trước mắt hắn, ném một lời như vậy rồi rời đi.

JaeJoong nhíu mày nhìn Jung YunHo rời đi rồi nhanh chóng quay đầu lại, Ji Min đứng dậy, khóe miệng đã chảy máu, Kim JaeJoong dùng tay nhẹ nhàng lau máu nơi khóe miệng cho cậu ta, nói: “Anh ấy kích động quá thôi.”

Ji Min mỉm cười lắc đầu.

“Cậu đau không?” JaeJoong hỏi.

“Đau.”

“Chúng ta quay về đi.” JaeJoong mang theo giọng nói vô lực mà nói.

Lúc JaeJoong nói xong rồi xoay người chuẩn bị rời đi, Ji Min liền túm lấy Kim JaeJoong, giữ đầu nó, mang theo mùi rượu vang mà hôn lên, nụ hôn của Ji Min tràn ngập sự ôn nhu, không mang theo chút xâm lược và chiếm đoạt nào, chỉ ôn nhu mà triền miên, JaeJoong không cự tuyệt, nó nếm mùi máu bên miệng, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, Ji Min hôn một hồi rồi buông nó ra, làn gió lạnh lạnh thổi vào hai người họ, JaeJoong nghiêng đầu, nó thấy chiếc xe Bentley đen của Jung YunHo đang gia tăng mã lực mà ra khỏi hội trường, nó biết YunHo chắc chắn rất tức giận.

“Đi thôi, ăn bánh ngọt.”

“Ừ, được.” Ji Min ôm lấy JaeJoong, đi vào hội trường một lần nữa.

...

Jung YunHo lái xe, mang theo So Gaye mà quay về tập đoàn họ Jung, Jung YunHo không lộ ra cơn thịnh nộ, chỉ là trước khi đi, rất bình tĩnh mà nói với So Gaye rằng:

“Quay về cùng tôi một chuyến, điều tra kẻ tên Ji Min, vị trí của vết thương nơi cổ tay trái do súng tôi gây nên rất gần với mạch máu¹, nếu tôi thật sự đánh vào nơi đó, cái mạng chó của nó sớm đã không còn.”

Trên xe, Jung YunHo vừa hút thuốc, một tay nắm lấy vô lăng.

“Sao anh phát hiện ra?” So Gaye hỏi.

“Cậu ta đã trúng một quyền của tôi, tôi chú ý tới.” Nói xong, Jung YunHo lại bổ sung.

“Nhưng cái khác tôi không biết, dù sao ở phương diện này chắc chắn có chuyện, điều tra cho tôi là được.”

“Ok.” So Gaye đáp ứng.

(1) Ừm... Theo như ta biết thì hồi xưa anh Jung bắn vào tay phải chứ không phải là tay trái... Cho nên câu này ta nghĩ là sai rồi, cơ mà vì tôn trọng tác giả nên ta không sửa đâu^^ Mà ta cũng chưa chắc là ta đúng nữa, nếu ai có cách hiểu khác mà chính xác hơn thì comt cho ta biết nha ^^~

14. Chương 13

Những ngày gần đây của Jung YunHo lại khôi phục lại vẻ bận rộn, đủ loại ký đơn và xã giao, nhưng thân thể của Jung YunHo đã phục hồi rất nhiều, dựa theo lời của So Gaye, bắt luận Kim JaeJoong rốt cuộc đã làm loại chuyện gì, ít nhất nó cũng đã đem sinh mạng của Jung YunHo trở về.

“Jung YunHo, lúc đến nơi anh nhớ tìm Jo Mok nhé, em bảo nó mua cho em lọ nước hoa rồi, anh cầm về đây cho em hen.”

“Nước hoa gì mà cần phải mua ở Mỹ.”

“Em thích đồ ngoại, anh quản được chắc?” Giọng nói xấu xa của Jung YunTae là một dạng đáng yêu.

Jung YunHo ném di động lên ghế, bản thân thì lái xe về nhà, tài xế đã đứng chờ hắn quay về trước cửa nhà, chuẩn bị đến sân bay.

Lúc Jo Mok dẫn theo một đám người để nghênh đón Jung YunHo và các thủ hạ ở sân bay, Jung YunHo cảm thấy có chút không thoải mái, ngồi trên máy bay trong một thời gian dài, đã thể còn bị lệch múi giờ, xã giao ở Hàn Quốc đến rạng sáng chưa kịp ngủ đã phải lên máy bay, mà lúc đáp xuống Mỹ thì lại là ban ngày, Jung YunHo đeo chiếc mắt kính đen, trốn vào trong xe, khẽ xoa huyệt thái dương.

“Ho hyung, mọi người đều rất nhớ anh!” Jo Mok ngồi trên ghế lái phụ, nghiêng người nói với Jung YunHo, Jung YunHo cười một cái, đáp: “Đừng lừa tao, tao vừa tới đây, bọn mày đã mất tự nhiên rồi, hút thuốc uống rượu đều không còn được tự do nữa mà còn bảo nhớ tao cái gì.” Jo Mok nghe xong cũng cười cười, nói giá thị trường gần đây của Mỹ.

“Sòng bạc gần đây cũng coi như là kiếm được lợi nhuận, nhưng dù sao bên này bọn em không hề làm ăn phi pháp, cho nên mấy món lợi nhuận kék sù cũng không thu được.” Jung YunHo hiểu, thật ra sòng bạc sạch sẽ chính là một trò cười, nhưng trước đây hắn vì giữ cho Jung YunTae một con đường lui nên mới hạ quyết tâm như vậy, mà hôm nay, thân thể hắn đã bắt đầu bình phục, lần này đến, hắn cũng dự định lấy những món hàng cần thiết vào trong sòng bạc, bạn cấm bọn nước ngoài không bao giờ thấy đủ ăn chơi sa đọa, vậy thì thật đúng là làm khổ bọn họ.

“Lần này tao tới đây, chính là vì chuyện này.” Jung YunHo nhấn mạnh.

“Bảo Tony mang một đĩa nhóc vào đi, mày phải nhìn kỹ một chút, đừng lấy đĩa nghịch ngợm, phải hiểu chuyện, nếu không nghe lời hay phá vỡ quy củ, phải xử lý thế nào thì xử lý thế đó, nhớ nhanh một chút, mày cũng nên hiểu ý tao, tao không thích nói nhiều.” Sau khi Jo Mok nghe xong lời này, lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó gật đầu đáp vâng.

Lúc Jung YunHo ngồi trong gian phòng ở sòng bạc, nhìn một đĩa nhóc đầu tóc nhu thuận đang đứng thẳng tắp trước mặt, nhíu mày.

“Đây là cái gì?” Jung YunHo nói với Jo Mok.

“Hai ngày nay bọn em không bận lắm nên có thu nhận được một đĩa nhóc, thằng này tình trạng rất tốt, bộ dạng trông được, cũng ngoan, hơn nữa, chưa trưởng thành.”

“Chưa trưởng thành thì tao không cần.” Jung YunHo nói xong, liền đứng dậy rời đi, thằng nhóc kiểu vậy hắn đã thấy nhiều rồi, Jung YunHo hẳn có nguyên tắc của Jung YunHo.

“Nhưng nó thật sự muốn theo, thân thể cũng sạch sẽ, nếu không để nó theo Ho hyung trước đi, em thấy nó là thật tâm muốn làm.”

“Không được.” Jung YunHo đẩy cửa, bước đi.

Jo Mok dùng một ánh mắt, thằng nhóc đứng đây ngay ngắn trước mặt liền nhanh chóng đuổi theo, cũng không nói gì, chỉ theo sát Jung YunHo, giống như một thủ hạ.

Jung YunHo cố ý đi vào toilet, bởi vì đây là nơi riêng tư cá nhân, cho nên không hề có ai cả.

Đĩa nhóc nhìn thấy toilet, do dự một hồi, vẫn theo vào, lúc nó đạp chân vô, Jung YunHo liền cảm thấy vô cùng phiền hà.

“Tao đi toilet, có phải mày còn muốn thấy tao cởi quần không?” Jung YunHo quay đầu đi, bộ dạng rất hung ác.

Vừa nói xong, đĩa nhóc ngẩn người một hồi, không đi, chỉ quay qua chỗ khác.

Jung YunHo mỉm cười.

“Những thằng nhóc bây giờ vẫn rất thú vị. Tao thấy Jo Mok trông có vẻ không muốn làm, mày đã cho nó thứ gì ngon ngọt rồi hay sao mà nó lại để mày càn rỡ như vậy hả?”

“Anh đừng trách Jo hyung... Là em xin anh ấy...” Lúc đứa nhóc nói ra lời ấy, Jung YunHo liền ngẩn người, Jung YunHo tỉ mỉ quan sát thân thể của đứa nhóc, ngừng một hồi lâu, lên tiếng: “JaeJoong...”

Đứa nhóc quay đầu lại, nói:

“Jo Mok cũng từng nói cái tên này, bảo em giống giọng nói.”

YunHo nhú mày, đi ra khỏi toilet, đến văn phòng, đứa nhóc vẫn theo ở đằng sau, không nói câu nào.

Jung YunHo ngã vào chiếc ghế da bò cao cấp, hút một điếu thuốc, nói.

“Mày tên là gì.”

“Hang Won.”

“Sao mày lại tới đây?”

“Trong nhà thiếu nợ, hơn nữa sòng bạc này lại là do người Hàn Quốc mở, em cảm thấy thân thiết.”

“Mày biết tới đây để làm gì không?”

“Biết, làm người tiếp khách.”

“Cái loại tiếp khách mà cởi sạch đồ để đàn ông thao, mày biết không?”

Hang Won không nói, im lặng một hồi, nhưng vẫn gật đầu.

Jung YunHo hút điếu thuốc, Hang Won nói.

“Jo hyung bảo, tâm anh không xấu, em cần tiền.”

“Nói ra mục đích của mình rất thẳng thắn đấy.”

“Nếu anh chê em không có kinh nghiệm, em có thể học.”

“Mày là xử nam sao?”

“Vâng...”

“Vậy trước đây chưa từng làm tình với đàn bà sao?”

“Dạ chưa.” Hang Won ngừng một chút, đáp.

“Từ nhỏ em đã thích đàn ông rồi ạ.”

Jung YunHo giữ Hang Won lại, không có nguyên nhân nào khác ngoài thanh âm giống Kim JaeJoong, mà tính cách cũng rất nhu thuận, Jung YunHo thích mấy đứa nhóc nói một là một như vậy.

Sòng bạc bên Mỹ bởi vì nhập đủ loại mặt hàng mà việc buôn bán thoáng chốc liền đột phá lên tận mấy con số, Jung YunHo nhìn bên này đã ổn thỏa, liền chuẩn bị quay về Hàn Quốc, trước khi đi, Jung YunHo ở nhà, thu dọn hành lý.

“Cái kia, Jo hyung bảo em đưa nước hoa cho anh, nói là thứ nhị thiếu gia cần.” Hang Won nhỏ giọng đứng ở cửa phòng, nói.

“Mày đặt ở đó đi.” Trong lòng Jung YunHo cảm thấy vô cùng vui mừng vì đã làm xong chuyện này, mấy ngày nay hắn bận đến quên hết mọi chuyện, mà nếu cái tên Jung YunTae chết tiệt kia biết không mang về, không chừng sẽ phát cáu, và hắn sẽ bị làm phiền đến chết.

“Em, ở lại đây?” Han Won đưa giúp hắn một vài chiếc áo sơ mi, nói với Jung YunHo.

“Ừ, chẳng lẽ mày còn muốn về Hàn Quốc cùng với tao sao?”

“Nếu như có thể... em muốn về thăm, dù sao em đã theo anh rồi, anh mà đi một cái, em một mình ở nhà rất buồn.”

“Không được, phiền phức.” Jung YunHo cự tuyệt.

“Nói không chừng, em về đó thì có thể giúp anh chút việc mà?”

“Mày chỉ là một thằng nhóc thì có thể giúp tao chuyện gì, giúp tao làm ấm giường hay phát tiết?” Jung YunHo trêu chọc.

“Có lẽ sẽ giúp anh thăm dò, cái người, tên Kim JaeJoong...”

Jung YunHo ngừng cử động, nhìn Hang Won trước mắt, nói:

“Rất cuộc, mày đã biết những gì.”

“Em không biết... Xem ra em đã đoán đúng rồi.”

“Mày nói tiếp đi.”

“Em hỏi Jo hyung Kim JaeJoong là ai, anh ấy không đáp, em liền biết, chắc chắn là quan hệ người yêu, nếu không đã nói cho em biết rồi.”

“Mày còn nhỏ tuổi nhưng cũng giỏi suy xét đấy, mày đừng nói nữa, bị mày nói như vậy, tao giữ mày lại cũng có chút lo sợ rồi.”

“Nhưng, em cảm thấy Kim JaeJoong chắc chắn cũng không thể ngốc đến mức đi đến đâu đó, anh vẫn giữ cậu ấy lại, không sợ sao?”

“...”

15. Chương 14

Hang Won theo YunHo về Hàn Quốc, Jung YunHo mua một căn nhà ở nội thành, là chọn cho Hang Won, không lớn, nhưng Hang Won bố trí căn nhà rất đẹp, vừa ấm áp vừa sạch sẽ, giống như ngôi nhà của bé gái, Jung YunHo cũng không quan tâm, dù sao chỉ là cho Hang Won một chỗ ở, không biết vì sao, hẳn không muốn mang cậu ta vào trong nhà mình, dù sao vẫn cảm thấy khó chịu, Jung YunTae sau khi nghe xong liền mắng hấn là đồ thích tự an ủi, trong lòng vẫn còn nhớ mong Kim JaeJoong. Có lẽ là, Hang Won quả thực đã thay thế nó ở một chút phương diện nào đó, cậu ta giống như Kim JaeJoong vài năm trước vậy, giúp dọn dẹp nấu cơm trong nhà, không bỏ sót thứ nào, có khi Jung YunHo về nhà vào rạng sáng, cậu ta vẫn đang ngồi trên ghế sofa đắp chăn mà chờ, sau đó hâm bát cháo cho hấn, cùng nhau tắm rửa, đôi khi, Hang Won có thể nhìn thấy bộ dạng mặc âu phục của Jung YunHo trên TV, cảm thấy rất đẹp trai.

Hôm nay, Jung YunHo vẫn xa giao đến rạng sáng, lúc về nhà thì đã hơn ba giờ, Hang Won đang chớp mắt đột nhiên tỉnh dậy, nhìn chiếc xe ở dưới lầu, cậu ta biết Jung YunHo về quay về, hâm cháo, mở nước trong bồn tắm lên, cầm đồ ngủ bỏ vào trong phòng tắm, xếp giày ra cho hấn, Hang Won sửa sang lại mái tóc của mình trong gương, cửa mở ra.

Thân thể của Jung YunHo có chút bất ổn, xem ra đã thật sự uống rất nhiều, Hang Won đỡ lấy hấn, đi được vài bước liền ngã xuống ghế sofa trong phòng khách, không nói câu nào, Jung YunHo đột nhiên hôn Hang Won, mang theo mùi vị của cồn rượu, trên người Jung YunHo nóng hổi, hôn đầy bá đạo, kéo áo ngủ của Hang Won xuống.

“Đừng... Đừng, YunHo hyung... Anh đi tắm... trước đi.” Hang Won bị chặn miệng đến mức nói không ra lời.

“JaeJoong...!” Jung YunHo nhắm mắt lại, mê loạn mà nói.

Hang Won không tức giận, chỉ kiên quyết lôi Jung YunHo lên, kéo vào trong phòng tắm, cởi quần áo ra, Hang Won lần qua lần lại một hồi, quần áo cũng ướt hơn nữa, sau đó, dứt khoát cởi sạch ra, đỡ Jung YunHo đã bất tỉnh nhân sự lên, khổ cực mà tắm rửa. Lúc Hang Won nửa kéo nửa đẩy một Jung YunHo đã được tắm rửa sạch sẽ lên chiếc giường trong phòng ngủ, trời đã sắp bình sáng.

Đầu Hang Won có điểm đau, tùy tiện ngã xuống bên Jung YunHo, chìm vào giấc ngủ.

Lúc Hang Won bị chiếc di động vẫn không ngừng rung lên trong phòng khách đánh thức, đầu càng ngày càng trở nên nặng trĩu, mà Jung YunHo thì vẫn ngủ say như chết ở bên cạnh, Hang Won đến phòng khách, nhẹ nhàng chạm vào nút từ chối cuộc gọi màu đỏ, chiếc di động rung rung im được hai giây, sau đó lại tiếp tục vang lên, có lẽ là thật sự có chuyện, trong lòng Hang Won nghĩ vậy, cậu ta nhìn Jung YunHo đang ngủ say, trong lòng rối loạn, tiếp điện thoại.

“Ho hyung! Anh tới mau đi, tập đoàn họ Jung xảy ra chuyện rồi...!”

Hang Won nghe xong lời này, nhanh chóng gọi Jung YunHo dậy, sau khi Jung YunHo vốn đang ngái ngủ mơ màng nghe xong điện thoại, hắt liền nhúu mày, Hang Won rất biết điều mà cầm quần áo tối, Jung YunHo mặc xong, nhanh chóng rửa mặt, đi giày, trước khi đi, nói với Hang Won.

“Tôi về công ty một chuyến.” Sau đó liền rời đi.

Một phê hóa¹ của tập đoàn họ Jung bị tra xét, buôn lậu súng ống vận chuyển đến vùng Trung Đông, tình hình rất kỳ quái, có lẽ là bị người nào đó mật báo, nhưng nguồn cung lại hướng về phía Heum Yang, nhưng phê hóa này không phải của Heum Yang.

“Chuyện gì đã xảy ra, đang yên lành tốt đẹp mà sao lại bị báo cáo rồi, hàng hóa đã ký kết trong hợp đồng làm ăn đâu?” Jung YunHo triệu tập mấy trợ thủ đắc lực lên, mấy năm gần đây tập đoàn họ Jung không gây ra việc gì, đột nhiên lại nhảy ra chuyện như vậy, lời đồn đại không tốt chắc chắn sẽ khó tránh khỏi, bây giờ điều có thể làm duy nhất chính là hạ tổn thất đến mức tối đa.

“Phê hóa lần này vì lượng thiếu², trang bị hàng hóa trực tiếp nên không có tiền trám³, là hàng hóa liên quan đến bên Trung Đông, ở đó không định kiểm tiền, mua một cái mặt mũi, mà ai biết được chứ...”

“Mẹ nó, điều tra ra là ai chưa?” Jung YunTae cau tiết, YunHo chỉ ngồi ở một bên, không nói gì, kỳ thực đầu vẫn còn choáng váng, chưa tỉnh khỏi cơn say rượu từ tối hôm qua.

“Đang điều tra, tôi cảm thấy lần này bọn chúng đang cảnh cáo chúng ta.” So Gaye nói.

“Mẹ nó, thằng nào dám cảnh cáo Jung YunTae anh chứ, những cuộc buôn bán này trong sáng hay đen tối đều rất rõ ràng, cảnh cáo ông nội nó thì có ý, fuck.” Jung YunTae hút thuốc, tâm tình rất tệ.

“Được rồi, So Gaye, cậu điều tra bên Heum Yang đã xảy ra chuyện gì đi, chuyện không rõ ràng này chẳng phải chỉ đẩy Hâm Dương vào trong chỗ chết thôi sao? Ai có bản lĩnh như vậy chứ, dám gây khó dễ cho tập đoàn họ Jung và Heum Yang.” Jung YunHo cảm thấy rất kỳ quái, thật ra khi nghe thấy tin này, trong đầu hắt lập tức hiện ra hai từ Ji Min, có thể cùng đoạt lấy việc buôn bán chính là Heum Yang, nhưng lần này, tổn thất của Heum Yang to lớn hơn tập đoàn họ Jung nhiều. Tập đoàn họ Jung bị điều tra con đường vận chuyển, cùng lắm là dùng tiền dẹp yên giới truyền thông, giải thích là bị người hãm hại, không biết là hàng đã bị đổi, tổn thất một chút về mặt truyền thông mà thôi, còn Heum Yang xem ra phải lao đao một thời gian rồi...

Mấy ngày còn lại Jung YunHo không ngừng ở công ty xử lý đủ loại chuyện, hắt và So Gaye vẫn mang theo khuôn mặt tươi cười giả dối mà trả lời giới truyền thông, Jung YunTae không làm được chuyện này, anh vẫn thấy đám phóng viên giới truyền thông vô cùng phiền phức, cho nên có lần thời sự phát tin Jung YunHo nói lời khó nghe với một nữ phóng viên: “Có phải cô ăn nằm với đàn ông nhiều quá, kinh nguyệt không đều cho nên nói chuyện cũng y như ăn shit không?” Sau đó, Jung YunTae không bao giờ mang YunTae dự họp bất kì hoạt động nào của giới truyền thông nữa.

Ngày đó Jung YunHo vừa quay về từ bên ngoài, sau khi vào cửa lớn của công ty, nhìn thấy Hang Won nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, nếu không gặp cậu ta, Jung YunHo đã quên đi sự tồn tại của Hang Won rồi, sau khi Hang Won nhìn thấy Jung YunHo vào cửa, liền đi về phía hắt.

“Sao cậu lại tới đây.” Jung YunHo dừng lại, hỏi.

“Em đến thăm anh, mấy ngày nay chắc chắn đã mệt muốn chết rồi đúng không, em làm cháo, còn có chút sườn lợn.”

Jung YunHo tiếp nhận hộp cơm trong tay, nói:

“Gần đây bên này rất loạn, tốt nhất cậu đừng tới, nếu buồn thì cậu về Mỹ trước đi, tôi phải ở lại đây làm thêm một chút nữa.” Giọng nói của Jung YunHo rất bình ổn.

“A, không cần, không buồn, bình thường em hay đi dạo phố lắm, rất tốt, anh không cần phải quan tâm đến em đâu, em chỉ tới đây, thăm anh...” Sau khi nói xong, Hang Won cẩn thận mà vẩy vẩy tay rồi cúi đầu bước đi, Jung YunHo nhìn cậu ta rời đi, sau đó lên thang máy, đưa hộp cơm cho trợ lý.

“Ai ya, để em xem nào, miếng sườn lợn này ngon ghê ta! Jung YunHo, anh đổi đầu bếp rồi à, còn đưa cả cơm về đến nhà cơ đấy.” Jung YunTae gặm ngón gặm nghiêng miếng sườn lợn, còn trêu chọc Jung YunHo.

“Anh chưa từng ăn thịt hay sao vậy, có mỗi miếng sườn lợn mà sao thấy anh ăn còn vui hơn đám người trong tiệc triều đình Hán Thanh thế?” So Gaye ném một hộp khăn tay lên người Jung YunTae, có chút bất mãn mà nhìn khoe miệng trét đầy nước sốt của Jung YunTae.

Jung YunTae toe toét cười, nói: “Không không không, tiệc triều đình Hán Thanh cũng không bằng cơm ngon vợ làm, đúng không nè, vợ ới, em tới ăn một miếng đi, tới đây tới đây, anh đút cho em...” Nói xong liền dùng đũa gấp một miếng sườn lợn đưa vào trong miệng So Gaye.

“Anh cút đi, tôi không ăn.” So Gaye đẩy tay Jung YunTae ra, bước tới trước mặt YunHo đang xem văn kiện.

“YunHo, tôi nghe nói, bên Heum Yang đã bắt đầu giam lỏng Kim JaeJoong rồi.” Một câu này của So Gaye khiến Jung YunHo nhíu chặt lông mày trong thoáng chốc.

“Là do Ji Min làm?”

“Là Ji Hwan.”

“Ô, sao ngay cả cha cũng kinh động thế nhỉ...”

“Chắc chắn là vì phê hóa này, Ji Min cảm thấy Kim JaeJoong đã động tay động chân.”

“Được, tôi biết rồi.”

Sau khi So Gaye nói xong, liền chuẩn bị rời đi, lúc sắp đi, liền ném một ánh mắt xem thường cho Jung YunTae đang nghiêm túc vui đầu ăn thịt.

-
- (1) Phê hóa: Là loại hàng hóa đóng kiện với kiểu dáng và giá tiền định sẵn có rất nhiều loại.
 - (2) Lượng thiếu: Là loại phê hóa được tự chọn kiểu dáng nhưng số lượng và giá tiền là nhất định.
 - (3) Tiến trảm: Là hình thức kinh doanh kiếm tiền có liên hệ về mặt hợp tác làm ăn.
- (3 định nghĩa này đều do ss Trà Hoa Nữ giải thích)

16. Chương 15

Biệt thự nhà Ji

“Thả Kim JaeJoong ra.” Ji Min đứng trong phòng sách, nói với Ji Hwan đang ngồi đọc sách.

“Láo xược! Mày có tư cách gì mà nói chuyện với tao như vậy, mày đừng quá kiêu ngạo.” Ji Min đập bàn, tức giận mà gầm lên.

“Tôi vẫn nói câu đó, thả JaeJoong ra, việc này không liên quan tới cậu ấy!” Ji Min không có nửa điểm lùi bước, vẫn dứt khoát như trước.

“Được rồi, tao nói cho mày biết, bình thường mày chơi thế nào nháo thế nào lăn qua lăn lại thế nào, tao cũng không rảnh mà quản, nhưng miễn là liên quan đến một chút lợi ích của Heum Yang, tốt nhất mày

đừng nhúng tay vào, cách xa ra, hiểu chưa?” Đầu lông mày sắc bén của Ji Hwan vẫn tỏa ra khí khái hào hùng như trước, không khác gì lúc còn trẻ.

“Còn nữa, bây giờ không phải mày nên thu dọn sạch sẽ cái đồng mà mày làm ra trong công ty sao, thế nào mà còn có thời gian tranh cãi với tao vậy?” Ji Hwan bỏ sung.

Sau khi Ji Min nghe xong thì nhúu mày, nắm chặt nắm đấm, nhưng do dự một hồi lâu, vẫn xoay người rời đi, cậu ta lái xe tới một căn biệt thự ở vùng ngoại ô, ở đây vốn là ngôi nhà mà Ji Hwan mua để tĩnh dưỡng, tọa lạc ở vùng ngoại ô, đối mặt với vùng biển khơi, còn xây thêm một cái hoa viên, không khí trong lành, không có một chút cảm giác huyên náo nào. Thật ra Kim JaeJoong cảm thấy như vậy cũng không tệ, giống như đã cắt đứt tất cả, hết như bây giờ, ngồi ở trước cửa sổ sát đất, lật sách mà xem.

“Thiếu gia, không có mệnh lệnh của lão gia, ngài không thể vào!” Lúc Kim JaeJoong nghe thấy tiếng âm ỉ, cậu liền đứng dậy, nhìn thấy chiếc Maybach của Ji Min đang đậu ở trước cửa.

“Cút mau, các người muốn sống thì mau tránh ra hết con mẹ nó cho tôi, Kim JaeJoong! Kim JaeJoong, cậu ra đây ngay!” Ji Min không có phong độ mà gầm lên ở trước cửa, trong lòng JaeJoong có chút nôn nóng, nhưng không có biện pháp, cửa đã bị khóa trái, bản thân có định ra ngoài thì cũng chẳng ra được.

Nhìn Ji Min có chút mất trí mà âm ỉ ở trước cửa khiến JaeJoong có chút hoảng sợ, cậu dùng sức đập cửa sổ để dẫn sự chú ý của người khác đến nhưng nhanh chóng bị bao phủ bởi tiếng ồn ào, JaeJoong thở dài, lập tức kéo rèm cửa sổ vào, quay về phòng ngủ ở lầu hai, ngã xuống giường, ép buộc bản thân nhắm mắt lại, nếu đã nhìn thấy mà không làm gì được, chẳng thà trực tiếp mắt không thấy, tâm không loạn còn hơn. JaeJoong không biết vì sao, nó cảm thấy như vậy rất tốt, hơn nữa nó luôn cảm thấy, Jung YunHo sẽ đến đây, sẽ mở cửa ra, gọi nó xuống lầu, mặt không chút thay đổi mà nói: “Đi, về nhà.” Kim JaeJoong chính là mạnh mẽ cảm thấy như vậy, nhưng mỗi lần nghĩ xong liền cảm thấy buồn cười, Jung YunHo dựa vào cái gì mà tới chứ, nó sẽ thất vọng sớm thôi.

Lúc Jung YunHo cầm lấy tư liệu trong tay So Gaye, khoe miệng cong thành một vòng cung.

Ngày thứ hai, lúc chiếc Lincoln Limousine dừng trước biệt thự nhà Ji, thủ hạ liền xuống xe giúp Jung YunHo mở cửa, Jung YunHo mặc bộ quần áo chỉnh tề, thủ hạ theo khuôn phép mà mang theo đủ loại quà tặng, vừa lịch sự vừa xa xỉ.

Mà Ji Hwan cũng không mất phong độ, cười khanh khách mà đứng ở trước cửa, nghênh đón Jung YunHo.

“Cậu Ho, thật đúng là rất lâu rồi không gặp!” Nói xong, hai người mỉm cười nắm tay, khung cảnh thật sự khiến người ta nhớ đến cuộc gặp gỡ giữa hai người bạn già xa cách đã lâu, khuôn mặt tươi cười của mọi người dường như cũng chân thực như vậy.

Ji Hwan để YunHo ngồi trong phòng khách, người hầu pha trà, cầm bộ trà đặc biệt, một người phụ nữ Nhật Bản quỳ trên mặt đất, châm trà.

“Đây là trà nhân chuyên nghiệp mà tôi mời từ Nhật Bản đến, may mắn được hưởng thụ với cậu Jung, ha ha.” Ji Hwan nói, đưa cho Jung YunHo một chén trà nhỏ.

“Hwan hyung, ngài nói sai rồi, Hwan hyung là mệnh hưởng phúc, hiểu đời, giống tôi chỗ nào chứ, cả ngày vừa khói thuốc vừa rượu chè.”

“Tôi nói cậu nghe này, chúng ta vứt công việc sang một bên đi, tôi thật sự muốn lấy tư cách là anh lớn mà dặn dò cậu rằng, thân thể mới là thứ quan trọng nhất, những cái khác đều vô nghĩa hết con mẹ nó rồi, cậu không sống tốt, cái gì cũng trở nên trống rỗng! Cậu nói xem có phải không?”

“Đúng, cho nên tôi mới tới thăm ngài, học tập theo ngài, ha ha.” Jung YunHo đáp, nhấp một ngụm trà.

“Haiz, tôi biết lần này tại sao cậu lại tới đây, Kim JaeJoong tôi không hề đụng tới, đưa đến căn biệt thự ở vùng ngoại ô của tôi rồi, cậu đừng lo lắng, đứa nhóc đó khiến Ji Min rất thích, cưng chiều vô cùng.”

“Hwan hyung, thật ra không gặt ngài, Kim JaeJoong là tự chạy ra ngoài, những đứa nhóc như nó làm việc không có chừng có mực, cần quấy quá phạm, lần này tôi muốn mang nó về, hồi nhỏ không dạy dỗ tốt, để ngài phải bận tâm cùng.”

“Ai ai, không thể nói như vậy được, cậu muốn đem con trai của mình về, đạo lý hiển nhiên này tôi còn có thể cự tuyệt được sao?! Sợ là sợ Ji Min không bằng lòng, sẽ tới làm âm ỉ nhà cậu, làm trò cười cho người khác.”

“Thật sao, Hwan hyung, sao tôi nghe nói ba năm trước bên Mỹ xảy ra một chút sự cố nhỏ, ai, Ji Min mới về nước không lâu sau đó, cũng vừa, ba năm? ...”

Ji Hwan nghe xong, khuôn mặt trở nên trắng bệch trong thoáng chốc, lông mày cau lại, trầm mặc thật lâu, xua xua tay ý bảo thủ hạ lui đi hết, toàn bộ phòng khách chỉ còn hai người họ, Ji Hwan ngừng thật lâu, rồi lên tiếng:

“Cậu đã biết rồi...”

“Không có, không được đầy đủ, chỉ một chút mà thôi.”

JaeJoong nằm ở trên giường, vẫn mơ màng mà ngủ, mãi cho đến khi nghe thấy ở cửa vang lên tiếng xe hơi, JaeJoong nghiêng đầu nhìn qua khe hở của rèm cửa sổ, thấy một chiếc xe đầy quen thuộc.

Tim JaeJoong đột nhiên đập một nhịp, nhanh chóng ngồi dậy, nhưng lại không biết tiếp theo phải làm thế nào, nghe thấy dưới lầu có tiếng mở cửa, JaeJoong luống cuống nằm xuống giường, kéo chăn lên, phủ vào người, giả vờ nhắm mắt lại.

“Kim thiếu gia vẫn luôn ở trong phòng ngủ.” Nghe thấy bọn họ lên lầu, tới cửa, còn có cả tiếng thủ hạ báo cáo.

Cửa gỗ lim được trang trí đầy tinh xảo bị nhẹ nhàng đẩy ra, JaeJoong đột nhiên cảm nhận được mùi thuốc lá hòa với hương nước hoa nhẹ nhàng trên người Jung YunHo. JaeJoong cố gắng khiến bản thân trông thật tự nhiên, nhưng cảm thấy mặt ngày càng đỏ, lúc này, cửa bị đóng lại, Kim JaeJoong thở phào nhẹ nhõm.

“Để nó ngủ thêm chút nữa đi, tôi về công ty trước, bảo tài xế chờ nó.” Jung YunHo nói xong, bước xuống lầu, JaeJoong thấy cửa lớn mở ra, xe hơi lại chậm rãi rời đi, trong lòng không biết vì sao lại trở nên nặng trĩu. JaeJoong ngồi trong phòng ngủ không được bao lâu thì liền đi xuống lầu, tài xế quả thực đang chờ nó trong phòng khách, nhìn JaeJoong bước xuống, tài xế đứng dậy, nói.

“Kim thiếu gia, Ho hyung bảo tôi đón ngài về nhà.”

JaeJoong hơi cúi đầu, vào toilet rửa mặt, nhìn bản thân trong gương, mái tóc xoắn màu nâu nhạt này khiến nó trông không hề nhu thuận chút nào. JaeJoong rửa lông mi, đi ra khỏi căn biệt thự của Ji Hwan.

Kim JaeJoong bước chân ra khỏi biệt thự, hít làn không khí đầu tiên, cảm thấy thật sự rất trong lành, không có tạp chất gì, tỏa ra hương thơm ngòn ngọt, tài xế mở cửa xe cho nó, JaeJoong chui vào, không có lưu luyến gì mà cúi đầu xuống, xe chậm rãi lái đi.

Lúc Jung YunHo nhận được cuộc điện thoại báo Kim JaeJoong đã an toàn về đến nhà, trong lòng nhẹ nhõm đi vài phần, tháo cà vạt xuống, chuẩn bị về nhà sớm, vừa mới đứng dậy, trợ lý gõ cửa tiến vào.

“Tổng giám đốc Jung, có người đang chờ ngài ở dưới lầu, nói là Hang Won.”

Jung YunHo sau khi nghe xong, nhíu nhíu mày, nói:

“Bảo cậu ta lên đây.”

Hang Won choàng chiếc khăn quàng cổ thật dày, trên thân là bộ áo len cổ chữ V, lúc được trợ lý dẫn vào thang máy, không ngừng có người trộm ngắm cậu con trai trắng nõn này, lần đầu tiên nhìn thấy Hang Won, ai cũng thấy cậu ta chính là một cậu nhóc xinh đẹp, nhưng nhìn thật lâu, vẫn là bộ dạng của mất lần đầu tiên nhìn thấy, không giống Kim JaeJoong, nhìn càng lâu, cảm thấy càng chìm sâu vào.

Hang Won cảm ơn trợ lý, đẩy cửa văn phòng ra, Jung YunHo đang hút thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Jung YunHo quay đầu lại, nhìn Hang Won.

“Sao, có việc gì?” YunHo ý bảo cậu ta ngồi xuống.

“Không có, tối nay đến chỗ em ăn cơm đi, em đã mua đồ rồi, làm canh gà.”

“Tối nay... không được.” Jung YunHo nhớ tới Kim JaeJoong vừa về đến nhà.

“Có tiệc xã giao sao?”

“Không phải.”

“Vậy tới đi.”

“Nói rồi, tối nay không được.” Giọng nói của Jung YunHo có chút bực mình.

“...” Hang Won dừng một chút, bổ sung: “Vậy chút nữa tới chỗ em cầm lấy một chút đi, một mình em cũng ăn không hết.”

Jung YunHo suy nghĩ một hồi, đáp: “Được.”

Jung YunHo lái xe mang Hang Won về đến nhà, Jung YunHo vừa mở cửa liền ngã vào ghế sofa, gần đây dường như thật sự có chút vất vả. Mà Hang Won lại chạy vào phòng bếp, bên trong vang lên tiếng loong coong.

Một được bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng nổ đùng rất lớn, sau đó Hang Won hét lên đầy thất thanh. Jung YunHo đứng dậy ngay lập tức, bước nhanh vào phòng bếp.

“Fuck!” Lúc Jung YunHo nhìn thấy Hang Won ngã trên mặt đất, nồi canh gà văng tung tóe xuống sàn nhà, thì đây là từ duy nhất hắn có thể nghĩ đến.

Jung YunHo nhanh chóng ôm Hang Won đã ngất đi, chạy vào trong nhà.

“So Gaye, bây giờ cậu đang ở đâu?!”

“Tôi đang ở khu phía Bắc, bạn làm ba việc, không ra được.”

“Mẹ nó, mau về cho tôi, Hang Won ngất xỉu rồi.”

“Hang Won? Bây giờ tôi đang ở khu phía Bắc, anh muốn tôi lái máy bay thì vẫn phải chờ ít nhất mười lăm phút, Kim JaeJoong chưa về sao, nó có thể xử lý được.” So Gaye ngay từ đầu đã không có hảo cảm với Hang Won, dường như là bắt đầu từ khi cậu ta làm sườn lợn cho một kẻ vô cùng hoan nghênh nó – Jung YunTae.

Jung YunHo chửi một tiếng, ném di động sang một bên, gọi điện thoại cho bên nhà.

“Kim JaeJoong đâu?!”

“A, thiếu gia, Kim thiếu gia đang ở trên lầu.” Bà Wang nghe thấy giọng điệu nóng nảy của Jung YunHo, có chút sợ hãi mà trả lời.

“Bên tôi có người ngất xỉu, bà nói cho nó biết, sau năm phút tôi sẽ tới.”

“Vâng! Tôi sẽ nói cho cậu ấy biết ngay ạ!”

Jung YunHo nhìn Hang Won đang nhắm mắt đằng sau gương chiếu hậu, nhúu mày.

17. Chương 16

Sau khi Kim JaeJoong biết tin, liền nhanh chóng đến phòng xem xét để chuẩn bị, lúc Jung YunHo ôm cậu nhóc xinh đẹp kia mà tiến vào, trong lòng JaeJoong thật sự nổi lên một trận nghi vấn. Nhưng Jung YunHo thấy Kim JaeJoong thì chẳng có bất kì biểu cảm gì, chỉ nói:

“Cậu ta đang nấu cơm, đột nhiên ngất xỉu, nồi canh thì nổ tung.”

JaeJoong cầm lấy ống nghe y tế và đèn pin bút, thận trọng mà kiểm tra bệnh tình của cậu nhóc trước mắt này.

“Là khí đốt thiên nhiên bị lọt hơi ra ngoài, dẫn đến việc trúng độc, da và niêm mạc khí quản của cậu ấy đều hiện lên màu đỏ anh đào đặc biệt của trường hợp ngộ độc khí than.”

“Biết chuyện gì đã xảy ra thì điều trị nhanh lên, còn nói mấy lời vô dụng này làm cái gì.”

Kim JaeJoong bị giọng điệu như vậy của Jung YunHo dọa cho hoảng sợ, nó chưa từng bị la như vậy, JaeJoong không nói gì, đi vào phòng điều chế thuốc bơm dịch, thấy Jung YunHo lo lắng nhìn cậu nhóc nằm trên giường bệnh qua lớp thủy tinh.

“Đối xử với một người vô cùng quan trọng, là như vậy sao...” JaeJoong nghĩ trong lòng.

JaeJoong cầm lấy bàn tay băng lãnh nhưng trắng nõn của cậu nhóc, cẩn thận mà truyền dịch, Jung YunHo ngồi ở bên cạnh, hơi nhíu mày, JaeJoong khẽ đắp chăn lên bàn tay của cậu nhóc, nhìn Jung YunHo, Jung YunHo không nhìn nó, chỉ hướng về người trên giường bệnh.

JaeJoong rót cho Jung YunHo một cốc nước nóng, đặt ở cạnh bàn, do dự mà nói.

“Vậy... em về trước, có chuyện, thì gọi cho em.”

Jung YunHo gật đầu một cái, JaeJoong xoay người, mở cửa, rời đi.

JaeJoong về nhà không được bao lâu, So Gaye đã quay về, lúc So Gaye tiến vào cửa thì mang theo một luồng khí lạnh, JaeJoong vốn đang xem TV liền đứng dậy bước tới cửa, nhận lấy áo khoác âu phục của So Gaye, So Gaye mỉm cười xoa xoa đầu JaeJoong.

“Anh uống nhiều lắm đúng không.” JaeJoong mỉm cười nói với So Gaye, tửu lượng của So Gaye không kém, rất ít khi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ như đêm nay.

“Không có.” So Gaye xoa xoa tay, đi lên lầu hai.

“Anh đói không, em làm chút cháo.” JaeJoong ngẩng đầu nói với So Gaye.

“Tối lắm rồi, nấu gì nữa.”

“Dù sao em còn phải đưa qua cho Jung YunHo, tối nay anh ấy không ăn cơm.” JaeJoong nói.

“A, đúng rồi, bên anh ta xảy ra chuyện gì vậy?” So Gaye đứng ở lầu hai, hỏi.

“Là vì khí đốt thiên nhiên mà trúng độc.”

“Hừ, vậy còn tự mình xuống bếp nấu ăn, chơi cái trò lãng mạn.” Trong giọng nói của So Gaye mang theo sự bất mãn, đi về phòng.

JaeJoong nấu xong cháo liền ra khỏi cửa. Bởi vì là mùa đông, bầu trời trông vô cùng tối tăm, cháo rất nóng, lưu lại chút độ ấm trên tay, JaeJoong ôm lấy mình, ngón tay lạnh đến đỏ lên, đi năm phút đồng hồ đã tới một căn biệt thự khác, bệnh viện nhỏ của tập đoàn họ Jung.

JaeJoong cẩn thận đẩy cửa ra, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, rất sợ một chút hơi lạnh bên ngoài ùa vào trong phòng, JaeJoong đặt cháo lên bàn, cầm lấy cái chén mà So Gaye đặc biệt chuẩn bị, nhớ hơn mấy lần So Gaye thức đêm bận rộn điều chế thuốc ở đây, Jung YunTae mua cơm mang về thì đã trở lạnh, So Gaye cũng thành thật không ăn, sau này Jung YunTae trực tiếp để bà Wang mang chén sang, vừa nấu vừa ăn ngay tại chỗ. JaeJoong dùng nước trong phòng điều chế thuốc để rửa chén, theo ánh sáng phát ra mà nhìn thấy Jung YunHo đã nằm nghiêng bên cạnh giường, mà vẻ mặt của cậu nhóc trên giường đã có chút chuyển biến tốt đẹp, cũng phải sắc thuốc rồi.

JaeJoong bưng cháo và thuốc tối, đi đến bên giường bệnh, lại đột nhiên nhớ tới túi chườm nóng trong ngăn tủ, sau khi sắc thuốc xong, đi chuẩn bị túi chườm nóng, lúc này, bàn tay trên người hơi cử động một chút, sau đó đôi mắt dần dần mở ra, Hang Won dần dần tỉnh táo, cậu ta cảm thấy miệng lưỡi khô khát, nghiêng đầu liền thấy Jung YunHo đã chìm vào giấc ngủ, âu phục vẫn phủ trên người hắn, bên kia dường như còn có động tĩnh, đây là bệnh viện ư, sao lại không có người nào.

“Cậu tỉnh rồi à?” JaeJoong cầm túi chườm nóng tối, nhìn cậu nhóc trước mặt.

Lúc JaeJoong lên tiếng, Hang Won ngẩn người một lúc, trong lòng nghĩ, “Thật sự giống như mình đang nói chuyện vậy.”

“Vâng, anh là Kim JaeJoong.” Hang Won thân thiện mỉm cười, không phải câu hỏi, giọng điệu đầy chắc chắn.

“Ừ, cậu... cậu uống chút cháo trước đi, nhân dịp còn nóng mà uống.” JaeJoong nuốt xuống câu “Cậu sao lại biết?” vốn muốn hỏi kia, chỉ bưng chén lên, ngồi vào bên giường, cẩn thận mà dứt cháo cho Hang Won.

“Sao em lại ngắt xiu vậy?”

“Khí đốt thiên nhiên, cậu không chú ý sao?”

“Thảo nào chỗ đó sáng đèn đỏ, em còn cảm thấy kỳ quái, ha ha.” Cái miệng dài mỏng của Hang Won húp cháo một cách đầy đáng yêu.

“Hai ngày này nghỉ ngơi cho thật tốt đi, sức đề kháng của cậu không được tốt, phải ăn cơm đúng giờ, nghỉ ngơi thật nhiều vào.” JaeJoong thấp giọng nói, nhìn Jung YunHo ở bên kia giường, lúc Jung YunHo ngủ say, miệng hơi mở, không có bất cứ nhuệ khí có thể nói nào.

“Vậy tôi chuẩn bị đi đây, bốn mươi phút sau, tôi sẽ tới nhờ kim tiêm cho cậu.” JaeJoong đứng dậy, bưng chén cháo trống không đi.

“Còn có chút cháo, chờ Jung YunHo tỉnh dậy, hai người cùng ăn nhé, tôi về trước.” Nói xong, JaeJoong vẫy vẫy tay, chuẩn bị rời đi.

“JaeJoong...” Hang Won kêu một tiếng.

JaeJoong xoay đầu lại, nói: “Hửm?”

“Có thể gọi như vậy không?” Hang Won cười hỏi.

“Ừ, có thể.” JaeJoong cũng nở nụ cười, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng rất chân thành.

Sau khi JaeJoong đi, Hang Won đưa tay xoa đầu Jung YunHo ở bên cạnh, “Để anh ấy lo lắng rồi.” Hang Won nghĩ trong lòng.

Lúc Jung YunHo bị Hang Won nhẹ nhàng gọi dậy, đã là rạng sáng hai giờ, YunHo híp mắt, ho nhẹ hai tiếng, theo thói quen mà quay đầu nhìn, giống như đang tìm chút gì đó.

“Anh ấy đi rồi.” Hang Won cười tủm tỉm mà nói với hân.

“À, ừm, khụ...” Jung YunHo lộ ra vẻ đặc biệt không tự nhiên, giống như bị phát hiện.

“Dậy uống chút cháo đi, tối nay anh không ăn gì cả, dạ dày không chống đỡ được đâu, em cũng hơi đói nữa.” Hang Won gơ chân lên, chỉ về nơi đặt cháo.

“Ừ, được.” YunHo đứng dậy, đi múc cháo, Hang Won xỏ đôi giày da màu kaki của YunHo mà ngẩn người, cậu ta cảm thấy Jung YunHo chính là một người đàn ông tinh tế, từ trong ra ngoài.

YunHo cẩn thận thổi cháo, dứt cho Hang Won ăn.

Uống được ba bốn ngụm, Hang Won gơ tay kia lên, nhận lấy cái muỗng, đưa cho Jung YunHo, Jung YunHo ngẩn người, nhưng vẫn mở miệng, Jung YunHo lộ ra chút luống cuống, vẻ mặt như vậy khiến Hang Won buồn cười không chịu được, Hang Won cười cong đôi mắt, đưa sát mặt tới, hôn Jung YunHo một cái.

Hang Won được Jung YunHo đưa vào biệt thự họ Jung, như vậy tiện lợi truyền dịch mỗi ngày cho nó, còn có người chăm sóc. Lúc Hang Won nghe được tin này, ngẩn người một hồi, đáp: “Thật ra cũng khng sao đâu, em tự mình làm được...”

Jung YunHo chỉ nói: “Nghe lời.”

Lúc JaeJoong giúp Hang Won xách bao lớn bao nhỏ vào trong nhà, trong lòng vui vẻ hay không vui vẻ cũng chưa nói tới, nó cảm thấy Hang Won là một người khiến ai cũng thích, nhưng trong lòng cũng thật sự không dễ chịu như vậy, đặc biệt là lúc nó được thông báo, trực tiếp chuyển hành lý đến phòng Jung YunHo.

“Cái này, JaeJoong hyung...” Hang Won đứng ở cửa phòng Jung YunHo, do dự mà nói.

“Sao?” JaeJoong buông cái bao trong tay ra, nhìn cậu nhóc ôm một cái bao khác ở trước ngực.

“Em cảm thấy như vậy rất phiền hà, có khách sạn không ạ? JaeJoong hyung ở phòng nào?”

JaeJoong cười cười, nhẹ nhàng đẩy cửa, nói: “Nếu anh ấy đã phân phó, thì có đạo lý của anh ấy, đừng cảm thấy phiền hà, tôi ở phòng cuối cùng bên tay phải, nếu cậu cảm thấy như vậy không quen thì tìm tôi là được rồi.”

Hang Won mang theo vẻ mặt vô tội mà gật gật đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Sao lại có người bài trí căn phòng u ám như vậy chứ? Rất tối tăm...”

18. Chương 17

“Được rồi, tan họp thôi, So Gaye ở lại một chút.” Những người nam nữ trong phòng hội nghị đều đứng dậy rời đi, Jung YunHo ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích, So Gaye bước tới, kéo ghế qua, ngồi xuống, đẩy một xấp tài liệu nhỏ đến, Jung YunHo cúi đầu lật xem, càng nhìn mấy trang sau, khóe miệng càng cong lên.

“Ha ha, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi.”

“A... Đại thiếu gia của tôi, anh biết tôi làm phần tài liệu này mất bao nhiêu sức lực không?” So Gaye vừa xoay bút, vừa nhìn chăm chăm vào Jung YunHo đang nở nụ cười.

“Bảo Jung YunTae hầu hạ cậu thật tốt đi, tôi sẽ gọi nó tới đây ngay, nếu không thì tối nay bày một bàn nhé?” Jung YunHo tháo cà vạt, rất lâu rồi không nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của hắn như vậy, So Gaye mỉm cười xua xua tay, ra khỏi phòng hội nghị.

“Ai ai ai, cái này không thể, thêm quá nhiều rồi...!” Jung YunHo vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng ầm ĩ trong phòng bếp, hắn không phân rõ là thanh âm của Kim JaeJoong hay Hang Won đang nói chuyện, nhưng dựa vào giọng nói thì hắn là Hang Won, Kim JaeJoong làm sao có thể phát ra âm điệu như vậy được, rõ ràng là vượt quá phạm vi điều khiển của JaeJoong. Bà Wang nhận lấy âu phục của YunHo, cười nói: “Đại thiếu gia về rồi.” YunHo gật gật đầu, vừa thay giày vừa hỏi: “Đang làm gì vậy?” Nói xong liền nhìn về phía phòng bếp.

“À, buổi chiều Won thiếu gia muốn cùng Kim thiếu gia học nấu ăn, hai người này đã cùng nhau chuẩn bị đến bây giờ, cũng không để tôi giúp đỡ.”

Jung YunHo sau khi nghe xong liền nhú mày, nói:

“Gọi cậu ta Hang Won đi, không thể gọi bất cứ ai là thiếu gia chỉ vì họ đã vào trong ngôi nhà này cả, rất kỳ quặc.” Nói xong, Jung YunHo đi lên tầng hai.

Lúc JaeJoong mang theo vẻ mặt suy yếu mà bưng ra đủ loại món ăn thiếu khuyết, Jung YunHo cũng trầm mặc. Hang Won càng tràn ngập sự áy náy, nhìn bàn cơm trước mắt mà nói: “JaeJoong vốn làm rất tốt, em thì tay chân vụng về, làm hỏng hết...”

“Nếu không muốn ăn thì đừng ăn, em ra ngoài mua chút đồ ăn cho.” Hang Won nói, bưng thức ăn trên bàn đi.

“Quên đi.” Jung YunHo nắm lấy bàn tay đang muốn bưng đồ đi của Hang Won.

JaeJoong ở bên cạnh, khoanh khắc nhìn thấy hắn nắm lấy tay cậu ta, trong lòng chợt run lên.

“Chịu đựng mà ăn đi, tối như vậy rồi, không an toàn.” Nói xong, Jung YunHo liền động đũa, JaeJoong cũng biết điều mà ngồi xuống, ăn từng miếng nhỏ. Hang Won nhìn mọi người ăn cơm, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, lâu lâu giúp xới cơm, lâu lâu múc cháo dùm, sau khi ăn cơm xong, đuổi bà Wang và JaeJoong ra ngoài, mình thì vào phòng bếp lau rửa. JaeJoong theo đằng sau YunHo mà lên lầu, vừa vào phòng, liền

phát hiện di động trên giường đang rung lên, JaeJoong cầm lấy di động, nhìn tên của Ji Min. Trong lòng khựng lại, nhưng vẫn tiếp điện thoại.

“A lô...”

“JaeJoong, cậu đang ở đâu?”

“Tôi ở... nhà Jung YunHo.”

“Ra ngoài một chuyến đi, tôi tìm cậu có việc, mười phút sau, tôi sẽ đón cậu.”

“Hả? Ở Ji...” Không chờ JaeJoong đáp lại, điện thoại đã tắt.

JaeJoong cuống quýt tìm áo khoác, ngay cả quần ngủ cũng không thay, liền ra khỏi cửa, lúc sắp ra ngoài, nhìn thấy Hang Won vẫn đang rửa chén, không định giải thích điều gì, muốn đi ra ngoài trước, không thể để Jung YunHo nhìn thấy, chỉ là không muốn gây nên hiểu lầm gì, dường như từ sau chuyện kia, Jung YunHo vẫn luôn giận nó.

Lúc chiếc Lamborghini đỗ chiếu đèn vào JaeJoong, nó không nhận được mà nheo mắt lại, xe nhanh chóng dừng ở một bên, gió rất lạnh, JaeJoong cố gắng co người, làn da vốn trắng nõn càng lộ ra màu giống như gốm sứ, JaeJoong có chút hối hận vì không mặc quần dày ra ngoài, quần ngủ chỉ cần một làn gió thôi là đã bị thổi xuyên qua rồi.

“Ji Min...” JaeJoong vừa nói xong, Ji Min đột nhiên ôm chặt lấy JaeJoong, nó vừa hoảng sợ vừa hơi phát cáu vì bị ôm đến mức không thở nổi.

“Ji Min, cậu, cậu đừng như vậy, lúc đó chúng ta đã nói rồi mà...” JaeJoong cố gắng vùng ra khỏi lồng ngực cậu ta.

“...” Lúc Ji Min nghe JaeJoong nói xong câu đó, sững sốt, buông JaeJoong ra, nói:

“Mẹ nó tôi không hiểu, sao cậu lại quan tâm đến tên Jung YunHo kia như vậy, hắn ta tốt với cậu chỗ nào, cậu từ đầu đến cuối đều không hề động tâm với tôi sao, hả? Cậu nói thật đi.”

JaeJoong cúi đầu, do dự điều gì đó, chậm rãi đáp:

“Tôi rất cảm kích cậu, đã thực hiện hứa hẹn lúc trước của cậu, cậu rất tốt với tôi, cảm ơn.” Nói xong, cúi người.

“À... Cho nên, tôi thật sự là đơn phương tình nguyện đến tận bây giờ, còn giống như động lực thúc đẩy cho hai người, thành ân nhân cho việc thành đôi của hai người sao?”

“Lúc đó tôi thật sự vì cậu mà nói, cậu có thể để Jung YunHo tiếp nhận trị liệu nên tôi mới ở lại, hơn nữa, tôi không định quay về bên cạnh anh ấy, anh ấy không quan tâm đến tôi nữa rồi.” JaeJoong bình ổn mà nói lời như vậy.

“Nhưng tôi quan tâm đến cậu, cậu hẳn có thể hiểu loại mùi vị không chiếm được tâm tình của người mình yêu.” Ji Min dùng tay ôm lấy vai JaeJoong.

“Xin lỗi... Nếu không có việc gì, thì tôi về trước đây.”

“... Cậu đi đi.” Ji Min buông tay xuống, xoay người vào xe, rời đi.

JaeJoong cẩn thận mở cửa ra, Hang Won đã rửa chén xong, không còn ở phòng bếp nữa, JaeJoong trực tiếp lên lầu hai, lúc đi ngang qua căn phòng của Jung YunHo, nhìn thấy Hang Won đang đứng trên ghế sofa, mặt đối mặt mà ôm lấy Jung YunHo đang đứng trên thảm trải sàn, Hang Won còn mỉm cười kể về chuyện gì đó. JaeJoong xoay đầu qua chỗ khác, nhanh chóng bước đi.

JaeJoong trở về phòng, nằm xuống giường mà co người, thân thể giống như đang từ từ ấm lại, JaeJoong vào phòng tắm, mở vòi phun, bụi nước trở nên dày đặc rất nhanh, lúc JaeJoong cởi quần ngủ ra rồi lộn lại, nó đột nhiên đập trúng vật gì đó, JaeJoong khom người nhặt lên, bởi vì bị nước phun vào nên hơi dính ướt, có chút mơ hồ không rõ, JaeJoong cố gắng chấp vá lại dòng chữ đang dần dần mờ đi, đọc lảng máng:

“Bảo Jung YunHo, hủy bỏ hàng Hồng Kông.”

Trong người JaeJoong dâng lên cảm giác lạnh lẽo trong nháy mắt, tay nó có chút run rẩy, mở máy sấy sấy khô, nhưng tờ giấy đã sớm bị uốn cong, nhìn cũng chẳng rõ.

JaeJoong hoảng hốt tắt vòi nước đi, nó cố gắng nhớ lại xem là ai đã bỏ tờ giấy vào trong túi quần, nhưng hôm nay nó chỉ gặp Ji Min và Hang Won, lòng bàn tay nó bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, nó tìm di động, gọi điện thoại cho Ji Min, phát hiện cậu ta đã tắt máy.

JaeJoong khẽ chạm vào tên của So Gaye trong danh bạ, điện thoại vang lên ba tiếng liên tiếp máy, đầu dây bên kia có chút tiếng ồn ào ầm ĩ.

“A lô, JaeJoong à?” So Gaye cố gắng khuếch đại âm lượng.

“So Gaye hyung, bao giờ anh về?” JaeJoong cố gắng phát âm thật rõ ràng.

“Anh không chắc, có chuyện gì à?”

“À, vâng... Nếu không được thì quên đi ạ, chờ anh về rồi nói sau cũng được.”

“Jung YunTae hình như đang tăng ca ở công ty, em gọi điện thoại cho anh ta đi, anh không ra được!”

“Vâng ạ!” JaeJoong nghe thấy tiếng ầm ĩ liền hoảng hốt, nó trời sinh thích môi trường yên lặng.

Nhưng cúp máy xong, JaeJoong liền do dự, bất kể có nói thế nào, tâm tư của Jung YunTae vẫn không bằng sự kỹ càng của So Gaye, nói cho Jung YunTae biết không chừng sẽ dẫn đến hiệu quả ngược, chờ So Gaye về rồi nói sau còn hơn, nghĩ xong, liền ngã xuống giường.

“Ngày mai tôi phải bay đến Hồng Kông, cậu theo không?” Jung YunHo hút thuốc sau khi vừa làm tình xong, nói với người bên cạnh.

“Hồng Kông à, có Disneyland đúng không ta.” Mặt Hang Won còn ửng hồng, nhắm mắt chui vào lòng YunHo.

“Tôi cũng không có thời gian đến đó chơi với cậu đâu.”

“Hi hi, chỉ cần thấy anh là được rồi.” Hang Won đột nhiên bật dậy, bò lên người YunHo, hôn lên cổ, sau đó chậm rãi di chuyển đến hạ thân, động tác thuần thục khiến Jung YunHo hưởng thụ đến mức hơi hơi ngắc đầu, nhưng Hang Won dường như đang nghĩ tới điều gì đó, ngắc đầu cười đầy vô hại, nói: “Thật sự rất lớn...”

Lúc JaeJoong dậy sớm rửa mặt rồi tới phòng bếp, bà Wang nhìn thấy nó, như nhớ tới điều gì đó, bà áy náy lên tiếng:

“Cậu xem trí nhớ của tôi này, quên nói cho cậu biết rồi, hôm nay thiếu gia đã đi công tác, đi từ sáng sớm rồi, bữa sáng đã làm cho cậu một phần, tôi phải sớm nói cho cậu biết để cậu được ngủ nhiều thêm một chút, cậu xem, tôi đã cao tuổi, trí nhớ cũng không còn được tốt nữa...”

“Không có gì không có gì, cho dù bà có nói cho cháu biết, cháu cũng dậy vào giờ này thôi, quên rồi ạ.” JaeJoong mỉm cười, nhận lấy đồ ăn trong tay bà Wang.

“A... JaeJoong thiếu gia có quen không?” Bà Wang mang theo vẻ mặt áy náy mà nhìn cậu nhóc sạch sẽ trước mắt này.

“Quen?”

“Tôi nói người tên Hang Won kia.” Bà Wang tận lực đè thấp thanh âm.

“À, ha ha, cháu cảm thấy cậu ấy rất tốt bụng, không hề xấu xa chút nào cả.”

“...” Bà Wang nghe xong lời này, không dám lẩm miệng, chỉ nói thào: “Cũng không biết cậu ta hơn cậu ở chỗ nào.”

Sau khi JaeJoong rửa sạch rau, đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, cuống quýt chạy về phòng, gọi điện thoại cho So Gaye.

“So Gaye hyung! Hôm nay Jung YunHo đi công tác ở đâu vậy?”

“... Cái gì...” Thanh âm của So Gaye rất trầm thấp, là bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

“Em nói Jung YunHo đó, đi công tác ở đâu?”

“Em chờ anh nhìn một cái đã...” So Gaye bên kia, đang cố gắng nâng thân thể sau cơn say rượu dậy, móc bảng nhật trình từ trong bao ra, đầu óc nặng trĩu khó chịu khiếp, nhắm mắt, mơ hồ đọc chữ trên nhật trình.

“Bay đến Hồng Kông rồi.”

Quả thực, quả thực là Hồng Kông, lòng bàn tay của JaeJoong trở nên lạnh lẽo.

19. Chương 18

“Oa... Cảng Victoria... Thật đúng là... đẹp quá đi!” Lúc Hang Won tung tăng trên boong tàu, mang theo khuôn mặt vui vẻ mà nhìn ngoài khơi, để gió biển thổi vào người, tâm tình Jung YunHo dường như cũng thoải mái hơn một chút.

“Tối nay mới đẹp, ban ngày thì có cái gì đẹp đâu.” Jung YunHo đút hai tay vào trong túi quần mà đứng đằng sau Hang Won, xung quanh còn có các thủ hạ mặc đồ đen.

“Yun, YunHo, YunHo hyung, buổi tối tối đây với em đi, được không ~~?” Hang Won ngẩng đầu, dùng mắt phượng xinh đẹp mà nhìn Jung YunHo.

“Chút nữa rồi nói, còn nhiều chuyện để làm lắm.” Không biết vì sao, YunHo cũng không quá thích ánh mắt như vậy của Hang Won, cảm thấy cũng không khiến người khác thích, giống như có thể xuyên thấu mọi thứ, hẳn có chút hoảng hốt mà né tránh ánh mắt của Hang Won, đẩy bàn tay đang bám trên cánh tay của hắn ra, đi vào trong khoang thuyền xa hoa.

“Ho hyung, bây giờ tối nay, Hoàn Cảng lâu sáu.” Sau khi thủ hạ nhận được điện thoại, hơi khom người báo cáo với Jung YunHo.

“Ừ.” Jung YunHo gật đầu, ngoắc tay bảo thủ hạ gọi Hang Won tới.

Hang Won lưu luyến không rời mà trở về từ boong tàu, ngồi bên cạnh Jung YunHo.

“Sao lại thích biển như vậy?” Jung YunHo hút thuốc, hỏi.

“À, từ nhỏ em đã thích rồi, nhà em trước đây cũng có...” Nói đến đây, Hang Won đột nhiên ngừng một chút, nói tiếp: “Ba em thích câu cá, nhà chúng em trước đây thường xuyên đến bên hồ hay cạnh biển, vân vân.”

“Ồ? Ha ha.” Jung YunHo giống như đang nghe một câu chuyện xưa thú vị nào đó, híp mắt phả ra làn khói.

“Cái kia, buổi tối chúng ta sẽ làm gì?”

“Tôi có công chuyện, cậu ngồi trong khoang đi.”

“Hả, em không muốn ở một mình đâu, buồn lắm, mang em theo được không, em đảm bảo sẽ không gây rối.”

“Hang Won, cậu đừng làm loạn, lúc trước tôi muốn cậu, chính là vì cảm thấy cậu hiểu chuyện, nhưng sao mấy ngày nay cậu lại ngày càng trở nên như vậy?”

Jung YunHo nghe thấy Hang Won cò kè mặc cả như vậy, đột nhiên có chút tức giận, sau khi bỏ lại những lời này, liền mang theo mấy tên thủ hạ mà đi lên tầng hai, mà Hang Won vẫn ở lại đó, cúi đầu, hai tay đan vào nhau, ngồi nguyên ở đó.

Hang Won rất sợ Jung YunHo nổi giận, Jung YunHo lúc đó mang theo sát khí rất nặng.

JaeJoong bên này, bàn tay nắm di động có chút lạnh lẽo, cho dù trong gian phòng có thiết bị sưởi ấm rất đầy đủ, nhưng không nhận được mà phát sinh ý lạnh trong lòng, nó lo lắng cho Jung YunHo, nghe tiếng tu tu máy móc phát ra từ trong di động, trong ngực run rẩy đến mức không thể yên ổn.

“Sao không tiếp điện thoại chứ?!” JaeJoong lo lắng mà oán giận. Sau đó gọi điện thoại cho So Gaye.

...

“A lô, JaeJoong...” Thanh âm của So Gaye lúc này rõ ràng đã thanh tỉnh hơn rất nhiều.

“So Gaye hyung, bây giờ anh đang ở đâu vậy, có tiện gặp mặt không?”

“Chuyện gì, nói qua điện thoại là được rồi.”

“Đây... chính là, ngày hôm qua, em... Aish! Không phải, gặp mặt được không?”

Tim So Gaye cũng nhấp nhô theo thanh âm ngắt quãng của JaeJoong, sau khi nghe xong, thả lỏng trái tim vốn đang treo lơ lửng mà nói.

“Ở nhà chờ anh đi, mười phút nữa.”

“Vâng ạ.”

Cúp máy, JaeJoong lấy tờ giấy trong túi quần ra, cố gắng đè phẳng nó, mở đèn nỗ lực muốn đọc những dòng chữ đã bị dính ướt.

“JaeJoong!” Sau khi JaeJoong nghe thấy thanh âm của So Gaye, nó liền chạy xuống lầu, So Gaye đang đứng ở trước cửa mà thay giày.

“Hyung, hôm qua em... đã gặp Ji Min...” Kim JaeJoong quyết định vẫn nói rõ chuyện đó ra, không ẩn dấu nữa.

“Sau đó?”

“Em không khẳng định được là ai đã bỏ một miếng giấy vào trong túi quần của em.” Sau đó JaeJoong đưa tờ giấy cho So Gaye rồi nói tiếp:

“Nhưng lúc tắm rửa em mới phát hiện, nó trượt ra từ trong túi quần, rơi vào trong nước và dính ướt... Em, về việc đó, hyung, xin lỗi...”

So Gaye cầm lấy tờ giấy, không có biểu cảm gì mà nhìn, rồi trả lại cho JaeJoong, nói:

“Không có một chút ấn tượng gì sao?”

JaeJoong lắc đầu, So Gaye trả tờ giấy cho JaeJoong, nói: “Hủy nó đi, nghe anh.” Sau đó lại thay giày da, xoay người định rời đi.

“Hyung! Cái đó... Jung YunHo, sẽ không sao chứ?” JaeJoong nắm lấy cánh tay của So Gaye, mang theo vẻ mặt lo lắng mà hỏi.

Sau khi So Gaye nghe xong, xoay người mỉm cười với nó, vươn tay xoa xoa đầu JaeJoong, cũng không nói gì nữa mà rời đi ngay.

Trung Quốc, Hồng Kông

Lúc Murata mang theo một đoàn thủ hạ mặc âu phục đen thân hình hùng tráng đi vào căn phòng trong khoang thuyền, Jung YunHo đang chỉnh sửa âu phục, đứng dậy, vươn tay, lễ phép chào hỏi.

Đối với người Nhật Bản, Jung YunHo vẫn ôm một loại thái độ mâu thuẫn, hình thái xã hội của Nhật Bản rất đặc thù, tổ chức mafia sinh sống một cách vừa quang vinh vừa nghiêm minh. Nhưng chính vì như vậy, đủ loại giết hại đầy tàn nhẫn đã vứt bỏ đi tình anh em mà đâm đá lẫn nhau, điều này khiến Jung YunHo rất phản cảm, hắn là đại ca, hắn có kỷ luật, hắn đòi hỏi sự nghiêm ngặt, hắn đôi khi vô tình, nhưng hắn không bao giờ vứt bỏ chính nghĩa. Người Nhật Bản lại không giống, đặc biệt là gã đàn ông vóc dáng thấp bé ở trước mắt này, người đứng đầu mafia nổi danh của Nhật Bản, cũng có tiếng là kẻ lòng dạ độc ác, lần

này hợp tác cùng gã, đích thật là vì lợi ích vô cùng mê người và đủ loại điều kiện giao dịch ưu việt, Jung YunHo hẳn không tham của, nhưng nếu có lợi thì tội gì không làm?

“Rất xin lỗi vì đến lúc rồi mà phải dời địa điểm giao dịch, ngài cũng biết rằng, gần đây nơi nào cũng không an toàn.” Murata ngậm điều xì gà, ngồi đối diện Jung YunHo.

“Quý củ tôi cũng biết rồi, sao phải trò chuyện xa lạ như vậy.” Jung YunHo cũng ngồi xuống, mỉm cười trả lời.

“Ha ha, hàng hai giờ sau sẽ đến nơi, sau khi hợp tác xong, bốn phần lợi nhuận.”

“Hàng sạch không?” Jung YunHo nghe thấy hai từ bốn phần, trong lòng không khỏi sinh nghi.

“Ha ha, Murata tôi đã đi trên con đường này nhiều năm như vậy, lòng tin nghĩa và danh dự đã đặt ở nơi đây, ngài hỏi câu như vậy thật đúng là khiến tôi không vui chút nào.”

Jung YunHo chỉ cười cười, không nói gì.

Murata nói xong, gọi thủ hạ tới, sau đó mở tiệc rượu, những người phụ nữ thân hình thon dài mặc đồ hở hang cũng lần lượt tiến vào, khuôn mặt bôi son trát phấn cùng mùi nước hoa nồng nặc khiến Jung YunHo khó chịu, nhưng hắn vẫn mang theo khuôn mặt tươi cười đầy bất cần đời, trong lòng nghĩ: “Sớm biết như vậy thì đã bảo Jung YunTae tới rồi.” Jung YunHo nâng ly rượu uống từng ly một với Murata, còn những cô gái ông ọ thì không ngừng cọ cọ vào ngực Jung YunHo, hắn nhìn đồng hồ không ngừng xoay một vòng rồi lại một vòng, lúc này, một thủ hạ cúi đầu nói với Murata điều gì đó, sau đó Murata liền cười nói:

“Mấy cô lui hết đi, tôi và Ho hyung phải nói chuyện chính!” Sau đó những cô gái đều lưu luyến không rời mà đứng dậy, Jung YunHo nhét cho bọn họ một chút tiền boa, bọn họ liền nịnh nọt cười nói cảm ơn.

Người kiểm tra hàng hóa chuyên nghiệp bên YunHo mang bao tay trắng, thuần thực mà mở hòm ra, khi gã cầm một cái bọc lên, dùng dao nhỏ rạch một đường, trong nháy mắt, khi kẻ sát mũi lại, không đợi gã phản ứng bất cứ điều gì, ngoài khoang thuyền đột nhiên vang lên một tiếng súng, sau đó là tiếng âm ì òn ào, mọi người lập tức cảnh giác mà cầm súng lên, Murata hoảng hốt đứng dậy, cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó.

“Đại ca! Có kẻ này xông vào!” Thủ hạ của Murata đề lên một người con trai, bọn họ nắm lấy tóc người con trai đó rồi ép cậu cúi gằm mặt xuống.

“Mày là ai?” Trái tim đang treo lơ lửng của Murata thả lỏng đi một nửa, gã rất phản cảm với người con trai đã cắt ngang việc làm ăn của gã ngay trước mắt này.

Lúc người con trai bị nắm tóc bắt ngừng lâu lên, trong nháy mắt, Jung YunHo vô cùng kinh ngạc, các thủ hạ của YunHo cũng lên tiếng:

“Gaye thiếu gia!”

Murata nhìn thấy bọn họ phản ứng như vậy, nheo mắt lại, hỏi Jung YunHo:

“Xem ra ngài biết người này nhỉ...”

Jung YunHo nhíu mày, nói:

“Là người nhà, thả cậu ta ra.”

Murata ra hiệu bằng ánh mắt với thủ hạ, buông So Gaye ra, So Gaye cười cười, vuốt phẳng bộ âu phục đã bị nắm đến nhăn lại, đi về phía Jung YunHo mà nói:

“Hàng hóa này có vấn đề, chúng ta bỏ đi thôi.”

Jung YunHo nhíu mày, nói:

“Hồ đồ như vậy, không phải phong cách của cậu.”

So Gaye ghé sát vào bên tai của Jung YunHo mà nói: “Anh đi mau, nghe tôi!” Nhưng sau khi nói xong, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, giống như đang nói chuyện đùa.

Jung YunHo bị luống cuống bởi tình huống đột phát như vậy, mà trên mặt Murata đã treo lên vẻ bực mình, hàng hóa mở banh trên mặt đất, người kiểm tra hàng hóa đứng ở một bên không dám cử động, Jung YunHo chỉ ra hiệu bằng ánh mắt cho người kiểm tra hàng hóa, gã gật đầu, tiếp tục làm việc.

“Hàng không có vấn đề gì cả.”

Lông mày So Gaye nhíu lại ngày càng chặt, lúc So Gaye vừa muốn mở miệng lên tiếng, bên ngoài lại vang lên một tiếng súng, một thủ hạ của Murata bị bắn ngã xuống đất, chiếc thuyền vì một kẻ ngã mạnh xuống đất mà trở nên lung lay, người trong thuyền lập tức móc hết súng lục ra, lúc này, bên ngoài vang lên những tiếng còi cảnh sát...

Ú ừ, có cảnh sát kia:o

Chap sau sẽ như thế nào đây~~ Sẽ xảy ra chuyện gì đây

20. Chương 19

“Mẹ nó, tôi bảo anh đi mau, anh không nghe tôi à.” So Gaye hung tợn trừng mắt với Jung YunHo, Jung YunHo thấy bên ngoài cảnh sát đã cầm súng xông tới, đột nhiên mỉm cười.

“Sao cậu biết, bọn họ sẽ tới...” Jung YunHo đứng ở một bên không hề nhúc nhích, mà Murata và các thủ hạ đã hoảng loạn bắt đầu chạy trốn, toàn bộ khoang thuyền đều đông đưa, tiếng âm ỉ, tiếng súng và tiếng kêu gào hòa lẫn với nhau.

“Jung YunHo, anh đi ngay đi! Anh đang làm cái gì vậy hả?!” So Gaye hung hăng đẩy Jung YunHo về phía cửa thuyền, thuyền thoát hiểm ở bên kia đã mở rồi, nhưng Jung YunHo lại không trốn, e rằng thật sự sắp xảy ra chuyện.

“Tôi nghe cậu giải thích.” Jung YunHo có vẻ rất bình tĩnh, mà các thủ hạ đã bắt đầu không ngừng giục đại ca của bọn họ nhanh chóng rời đi, mà Jung YunHo vẫn bất động.

“Jung YunHo! Bây giờ không phải lúc nói cái này, anh đi được chưa?! Hả?! JaeJoong còn đang chờ anh đấy!”

“Tôi muốn cậu giải thích cho tôi, ngay bây giờ! Tôi bảo cậu, mẹ nó, một! Từ! Một! Cậu! Giải thích rõ ràng cho tôi mau! Cậu có nghe thấy không?!” Jung YunHo kích động gầm lên, không biết vì sao, nghe có vẻ vừa hỗn loạn vừaa run run.

So Gaye không nói gì, cầm súng lên, chỉ về phía Jung YunHo, trong nháy mắt, khi So Gaye chia súng lên trán Jung YunHo, thủ hạ ở lại trong khoang thuyền đồng loạt mà chỉ về phía So Gaye.

“Gaye hyung! Anh đang làm gì vậy hả?!” Thủ hạ gào lên.

So Gaye không đáp lại, nhìn thuyền của cảnh sát đang chạy đến khoang thuyền, mắt So Gaye vì đêm tối mà giống như phủ ánh nước, trong con ngươi lóe lên ngọn lửa của súng ở cách đó không xa.

“Jung YunHo, anh có đi hay không?”

Jung YunHo mỉm cười, cúi xuống, lắc đầu.

Các thủ hạ trợn mắt nhìn hai người đàn ông không biết đang diễn tiết mục gì trước mắt, trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

“Bọn mày toàn là những đứa bất tài hả?! Muốn nhìn thấy đại ca của bọn này chết ở đây sao?! Kéo anh ta đi cho tao, mau lên!” Lúc So Gaye hét lên câu này, thủ hạ có chút muốn động dậy, nhưng rồi lại không dám.

“Mẹ nó...” So Gaye chửi đầy hung tợn.

Mắt thấy cảnh sát cách đó không xa đã bước chân lên tàu, đang đến rất gần nơi đây, mà Jung YunHo lại giống như giận dữ mà không thèm cử động, So Gaye nhìn sâu trong đôi mắt của Jung YunHo phủ một loại

cảm tình vừa bi thương vừa không thể tin tưởng, cậu chưa từng thấy một Jung YunHo như vậy, trong lòng So Gaye dâng lên từng trận khó chịu, giống như bị người dùng dao cùn đâm vào bụng, đau khổ tột cùng.

“YunHo, anh nghe tôi đi, được không, chỉ một lần này thôi, tôi xin anh...” Thanh âm trầm thấp của So Gaye lộ ra sự khẩn cầu, chậm rãi buông cây súng đang chỉ thẳng vào đầu Jung YunHo.

“Cậu giải thích cho tôi, giải thích xong, tôi liền đi, cậu không giải thích, tôi sẽ không đi đâu cả.” Giọng điệu của Jung YunHo rất kiên định, các anh em ở bên cạnh dường như càng thêm khẩn trương, ai cũng nắm chặt súng lục, gác lên cánh tay.

“Jung YunHo! Anh không quan tâm đến mọi người sao hả?! Trơ mắt nhìn mọi người chịu chết sao?! Một gã đại ca như anh sao có thể mang theo cái đầu tùy hứng không lý trí như vậy?!” So Gaye nói xong lời này, đột nhiên đoạt lấy súng lục của thủ hạ bên cạnh, sau đó lên đạn, xoay hòng súng về phía mình, hung hăng nắm lấy tay Jung YunHo, ép hắn cầm súng, sau đó dùng lực kéo vào phần bụng của mình.

Jung YunHo ngẩn người, nói: “Mẹ nó, cậu ít diễn cái trò huynh đệ tình thâm chó chết với tôi đi, cậu...!” Không chờ Jung YunHo nói xong, tay So Gaye bóp chặt lại, ngón tay chỉ cần hơi siết lại một chút nữa thôi, súng sẽ nổ ngay lập tức, và So Gaye sẽ phải chết.

“Người ở bên trong đã nghe thấy hết rồi, các người đã bị bao vây, buông hết vũ khí trong tay ra mau, tốt nhất đừng nên phản kháng...” Lúc bên ngoài vang lên thanh âm như vậy, trên trán các anh em trong thuyền đều đã toát mồ hôi lạnh, Jung YunHo nhìn bên ngoài một cái, ánh mắt lại quay trở về trên người So Gaye.

“Người là do cậu gọi tới? Đúng không?” Jung YunHo hỏi.

“Anh đừng nói nữa! Tôi nói anh, Jung YunHo, trước tiên anh hãy mang mọi người ra ngoài đi, được không, sau này anh không phải muốn nghe giải thích sao, tôi sẽ giải thích cho anh, anh hỏi cái gì cũng được, tôi mẹ nó không trả lời thì tôi sẽ thành cháu trai của anh, tôi xin anh, YunHo...” Jung YunHo ngừng lại, nhìn bộ dạng khẩn trương của những người anh em đã vì hắn mà vào sinh ra tử, hắn đột nhiên không nói gì nữa.

“Đúng rồi, anh đừng nói gì nữa, cứ bước ra như vậy đi...” So Gaye thừa dịp Jung YunHo đang trầm mặc, chậm rãi di chuyển, súng trong tay vẫn luôn ấn vào phần bụng của mình, cậu thử buông tay mình ra, phát hiện Jung YunHo vẫn duy trì tư thế như vậy, trong lòng mới bắt đầu yên tâm, cậu chậm rãi di chuyển, đi về phía cửa thuyền.

“Đội trưởng đội trưởng! Người bị tình nghi đã di chuyển về phía cửa thuyền, nhưng dường như có cầm theo súng, yêu cầu chỉ thị.”

“Có mang theo con tin không?”

“... So Gaye... So Gaye, cậu ta bị coi là con tin.” Một gã đàn ông cầm súng có chút không tin mà lên tiếng.

“Bọn họ phát hiện ra thân phận của của So Gaye rồi sao?!”

Lúc này, bên cảnh sát đã giơ loa, hô lên với chiếc thuyền cách đó không xa:

“Thả con tin ra! Các người chỉ biết liên tục gia tăng hành vi phạm tội, không có bất kì tác dụng gì cả.”

Mà Jung YunHo không có phản ứng gì, chậm rãi di chuyển đến cửa thuyền, hắn nhìn thấy chiếc thuyền dự phòng của mình đang ở rất gần, hắn bắt đầu khẩn trương, tay cầm súng có chút mồ hôi, nhưng hắn vẫn mang theo vẻ trấn tĩnh như trước, anh em ở đằng sau cũng hết sức cẩn thận, mà cảnh sát vì có sự tồn tại của con tin mà không dám manh động, chỉ không ngừng kêu gào đủ loại lời nói như yêu cầu thả con tin ra, So Gaye ở trước mặt dường như cũng rất an tâm, dẫn đường cho hắn đi về phía thuyền của mình.

“Đây là sao vậy...” Jung YunHo nhỏ giọng nói.

“... Không có nguyên nhân, đây là... sứ mệnh của tôi.” So Gaye cúi đầu, giọng điệu lại rất bình tĩnh.

“Tôi đã nhìn lầm cậu rồi.” Jung YunHo đã an toàn bước một bước lên thuyền, hắn không nhúc nhích, dùng ánh mắt ra hiệu các anh em lên trước, lúc mọi người lần lượt vào trong thuyền, Jung YunHo đẩy So Gaye, đi lên thuyền.

“Anh về trước đi... Nếu có cơ hội, tôi sẽ quay về cho anh một lời giải thích.” So Gaye đột nhiên đứng ở tại chỗ.

Cảnh sát ở đằng xa nói với người đồng nghiệp ở bên cạnh:

“So Gaye đang kéo dài thời gian, cho chúng ta một cơ hội, nắm bắt, chuẩn bị!”

Jung YunHo không để ý tới So Gaye, kiên quyết nắm lấy cậu mà kéo vào trong thuyền.

Lúc mắt So Gaye nhìn thấy điểm đỏ đang di động trên trán Jung YunHo, con người đột nhiên phóng đại, không kịp phản ứng, chỉ lớn tiếng kêu lên: “Jung YunHo, anh nằm xuống mau!!” Sau đó nhào lên người Jung YunHo, rồi ngã xuống trong thoáng chốc, một tiếng súng vang lên, vừa thanh thúy vừa mạnh mẽ.

“Pằng!” Nương theo một tiếng vang khó chịu, Jung YunHo cảm thấy sức nặng trên người mình, chất lỏng ấm áp chảy ra, hần trừng to mắt, nhìn người con trai trước mắt.

“So Gaye! So Gaye!!! Cậu điên rồi sao?! So Gaye!!” Mắt Jung YunHo đã ẩm ướt, hần lớn tiếng gào thét, lộ ra vẻ cực kì lạnh lẽo trên hải cảng. Lúc này, thuyền đã chuyển động, nhanh chóng rời khỏi chốn thị phi này.

So Gaye, không nói gì, hô hấp của cậu bắt đầu trở nên trắc trở, cậu cố gắng mở miệng muốn nói điều gì đó, Jung YunHo chống người dậy, ôm So Gaye vào lòng, máu không ngừng chảy ra từ lưng cậu, Jung YunHo không nói lời nào, chỉ rơi lệ...

“So Gaye, So Gaye, cậu kiên trì cho tôi đi, cậu đừng chết, cậu đã nói với tôi rằng chuyện này cậu chưa giải quyết xong với tôi mà, Jung YunTae phải làm sao đây, cậu mở mắt ra đi, cậu có nghe thấy không hả?!” Thanh âm của Jung YunHo đã trở nên nghẹn ngào, nhưng người trước mắt không có phản ứng gì, mí mắt chỉ ngày càng nặng trĩu, nước mắt của Jung YunHo rơi xuống gò má của So Gaye, Gaye vẫn luôn cố gắng cử động miệng, giống như cậu đang dùng hết sức lực mà nói một cách mơ hồ không rõ:

“Xin, lỗi...”

Đêm đông mang theo cơn lạnh lẽo thấu xương, những vì sao hôm nay cũng rất sáng tỏ, lấp lánh trên bầu trời, ngoài khơi gió êm sóng lặng, ẩn dấu tất cả dự vọng, tiền tài, sự ồn ào cùng bi thương, nhưng lúc ánh đèn neon bên bờ biển chiếu vào trong tâm mắt của Jung YunHo, hần nhắm mắt lại, hần hi vọng tất cả chuyện này chỉ là một giấc mộng, hần hi vọng lúc hần tỉnh lại, tất cả đều vẫn chưa đổi thay.

Lúc này, trong túi quần So Gaye rung lên, Jung YunHo nhìn thấy chiếc di động vì rung mạnh mà rơi xuống, hần cầm lên, là tin nhắn mà Jung YunTae gửi tới, hai tay hần run rẩy, suy yếu mà ấn mở, từng từ trên đó dường như đều phủ một lớp tình cảm ấm áp, cứ như vậy mà chiếu vào trước mắt hần: “Vợ ơi, anh nhớ em, em đang ở đâu vậy?”

21. Chương 20

Lúc thi thể của So Gaye được vận chuyển về, là buổi chiều ba ngày sau, không biết vì sao, Seoul ngày đó rơi xuống một trận tuyết đầu tiên trong mùa đông, Hang Won không về cùng, mà trực tiếp bay đi Mỹ, là do Jung YunHo an bài, một là vì an toàn, hai là hần hiện tại không hề muốn gặp lại.

Trải qua chuyện như vậy, bên Hàn Quốc cũng trở nên không an toàn, đúng ra không nên về Hàn Quốc vào gần đây, nhưng Jung YunHo khẳng định nhất định muốn quay về, hần nói, dù thế nào cũng phải nhắn nhủ cho So Gaye một cái, nhắn nhủ cho Jung YunTae một cái...

Tình trạng tinh thần của Jung YunHo không hề tốt, lúc hần quay về Hàn Quốc, thân thể mệt mỏi càng khiến hần khó chịu, chuyện của So Gaye đã truyền ầm ĩ trong bang, nhưng nó lại không đến tai Jung YunTae, lúc YunHo xuống máy bay, việc đầu tiên hần làm là mang người đem So Gaye vận chuyển đến nhà tang lễ lớn nhất Hàn Quốc, lúc dọn dẹp di vật trên người cậu, hần lấy ra một cái chìa khóa, một chiếc súng lục, ngoài ra thì chẳng còn gì, di vật đều đưa hết cho Jung YunHo, YunHo đứng thẳng ở một bên, khuôn mặt vô cảm, chỉ nhìn chăm chăm vào So Gaye, ánh mắt không hề lay động....

YunHo máy móc gỡ cây súng lục ra, lúc hắn mở chỗ nạp đạn, trong đó lại chẳng có gì...

Hắn lại nhớ tới đêm hôm đó, bộ dạng So Gaye dùng súng chỉ vào đầu hắn trong khoang thuyền, vẻ mặt vừa lo lắng vừa mang theo sự hối hận, nước mắt của Jung YunHo lại rơi xuống, hắn giương cao đầu, không để nước mắt lại chảy ra, hắn phải hận So Gaye, So Gaye là kẻ phản bội. Người phản bội Jung YunHo hắn, dù chết cũng không đủ tội...

Sau khi tạm thời dàn xếp ổn thỏa cho So Gaye, Jung YunHo trực tiếp quay lại công ty, sau khi đến đó, các viên chức có chút kinh ngạc, người đàn ông vẫn luôn sắc sảo trước mắt không biết vì sao mà giống như đang bị phủ lên một tầng ảm đạm, lúc Jung YunHo thấy Jung YunTae cầm văn kiện bước ra từ trong phòng họp, hắn dừng lại.

“Jung YunTae...”

“Ồ?! Anh về rồi.” Jung YunHo đứng đối diện hắn, vỗ vai YunHo.

“Jung YunTae...”

“Anh bị thần kinh à, gọi tên em hoài thế, bộ đang gọi hồn hay sao vậy, em chả muốn nói chuyện với anh nữa đâu, em về tìm vợ em đây.” Nụ cười trên mặt Jung YunTae đâm vào YunHo đầy khó chịu, hắn nắm lấy một Jung YunTae đang muốn rời đi, nói:

“Tới văn phòng của anh đi, anh có lời, muốn nói với em.”

Jung YunTae chưa từng nhìn thấy YunHo như vậy, nhú mày thâm nghĩ chắc Jung YunHo đã mắc bệnh gì rồi, đi vào trong văn phòng cùng hắn.

Tuyết trắng rơi đầy ngoài khung cửa sổ sát đất to lớn, Seoul bao phủ một màu bạc trắng, giống như đang chuẩn bị nghi thức nào đó, nhưng cũng không rõ là ngày lễ gì.

“Làm gì vậy anh.” Jung YunTae vào cửa liền ngã vào ghế sofa, rút một điều thuốc ra.

“Anh có việc muốn nói với em...” Jung YunHo không biết bản thân phải đứng ở đâu, ngồi ở đâu, thế là liền thẳng thắn đứng đối diện Jung YunTae, YunTae cảm thấy kì lạ, nói: “Anh có chuyện gì thì không ngồi xuống nói được sao, anh muốn chết hay không muốn sống thế?”

“Anh...”

Jung YunHo ngừng thật lâu, lúc rốt cuộc cũng dứt quãng mà nói ra một từ anh, cửa bị mở ra đầy mạnh bạo, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc xông tới, mặc áo lông lạc đà màu mực, không có bất kì chiếc áo khoác nào, hốc mắt ửng đỏ, bất lễ mà xông vào, nắm lấy vai Jung YunHo, hỏi một cách nghẹn ngào mà trầm thấp: “So Gaye hyung đâu?!”

Jung YunHo không đáp lại, chỉ nhìn thiếu niên trước mặt, có lẽ đã là đàn ông rồi.

“Em hỏi anh đấy?! So Gaye hyung đâu?!”

Jung YunTae nghe thấy, đột nhiên sững sốt, cả người thoáng chốc biến lạnh, anh đứng dậy, nắm lấy cổ áo Jung YunHo.

“Đã xảy ra chuyện gì... Anh nói cho em biết mau...”

Jung YunHo nheo mắt lại, mang theo giọng nói trầm thấp mà lên tiếng:

“Cậu ta là cảnh sát, vì bảo vệ anh, trúng một phát súng, phía sau lưng...”

” ... Mẹ nó, anh nói cái quái gì vậy?! Đừng có đùa với em, anh trúng tà à? So Gaye đâu? Anh bảo cậu ấy tới đây ngay, em phải nói chuyện với cậu ấy!”

“YunTae...” Thanh âm của YunHo lộ ra vẻ vô lực, hắn cảm thấy thân thể Jung YunTae hơi run run.

“Anh có nghe thấy không hả, So Gaye đâu?! Em đi tìm cậu ấy, cậu ấy đi đâu rồi?” Jung YunTae nói, dúi tất điều thuốc vào trong gạt tàn, lấy áo phục áo khoác rồi rời đi, Jung YunHo không ngăn cản, JaeJoong kéo anh lại, đỏ mắt nói:

“Hyung... Chúng ta về nhà trước đi, nha?” Jung YunTae trầm mặc, không hề cử động, giống như đang suy nghĩ điều gì đó, mãi đến lúc sau, anh xoay người lại, lệ đột nhiên rơi ra, anh nghiêm túc đối mặt với Jung YunHo, chậm rãi nói:

“Hyung... So Gaye, cậu ấy... chết rồi sao?”

Buổi tối ba ngày trước, JaeJoong bắt đầu lo lắng, cũng chính là hôm So Gaye xảy ra chuyện, ngày đó JaeJoong nhận được điện thoại của Jung YunTae, bảo nó đi vào phòng bọn họ lấy văn kiện, So Gaye là một người rất ngăn nắp, văn kiện được đặt ngay ngắn trong ngăn kéo khiến JaeJoong rất dễ dàng tìm được, nhưng lúc nó chậm rãi lật tìm, nó thấy một bức thư viết tay ở trong đó, là viết cho Jung YunTae, mắt JaeJoong lướt qua, liền cảm thấy có chút không đúng, nhưng không nghĩ nhiều, sau khi trực tiếp tìm được văn kiện, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lại quay trở lại, rút bức thư viết tay kia ra, nhìn một lúc rồi xoay về phía văn kiện, bởi vì trên tờ giấy có viết: Đọc thật kỹ tờ văn kiện này, ba ngày sau Jung YunHo sẽ thăm văn anh.

Nói đến trang giấy này, có lẽ là từ chín năm trước rồi, Jung YunTae khi đó vẫn chưa tốt nghiệp đại học, nhưng Jung YunTae đã sớm cảm thấy phiền phức với những ngày ở trường, cả ngày nhao nhao nói muốn vào công ty giúp Jung YunHo, Jung YunHo bị bám hơn nửa tháng, cuối cùng cũng mở miệng, đồng ý cho anh một cơ hội, để anh theo hẵn một tháng, nếu như anh có đủ cố gắng và có năng lực phụ trợ công ty, vậy liền để anh vào giúp đỡ, thật ra việc Jung YunTae vào công ty là chuyện sớm muộn, bất quá tính nhẩn nhai đối với trường học của YunTae đã sớm đến đầu cùng, huống chi công ty còn có So Gaye.

Một tháng đó Jung YunHo thật sự nghiêm túc mà cố gắng, So Gaye thì ngằm giúp đỡ anh, mà ‘tờ văn kiện này’ So Gaye viết trên giấy, là chỉ tờ hợp đồng với vô số vấn đề lắt léo, So Gaye nhắc nhở anh phải đọc thật kỹ, vì tờ văn kiện đó là kỉ sát hạch cuối cùng trong giai đoạn kết thúc một tháng của Jung YunTae, Jung YunTae rất hăng hái mà tìm hết những vấn đề mà bản thân có thể tìm, mặc dù không được đầy đủ, nhưng Jung YunHo vẫn thực hiện lời hứa, như vậy mới vào được công ty.

JaeJoong tỉ mỉ nhìn chăm chăm vào những dòng chữ trên tờ giấy, đặc biệt là ba từ Jung YunHo, nó chăm chú nhìn một hồi lâu, sau đó chạy về phòng, lấy tờ giấy đã bị thấm ướt ra, JaeJoong chồng hai tờ giấy vào nhau, đặc biệt so sánh ba từ Jung YunHo, nó có chút kinh ngạc, vì nét bút rõ ràng rất giống nhau.

Lúc đó JaeJoong cảm thấy có chút không đúng, nó lấy điện thoại gọi cho So Gaye nhưng cậu không bắt máy, gọi điện thoại cho Jung YunHo thì người tiếp lại là Hang Won, khi đó giọng nói của Hang Won rất hưng phấn, trò chuyện cùng nó rất lâu, hỏi nó đủ loại câu hỏi như Jung YunHo có phải thích ném người khác sang một bên rồi mặc kệ hay không, JaeJoong trả lời rất miễn cưỡng, chỉ nói có thể hẵn đang bận làm việc, khi cúp điện thoại, nó không nhận được mà nhớ tới chuyện trước kia, dường như bất kể JaeJoong muốn đi đâu, nó đều được cho phép, trong ký ức của JaeJoong, nó chưa từng bị vứt bỏ. Nhưng suy nghĩ của JaeJoong rất nhanh lại quay về trên người So Gaye, nhưng nó dường như không muốn làm gì nữa, chỉ chờ đợi, hai ngày này JaeJoong vẫn không thể ngủ ngon, mỗi đêm đều nhớ lại điều gì đó một cách rối loạn, còn nhớ rõ về mặt của So Gaye khi JaeJoong đưa tờ giấy cho cậu, không có chút kinh ngạc gì, chỉ bình tĩnh hỏi ‘Không có một chút ấn tượng gì sao?’ Nhớ tới bộ dạng cậu mỉm cười mà xoa đầu nó trước khi đi ra ngoài.

Nhớ lại hôm ấy, JaeJoong mới cảm thấy, có lẽ đó chính là tạm biệt, phải không?

Tang lễ của So Gaye cử hành ba ngày sau, làm rất lớn rất náo nhiệt, mặc dù như vậy sẽ hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát, dẫn đến những điều phiền phức không cần thiết, nhưng Jung YunHo vẫn mang theo thái độ kiên định, hắn nói, tôi làm tang lễ cho So Gaye – một người trong tập đoàn họ Jung, cậu ta là người của tập đoàn họ Jung thôi.

Lễ tang ngày đó, Jung YunTae không tới, nói chính xác hơn là không nhìn thấy anh nữa.

Từ ngày anh biết tin này, người đã không thấy tăm hơi, di động đặt ở văn phòng, lái xe đi. Sau khi Jung YunHo biết tin cũng không có phản ứng gì, chỉ ôm hết tất cả công việc của tập đoàn họ Jung, mỗi ngày bận đến tận khuya mới về được nhà, lúc về cũng không nói gì mà liền đi ngủ, Jung YunHo hoãn lại việc đi Mỹ, chuyện lớn việc nhỏ của tập đoàn họ Jung đều đổ ào về phía Jung YunHo, không còn So Gaye, Jung YunTae vắng mặt, còn có thể làm gì đây?

“Tổng giám đốc Jung, bên kia gần đây hình như bắt đầu có hoạt động, tôi nghĩ ngài ở đây chẳng khác nào

lãng phí thời gian với bọn họ, không bằng đi Mỹ trước, bên này để bọn tôi lo là được rồi.” Trợ lý mang theo giọng nói giàu kinh nghiệm mà nói với Jung YunHo đang cúi đầu nhìn văn kiện.

“Chuyện lớn như vậy, tôi phải đi hay không thì ai quản được. Không đi.” Jung YunHo cũng không ngẩng đầu, chỉ lên tiếng.

“Nhưng...”

“Được rồi, còn có việc gì không?”

“Không ạ.” Trợ lý hiểu ý của Jung YunHo, thế là hơi cúi người, rời đi.

“Đúng rồi.” Jung YunHo gọi trợ lý vừa bước đến cửa, hỏi:

“Thẻ tín dụng của Jung YunTae đã nạp đủ tiền chưa?”

“Nạp đủ rồi ạ, tổng giám đốc Jung cứ yên tâm.”

Jung YunHo gật đầu, ý bảo anh ta ra ngoài.

Hai ngày này JaeJoong đều ở nhà, hầu như mỗi ngày đều ở trong phòng So Gaye, đôi khi chẳng làm gì, chỉ ngồi trên giường, nhìn bốn phía, đôi khi sẽ mở ngăn kéo nhìn những món đồ của cậu, nhưng JaeJoong phát hiện, có một ngăn kéo bị khóa, nó luôn cảm thấy bên trong có chút gì đó.

Lúc Jung YunHo về vào đêm khuya, JaeJoong đã ngủ nghe thấy động tĩnh liền bật dậy, nó xuống lầu, nhìn thấy Jung YunHo đang ở phòng bếp làm gì đó, nó bước tới, đứng ở cửa mà nói:

“Đói bụng sao?”

Thanh âm của JaeJoong khiến Jung YunHo sợ đến nhảy dựng lên, im lặng một lúc, lên tiếng:

“Ừm.”

“Em làm chút đồ cho anh nhé, anh ra ngoài đi.”

“À, ừm.”

YunHo chỉ mang theo khuôn mặt không chút thay đổi mà trả lời, kỳ thực Jung YunHo như vậy càng khiến JaeJoong bất an, nó thà rằng thấy hấn nóng nảy cáu kỉnh hay khổ sở rơi lệ, cũng không muốn thấy Jung YunHo giống như một cái xác không hồn như vậy, trong lòng JaeJoong cũng không thoải mái, lúc nó nấu cơm, nó lại nhớ tới những ngày thường, miễn là So Gaye ở nhà, cậu sẽ tới giúp nấu cơm, luôn không để JaeJoong rửa bát, đôi lúc còn có thể giả bộ tức giận mà đuổi JaeJoong về phòng. Bất giác, mũi bắt đầu cay cay, nó không nhìn thấy So Gaye lần cuối, ngay cả lần cuối cũng không thể thấy được...

“Kim JaeJoong, phải thêm nước tương vào...” Một câu của Jung YunHo kéo JaeJoong đang chìm trong suy nghĩ trở lại, vội vàng đáp một tiếng, hít hít mũi, ép buộc bản thân không nhớ lại nữa.

“Anh ăn nhiều rau một chút đi.” JaeJoong nói xong liền đẩy đĩa rau tới trước mặt Jung YunHo, YunHo nghe lời gấp rau vào trong bát, vẫn không nói lời nào như trước.

“YunHo...”

“Hửm?”

“Chìa khóa ngăn kéo của So Gaye hyung, anh biết ở chỗ nào không?”

Jung YunHo lắc đầu, dừng một lúc rồi nói:

“Muốn làm gì à?”

“Ừm... Em không biết, anh ấy có một ngăn kéo bị khóa, có lẽ anh ấy đã đặt vài thứ bên trong, tạm thời không muốn để chúng ta thấy, nhưng bây giờ em cảm thấy, có lẽ đây chính là lúc rồi.”

“Tôi không biết nó ở đâu.”

Sau khi Jung YunHo nói xong, uống một miếng cháo, cầm khăn tay lau lau miệng, sau đó đi lên lầu hai.

Lúc Jung YunHo đứng ở trước cửa phòng So Gaye, sau khi nhìn được ba phút, đẩy cánh cửa đang khép ra, hần nhìn thấy ngăn kéo bị khóa kia, hần lấy chiếc chìa khóa từ trong túi quần, thứ duy nhất trong người So Gaye ngoài trừ cây súng, chậm rãi cắm vào ổ khóa, nhẹ nhàng xoay...

Khóa mở rồi...

22. Chương 21

Lúc ngăn kéo bị Jung YunHo chậm rãi kéo ra, lông mày của hần có hơi nhíu lại...

Trong ngăn kéo quả thực rất gọn gàng sạch sẽ, bên trong có một phong thư, một phong thư vô cùng đơn giản, Jung YunHo lấy ra, ngoài bì không viết gì, hần cẩn thận mở nó.

Lúc nét chữ thanh tú của So Gaye xuất hiện ngay trước mắt Jung YunHo, hần cảm thấy hơi khó chịu một chút, rút ra một điều thuốc, châm lên, tỉ mỉ nhìn từng chữ một:

Lúc phong thư này bị mở ra, có lẽ có hai loại tình huống, loại thứ nhất, tôi rời khỏi nhà Jung, loại thứ hai, có người trộm mất quần áo của tôi, cất túi quần trên người tôi, âm mưu giết người cướp của, nếu như là loại thứ hai, vậy rất xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi, nếu như là loại thứ nhất... Như vậy, xin hãy tiếp tục đọc.

Tôi biết sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi phải rời đi.

Người tôi không vứt bỏ được, trên đời này cũng không có bao nhiêu, nhưng tôi hi vọng, có người có thể thay thế tôi, đến nhà Jung, ít nhất phải tới mà không mang theo mục đích, đừng giống như tôi.

Mấy năm này, thực ra tôi rất khổ sở, không biết bao nhiêu lần tôi muốn liều lĩnh nói ra tất cả, nhưng tôi không làm được, tôi không làm được, tôi không thể khiến các anh thương tâm được, tôi không làm những việc trái với quy tắc của lương tâm tôi được, tôi không thể hạ quyết tâm mà sớm giải quyết rồi nhanh chóng cố gắng quên đi những ngày tháng này, tôi chính là không hạ quyết tâm nổi, thế nào cũng không được.

Jung YunTae...

Tôi... Tôi hi vọng... Tôi thật sự hi vọng rằng anh có thể chăm sóc tốt cho chính mình, anh không hợp làm trong hắc đạo, trong lòng thấy gì đều biểu lộ hết ra ngoài, anh không hề có chút mưu tính nào cả, tính cách còn giống như con lừa ngang ngược, đôi khi tôi thật sự muốn đập anh một phát để đầu anh tỉnh đi một chút, anh biết không hả?! Cái người được anh cưng chiều thành quen ở bên người anh, cái người đó thật ra là kẻ tới lấy tính mạng anh đấy, anh có biết không?! Jung YunTae, sao anh lại không phát hiện ra chứ, sao không thể hạ quyết tâm mà giết chết hần, tìm cho mình một con đường lui... Anh thật ngốc, quá thực là một kẻ ngốc...

Thật ra tôi đã không còn là một kẻ đứ tư cách nữa rồi, bởi vì tôi phản bội toàn bộ những người bên cạnh, toàn bộ những người yêu tôi, kẻ lợi dụng tôi, người tín nhiệm tôi.

Bất kể khi nào, có thể quên tôi thì cứ quên đi, nếu tôi rời khỏi nơi này, chúng ta sẽ không thể gặp lại nữa.

Có lẽ để kiếp sau đi, tôi sẽ quay về, lấy thân phận sạch sẽ trả lại những gì tôi mắc nợ nhà Jung.

YunHo, Jung YunTae

...

Xin hãy chăm sóc tốt cho chính mình.

Jung YunHo đọc phong thư một lần rồi lại một lần, hút một điều rồi lại một điều, mãi đến khi trong căn phòng bao phủ mùi thuốc lá nồng nặc, JaeJoong vẫn dựa vào bức tường ngoài cửa, nó muốn tìm một lý do để bước vào, rồi lại luôn cảm thấy thế nào cũng không thích hợp.

Lúc thần sắc Jung YunHo có chút mệt mỏi, bước ra khỏi phòng So Gaye, JaeJoong ở ngoài cửa mới phản ứng trở lại, nó muốn chạy trốn nhưng đã quá muộn, chỉ đối diện với ánh mắt đã mất đi vài phần sắc sảo của Jung YunHo, dường như Jung YunHo cũng không định hỏi gì, chỉ lướt qua vai nó.

“Jung YunHo!” JaeJoong đột nhiên la to cái tên Jung YunHo.

YunHo dừng lại, quay đầu, nhìn JaeJoong.

JaeJoong đột nhiên không nói câu nào, chỉ ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, hai người cứ như vậy mà bất động ba giây, Jung YunHo lại xoay người muốn rời đi, JaeJoong đột nhiên giống như thất vọng, nói với Jung YunHo:

“Nếu anh khó chịu, thì nói với em đi, em không thể giúp cái gì, nhưng đều có cảm tình với So Gaye hyung giống anh, em có thể hiểu anh. Nếu anh cảm thấy trong lòng không vui vẻ, cũng nói cho em biết, nói ra dù sao cũng tốt hơn là giữ hết tất cả ở trong lòng. So Gaye hyung đã đi rồi, nhưng em vẫn còn ở đây, anh đừng quên.”

JaeJoong nói một hơi hết những lời này, cúi đầu bỏ đi thật nhanh, khi nó lướt qua bên người Jung YunHo, sắp chạm vào vai hắn, đột nhiên bị một sức mạnh lớn nắm lại, không đợi JaeJoong làm bất kỳ phản ứng gì, môi liền bị bao trùm bởi hương thuốc lá thuộc về Jung YunHo, JaeJoong căng thẳng trợn tròn mắt, Jung YunHo nhắm mắt lại, nâng cằm JaeJoong, dán môi mình vào một cách đầy bá đạo, luồn lưỡi vào, giống như mang theo một luồng xâm lược mà hôn môi, xúc cảm dây dưa khiến JaeJoong cũng từ từ nhắm mắt lại, đôi mắt màu hổ phách bao phủ một lớp sương mù, trái tim đang dần lắng xuống dường như cũng bắt đầu chậm rãi dâng lên chút gì đó.

“Á!”

JaeJoong la to một tiếng, Jung YunHo rất dễ dàng mà vác JaeJoong lên vai, mang theo vẻ mặt không chút thay đổi mà đi về phía phòng ngủ, hoàn toàn không để ý tới JaeJoong vì thấy kỳ quặc mà quấy đạp không ngừng.

Vừa vào phòng ngủ, không chờ JaeJoong đứng vững, Jung YunHo lại hôn JaeJoong, nụ hôn vừa mang theo vẻ mạnh mẽ vừa đầy chiếm đoạt, xâm lược đôi môi hơi ửng hồng của JaeJoong, Jung YunHo ôm lấy JaeJoong, đặt nó xuống chiếc giường màu mực xanh, dùng một tay cố định hai tay của JaeJoong ở phía trên, hẳn cứ khiêu khích JaeJoong từng chút một, JaeJoong có điểm hoang mang, nhưng quả thực có truyền đến từng trận khoái cảm, cảm nhận được hơi nóng bên tai, JaeJoong nghiêng đầu sang một bên, môi Jung YunHo cố tình vô ý mà cọ qua đầu vú mịn hồng của JaeJoong, hô hấp của YunHo có chút hỗn loạn, nhiệt độ ở phần dưới cũng ngày một tăng cao.

“Ừm...” JaeJoong không có cách nào khống chế được thanh âm của chính mình, ngay cả thân thể cũng có chút ưỡn về phía trước một cách không thể phát giác.

YunHo vẫn hôn xuống phía dưới, đầu lưỡi lướt qua phần bụng phẳng lì của JaeJoong, đến bên dưới.

“Dừng...” JaeJoong tính đẩy Jung YunHo đang mút mát mình ra, nhưng Jung YunHo giống như có thể nhìn thấy, nắm lấy bàn tay không thành thật của JaeJoong, mạnh mẽ đè qua một bên. Nơi yếu nhất của bản thân bị người đàn ông dễ dàng khống chế, JaeJoong chưa từng trải qua cảm giác như vậy, khoái cảm và nhiệt độ không ngừng tăng cao, kỹ thuật của Jung YunHo khiến JaeJoong muốn ngừng mà không được, tay JaeJoong nắm lấy drap giường, đầu hơi ngửa về phía sau, YunHo giống như phát hiện ra điều gì đó, đột nhiên dùng đầu lưỡi ấn vào lỗ sáo, mặt JaeJoong đỏ bừng, không kịp đẩy YunHo ra, phóng thích tinh hoa.

JaeJoong thở dồn dập, khuôn mặt ửng hồng khiến Jung YunHo càng nổi lên dục vọng, hắn lau khóe miệng, hít mát nói với JaeJoong – người mà tinh thần đã không còn rõ ràng: “Cậu thoải mái rồi, đến lượt tôi.”

Không đợi JaeJoong phản ứng lại, Jung YunHo liền lật JaeJoong qua, nâng eo JaeJoong lên, nơi màu phấn hồng đầy xinh đẹp của JaeJoong hiện ngay trước mắt Jung YunHo, Jung YunHo không tiến nhập ngay lập tức, chỉ chậm rãi dùng thứ cực đại của mình mà thăm dò khiêu khích nơi đang khép mở, JaeJoong nhân cơ hội mà hít không khí vào, khuôn mặt dường như ngày càng nóng lên, làm sao đây, JaeJoong nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên nơi đó dâng lên một trận đau đớn như bị xé rách:

“A! Đờng! Đau...” Lúc dục vọng của Jung YunHo đâm vào trong thân thể chưa từng bị khai phá của JaeJoong, nó cảm nhận được nỗi đau đớn tê tâm liệt phế, khoái cảm ban nãy đã hoàn toàn biến mất, chỉ cần môi, nghe thấy tiếng hô hấp trầm thấp mà gấp gáp của Jung YunHo:

“JaeJoong, cậu rất chặt.”

JaeJoong không nghe thấy những thanh âm khác, căng thẳng mà không ngừng co rút lại, Jung YunHo không nhìn được khoái cảm vừa âm áp vừa chặt chẽ ở bên trong, rút ra cảm vào theo tần suất cao, JaeJoong chậm chậm, từng chút một cảm nhận được sự tồn tại của YunHo, nó hít thở từng ngụm lớn:

“Ừm a... A ha... Yun... Ho.”

“JaeJoong, cậu nhìn tôi.”

“... Không, không muốn...”

“Nhìn tôi.” Jung YunHo không có bất kì giọng điệu thương lượng nào, ép JaeJoong nhìn người đàn ông trước mặt, nước da màu lúa mạch đầy khỏe mạnh, cơ bắp cân xứng, YunHo lúc kích tình dường như càng thêm anh tuấn, JaeJoong cảm thấy khoái cảm trời đất quay cuồng, chỉ hô hấp một cách nghẹn ngào.

JaeJoong vòng tay qua lưng YunHo, hai chân ôm lấy thắt lưng cường tráng của YunHo, tiếp nhận sự va chạm của YunHo.

“A a...” JaeJoong không kìm lòng được mà lắc lư vòng eo nghênh hợp với YunHo, YunHo rút dục vọng ra, đẩy đến một điểm, dục vọng của YunHo ngược lại càng lớn thêm, tiểu huyết của JaeJoong hút chặt lấy thứ thô to của YunHo, YunHo đột nhiên dùng lực đẩy đến nơi sâu nhất, sau đó đâm vào vài lần, hai người đều phóng thích cùng lúc...

“A...” JaeJoong trở nên mê muội, cuối cùng cũng phóng thích rồi...

YunHo ôm Kim JaeJoong đã bất tỉnh nhân sự vào phòng tắm, thân thể cường tráng của hắn bị sương mù bao quanh, càng lộ ra vài phần gợi cảm, sau khi giúp JaeJoong rửa sạch sẽ xong, YunHo cũng nằm lên giường, tìm điều thuốc ở bên cạnh, châm lên, hơi nghiêng đầu nhìn Kim JaeJoong đang an tâm mà ngủ, trong lòng dường như cũng bình tĩnh đi vài phần, hắn lại đi vào phòng tắm, cầm lấy nước súc miệng, nghiêm túc mà súc, hắn chưa từng dùng miệng làm cho người khác như vậy, có phải hắn đã cho Kim JaeJoong quá nhiều thể diện rồi hay không, Jung YunHo nhìn mình trong gương, ngẫm nghĩ.

23. Chương 22

Lúc Kim JaeJoong tỉnh lại vào ngày hôm sau, trong gian phòng vẫn bao trùm một màn đêm tối, JaeJoong hí hóp mắt, quay đầu phát hiện Jung YunHo đã đi rồi, nó chậm rãi ngồi dậy, vừa đứng lên, liền không nhìn được mà hít một ngụm khí lạnh: Đau quá... JaeJoong có chút đỏ mặt mà nghĩ, nó chậm rãi xuống giường, mở rèm cửa sổ ra, lúc tia sáng chiếu vào, một luồng gió lạnh cũng ủa tới, mùa đông ban ngày quả thực không thể nào khiến người khác thích thú, đã không âm áp lại còn rất sáng...

JaeJoong đi vào toilet, rửa mặt xong thì ngậm bàn chải đánh răng mà nhìn bản thân trong gương, dấu hôn màu đỏ mấp mề, hình ảnh sắc tình như vậy khiến JaeJoong không nhìn được mà thu tầm mắt lại, nghiêm túc đánh răng, nhưng đánh một hồi lại nhớ tới YunHo đêm hôm qua, người đàn ông vừa thuần thực vừa tình cảm kia...

“Kim JaeJoong!” JaeJoong kêu gào trong lòng: “Mày là một người đàn ông đứng đắn!” JaeJoong mang theo vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn mình trong gương, bọt kem đánh răng ngập miệng.

“Về mặt nhóc lúc đánh răng thật đúng là phong phú.”

“Hả?!” JaeJoong bị dọa bởi thanh âm đột nhiên truyền đến, bọt kem đánh răng chui tọt một ít vào trong, bắt đầu không ngừng ho sù sù.

“...” Người đàn ông nheo mắt lại, dựa vào cửa toilet, nhìn Kim JaeJoong đang ho như điên, hút thuốc rồi cầm ly café bên tay trái lên mà uống một ngụm.

“Anh... Khụ... Khụ khụ.. sao lại... ở đây? Khụ...” JaeJoong vừa ho khan, vừa dùng giọng nói vắn vẹo mà hỏi.

“Đây là nhà anh, phòng của anh hai anh, anh ở đây, không hợp ý sao.” Jung YunTae phả một làn khói trắng, nhìn xung quanh.

JaeJoong vội vàng súc miệng, nhanh chóng dùng khăn mặt lau sạch sẽ, chạy đến trước mặt Jung YunTae đã lâu không gặp, còn hơi ho khan:

“Khụ... Cuối cùng anh cũng về rồi... Khụ khụ.”

“Ừ, đã lâu không gặp.” Người đàn ông nở một nụ cười mỉm, vẫn là nụ cười mang theo luồng tà khí đó.

Jung YunTae đi ra khỏi toilet, JaeJoong theo ở bên cạnh, nó nhìn người đàn ông trước mắt, vẫn bao quanh về khí khái hào hùng đầy mạnh mẽ không cách nào chống cự lại như trước, trên người tỏa ra mùi thuốc lá pha lẫn với nước hoa hương cỏ xanh, sơ mi cởi ba cúc áo, lỗ tai phải vẫn bấm chiếc khuyên đen tinh xảo khéo léo kia, còn lộ ra cái vòng cổ màu vàng, Jung YunHo cũng có một cái, nghe So Gaye kể rằng, đó là thứ mà nhà họ Jung truyền lại, chỉ có điều Jung YunHo không thường xuyên đeo, mà Jung YunTae chưa hề tháo xuống, giống như có một niềm tin vậy.

“Anh sống khỏe chứ?” Trong đầu JaeJoong hiện lên vô số câu hỏi, cuối cùng gộp lại thành câu này.

“Ừm.” Jung YunTae gật đầu, đi xuống lầu một, đặt ly café xuống, lại lên lầu hai, vào phòng thay đồ.

JaeJoong nhìn bóng lưng của Jung YunTae, trong lòng có chút phức tạp, do dự một hồi, đi vào phòng bếp, mỉm cười chào hỏi với bà Wang đang dọn dẹp.

“Bà Wang, YunTae về lúc nào vậy ạ?”

“Chào buổi sáng JaeJoong, nhị thiếu gia vừa về sáng nay, có ăn bữa sáng cùng đại thiếu gia đấy.”

“À à, thì ra là như vậy.” JaeJoong nghĩ, xem ra Jung YunHo đã biết rồi.

Lúc Jung YunTae vừa mặc âu phục vừa xuống lầu, JaeJoong liền chạy tới hỏi: “Phải ra ngoài sao?”

“Về công ty một chuyến.”

Jung YunTae xuống dưới lầu, cột dây giày da, vừa nhanh nhẹn vừa đẹp trai.

“Ô? Đó là giày của Jung YunHo mà.” JaeJoong phản ứng trở lại, nói với Jung YunTae đã rời khỏi cửa.

JaeJoong cũng đi theo, thấy một chiếc thể thao Ferrari màu đỏ mới toanh đầy chói mắt, Jung YunTae mỉm cười mở cửa xe bước vào, khởi động, lái xe đi thật nhanh, Jung YunTae nhìn thấy Kim JaeJoong vẫn đứng ở trước cửa qua kính chiếu hậu, ấn kèn, tỏ ý tạm biệt.

Lúc Jung YunTae quay về công ty lần thứ hai, anh cảm thấy vẫn không có gì thay đổi, anh nhai kẹo cao su, ném chìa khóa cho tài xế đang chờ ở cửa, anh bước nhanh vào công ty, viên chức mặc bộ âu phục cung kính chào hỏi, thuần thục mà đi đến thang máy tư nhân, lên thẳng lầu năm, lúc cửa thang máy vừa mở, lại có trợ lý canh giữ ở cửa hỏi thăm, cầm văn kiện, mang theo nụ cười đầy chuyên nghiệp.

“Hoan nghênh Jung thiếu gia đã quay lại.”

Jung YunTae hơi cong khóe miệng, không ngừng bước nhanh vào văn phòng.

Jung YunTae ngã vào ghế sofa, gác chân lên đầu gối, tháo lỏng cà vạt, nói với trợ lý:

“Anh hai tôi đâu?”

“Tổng giám đốc Jung đã mở hội nghị thường kỳ trong phòng họp rồi ạ...”

“Haiz, suốt ngày mở hoài mở hoài mà chả bao giờ xong...” Jung YunTae nói xong liền đứng dậy, đi về phía phòng họp.

Đẩy cửa phòng họp ra, toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên người Jung YunTae, anh vẫn thẳng thắn đi về chỗ của Jung YunHo, mỉm cười khom lưng, ghé vào bên tai Jung YunHo mà nói: “Em lái xe anh đi đến Royal một chuyến.” Tầm mắt của Jung YunHo hơi nghiêng xuống, sau đó nhúu mày, tóm lấy Jung YunTae đang muốn rời đi, nắm lấy cà vạt của nó rồi kéo đến trước mặt mình, nói một cách cứng ngắc: “Ai cho em đi giày của anh.” Jung YunTae nghe xong, cười to, hơi cúi người với mọi người trong phòng họp, nói: “Xin lỗi vì đã cắt ngang, mọi người tiếp tục đi.” Sau đó vẫy tay, rời khỏi phòng họp.

Jung YunHo nhìn YunTae vẫn không nhẹ không nặng như trước, hơi cho bóng lưng của anh một ánh mắt khinh bỉ, sau đó tập trung, lật xem tài liệu, nghe thủ hạ báo cáo.

Jung YunTae bảo tài xế đưa chìa khóa, ra khỏi công ty, một trận gió mùa đông lạnh lèo thối tới, anh khẽ hít một hơi, chui vào trong xe rồi mở máy sưởi lên, sau đó lấy một điều thuốc lá ra, ngậm nó vào trong miệng, dùng tay chỉnh sửa đầu tóc qua kính chiếu hậu, vừa lái xe vừa lấy di động ra, ấn nút gọi nhanh...

“A lô...” Thanh âm của JaeJoong vang lên.

“Kim JaeJoong, ba phút sau ra khỏi nhà, anh đi đón nhóc.”

“YunTae? À, được, chúng ta đi đâu...”

“Gặp mặt rồi nói.”

Nói xong, YunTae cúp điện thoại, hút thuốc, cầm vô lăng mà lái xe đi thật nhanh.

JaeJoong ở đầu dây bên kia hơi bất mãn, nghĩ trong lòng: Anh em mấy người không thể lịch sự mà học nói câu chào tạm biệt được sao, thật là...

Lúc YunTae nhìn thấy JaeJoong xinh đẹp mặc áo bông màu vải kaki to sụ, choàng khăn quàng cổ xám tro mà đứng ở trước cửa, tâm tình của YunTae trở nên thoải mái hơn một chút, anh ổn định dừng xe trước mặt JaeJoong, sau đó, xuống xe, giúp JaeJoong mở cửa, JaeJoong chui vào trong xe, cơn lạnh được luồng gió ấm thổi tan đi dần.

“Thật sự là càng ngày càng lạnh...” JaeJoong xoa xoa tay, nhìn ngoài cửa sổ mà nói.

“Ừ.” Jung YunTae nói xong lại rút một điều thuốc ra, nhưng mò nửa ngày cũng không thấy, sau đó Kim JaeJoong cầm lấy hộp thuốc lá, giơ đến trước mặt anh, lắc qua lắc lại, nói: “Hết thuốc rồi, trống rỗng nè.”

Jung YunTae nhúu nhúu mày, không nói gì.

“Chúng ta đi đâu thế.” JaeJoong đặt hộp thuốc ở một bên, nói.

“Đi siêu thị một chuyến đi, mua chút sữa bò.”

“Thật đúng là giống...” JaeJoong không nghĩ nhiều, vốn thiếu chút nữa đã buột miệng nói ra câu “Thật đúng là giống So Gaye hyung.” hên là bị nuốt về phân nửa, JaeJoong căng thẳng, trong lòng không ngừng trách cứ, hối hận cũng không kịp, sao có thể không suy nghĩ mà nói ra lời này chứ?! Trong lòng JaeJoong rất khó chịu, nó sợ sẽ lỗi nổi đau vĩnh viễn không thể phai nhòa của Jung YunTae ra.

“Ừ, đúng đấy, giống như thói quen vậy, trước đây cứ đúng giờ là mua sữa cho cậu ấy.”

Jung YunTae dừng một chút, giọng nói không có gì thay đổi, cực kỳ bình tĩnh.

JaeJoong ngồi ở một bên lộ ra vẻ vô cùng bất an, Jung YunTae nhìn thấy, giơ tay xoa xoa đầu JaeJoong, nói:

“Được rồi, không sao đâu, cũng không phải là thằng nhóc ba tuổi, chút chuyện này, chống đỡ được mà.”

JaeJoong nghe xong câu này của Jung YunTae, trong lòng quả thực dễ chịu đi một chút, nhưng nó quay đầu nhìn bên mặt của Jung YunTae, dường như không nhẹ nhàng như giọng nói của anh, vẫn không buông được nhĩ... Sao có thể buông được cơ chứ...

Jung YunTae thuận thực đỗ xe vào trong bãi, sau khi chiếc Bentley đen đầy xa hoa vững vàng dừng lại, một người đàn ông mang khí khái hào hùng bước xuống, mở cửa của ghế lái phụ ra, lúc một người con trai ngũ quan tinh xảo bước xuống, nó liền hấp dẫn đủ loại đủ dạng ánh mắt, người qua đường đều không nhìn được

mà liếc mắt nhìn con người như có một cuộc sống không cùng đẳng cấp kia, JaeJoong cúi đầu, kè vai bước đi cùng Jung YunTae, gió mùa đông rất lạnh, bộ âu phục đen của Jung YunTae càng tỏa ra vẻ lạnh lẽo, anh bước nhanh, nhỏ giọng chữ:

“Đ* t mẹ, cái thời tiết quái quỷ này, có để người ta sống không thì bảo.”

JaeJoong tránh gió lạnh, bước nhanh vào siêu thị, sau khi đặt vào một bước chân, liền giống như được sống lại trong nháy mắt, hít một ngụm khí lạnh, nhìn Jung YunTae ở bên cạnh mà nói: “Chết cóng rồi...”

Sau khi Jung YunTae nghe xong, cởi áo khoác của âu phục ra, ném cho JaeJoong, nói: “Mặc vào đi.”

JaeJoong ngăn người: “Vào đây thì hết lạnh rồi.”

“VẬY NHÓC CẦM CHO ANH, CẦM CHO CHẮC VÀO ĐÂY.”

Sau khi nói xong, Jung YunTae liền đi lấy xe đẩy, JaeJoong ôm áo khoác của YunTae, đuổi theo.

24. Chương 23

Lúc Jung YunTae và Kim JaeJoong mang theo túi lớn túi nhỏ mà bước vào công ty, liền có người bước xuống từ thang máy, chủ động tiếp nhận đồ trong tay YunTae và JaeJoong, Jung YunTae ở trong thang máy cười ha ha với JaeJoong hỏi tối ăn gì, sau khi cửa thang máy mở ra, khuôn mặt vốn tươi cười của JaeJoong liền cứng lại trong thoáng chốc.

“Đã lâu rồi không gặp nhỉ... Joongie.”

Người thiếu niên mặc âu phục xám đậm có mái tóc nâu hơi quăn, bên lỗ tai trái có bấm một chiếc khuyên đen phản chiếu ánh sáng trắng đầy xinh đẹp.

“Phiền phức, tránh ra.” Jung YunTae nhìn người thiếu niên này, cũng không hòa nhã gì, kéo lấy cánh tay JaeJoong trong vô thức, kiên quyết ra khỏi thang máy, người thiếu niên trước mắt dường như không có xu hướng muốn tránh, chỉ nhìn hai người trước mặt, hơi nhíu mày, ánh mắt của cậu ta hoàn toàn tập trung trên người Kim JaeJoong, nói với nó: “Sao, chơi chán anh hai rồi đổi sang em trai à? Lúc nào thì đến lượt tôi hả? JaeJoongie của tôi.”

“Ji Min, cậu đừng quá phận.” Sắc mặt của Jung YunTae trở nên vô cùng khó coi, JaeJoong nhanh chóng túm lấy anh, không hề quay đầu lại mà rời đi, nó biết, nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng đánh nhau.

“Đừng để ý đến cậu ta...” JaeJoong nhìn Jung YunTae đang tức giận mà nói.

“Fuck, ông đây sẽ sớm đoạt lấy Heum Yang cho mà xem, đến lúc đó để coi cậu ta còn có thể ung dung đứng như vậy nữa không.” Jung YunTae nói xong, đẩy mạnh cửa văn phòng ra, JaeJoong nhận lấy đồ trong tay thủ hạ, thủ hạ hơi cúi đầu rồi đi.

Chân trước Jung YunTae vừa tiến vào, chân sau cũng YunHo cũng đạp xuống, YunHo dường như không nhìn thấy hai người trước mắt, trực tiếp đi về trước bàn làm việc rộng rãi, thả lỏng cả vật.

“Jung YunHo, em vừa nhìn thấy Ji Min, cậu ta đến đây làm gì vậy?” Jung YunTae ngồi xuống sofa, lục loại đủ loại chiến lợi phẩm vừa mua trong siêu thị, lấy bịch khoai tây chiên ra, xé nó rồi nhai nhồm nhoàm.

“Tôi nói công chuyện, thứ em ăn là cái gì vậy.”

Sau khi Jung YunTae nghe xong liền tự nhiên cầm một miếng tới, nhét vào trong mồm Jung YunHo, Jung YunHo máy móc nhai nửa ngày, vùng xung quanh lông mày ngày càng nhăn lại, thấp giọng nói: “Đây là vị giấy hay làm từ giấy thế.”

Jung YunTae nghe xong, lại cúi đầu lục một bịch vị cà chua, ném cho Jung YunHo, nói: “Ăn cái này đi.”

Jung YunHo cúi đầu nhìn nhìn, sau đó xé ra, bắt đầu chuyên tâm ăn bánh.

JaeJoong đứng bên cạnh nhìn bộ dạng chuyên tâm ăn khoai tây chiên của hai anh em trước mắt, cảm cũng sắp rớt xuống rồi, nó không biết phải nói gì, im lặng đứng ở một bên, hắc tuyến1 ngập mặt.

“Mai anh phải về Mỹ, phải tới sông bạc bên kia một chuyến, em ở lại đây, nghe không?”

Jung YunHo cầm khăn tay lau vết cà chua bên miệng một cách đầy ưu nhã, nói với Jung YunTae đang nằm trên ghế sofa.

“Không.”

“Em ở một mình chán lắm.”

“Thế để Kim JaeJoong ở lại với em vậy?”

“...Để suy nghĩ cái đã...”

Kim JaeJoong đang thu dọn dụng cụ pha cà phê im lặng nghe, thật ra trong lòng nó muốn bảo Jung YunHo ở lại, nó có một loại cảm giác không thích với Mỹ, có lẽ là vì bên kia có Hang Won tướng mạo xinh đẹp đi, JaeJoong xoay đầu qua, đột nhiên chạm mắt Jung YunHo, nó liền cúi đầu quay người lại.

“Về nhà trước đi.” Jung YunHo nói xong, đứng dậy, cầm ô đi về phía cửa, Jung YunTae cũng nâng người dậy, anh lớn tiếng kêu to: “Ai yo, JaeJoong, nhóc tới đỡ anh dậy dùm cái đi, anh không dậy nổi rồi.” Nói xong lời này, đột nhiên một lực mạnh túm Jung YunTae dậy, YunTae khinh bỉ nhìn anh hai mang theo khuôn mặt đen xì xì ngay trước mắt, không nói gì mà đứng dậy rời đi, JaeJoong đứng ở một bên có chút muốn cười, Jung YunHo nhìn nó một cái, nói: “Đi.” JaeJoong thu lại nụ cười trên mặt, gật gật đầu rồi bước ra khỏi cửa.

Sau khi Jung YunTae xuống lầu, chiếc Ferrari màu đỏ đã dừng ở trước cửa, đằng sau là chiếc Bentley đen, Jung YunTae nhận lấy chìa khóa của thủ hạ, mở cửa xe rồi khởi động ô tô, tài xế mở cửa xe cho Jung YunHo và Kim JaeJoong, bình ổn mà theo đuôi chiếc xe mới đầy phong cách của Jung YunTae.

“Kim JaeJoong.” Jung YunHo nhìn phía trước mà nói.

“Vâng?” JaeJoong quay đầu lại, nhìn bên mặt góc cạnh phân minh, đường nét đẹp đẽ của YunHo.

“Đi Mỹ cùng tôi không?” Câu hỏi không rõ ràng này khiến JaeJoong ngẩn người một hồi lâu, sau đó mới lắp bắp nói: “V... Vâng.”

JaeJoong rất bất ngờ vì Jung YunHo có thể chủ động đề xuất sáng kiến như vậy, trong lòng nó đột nhiên cảm thấy ấm áp, nghiêng đầu sang một bên, nhìn ánh đèn neon rực rỡ ngoài cửa sổ, phác họa một bức tranh vạn nhà sáng đèn...

Lúc YunHo hùng hổ mang theo JaeJoong xuống sân bay nhộn nhịp như thoi đưa ở Chicago, JaeJoong đã sắp không mở mắt ra nổi, bay một thời gian dài, hơn nữa còn ăn bữa cơm lạnh trên máy bay khiến JaeJoong cảm thấy không dễ chịu, mặc dù chiếc kính râm đen đã che đi phần nửa vẻ tái nhợt, nhưng JaeJoong vẫn có chút choáng váng, thiếu chút nữa là đụng vào người khác.

“Cẩn thận.” Jung YunHo kéo lấy một JaeJoong đang cúi đầu, nhìn nó mà hỏi: “Khó chịu sao?” JaeJoong lắc lắc đầu, nói: “Không sao, chắc do lệch múi giờ thôi.” Sau đó hai tay rụt vào trong miệng tay áo.

“Chờ thêm tí nữa đi, đến khách sạn rồi ngủ một giấc.” Nói xong lời này, Jung YunHo nắm lấy tay JaeJoong, chỉ là không sao nắm một cách lãng mạn được, JaeJoong ngẩn người một hồi, bàn tay trở nên cứng đờ trong nháy mắt, nhưng nhìn bộ dạng tự nhiên của Jung YunHo, lại chậm rãi thả lỏng, sân bay vốn bận rộn bỗng bề đường như cũng trở nên yên tĩnh, JaeJoong cảm thấy vô cùng an toàn, nó luôn cảm nhận được độ ấm truyền đến bên tay, mãi cho đến khi hắt đột nhiên buông ra, JaeJoong có chút kỳ lạ mà ngẩng đầu lên, lúc nó nhìn thấy cậu con trai trước mắt, liền hiểu lý do Jung YunHo buông tay mình.

Mái tóc của cậu con trai trước mắt đã được uốn xoắn, nhuộm màu rượu đỏ, chiếc quần bó màu mực thanh khiết, áo sơ mi trắng tinh, lộ ra vẻ vừa gọn gàng vừa gợi cảm. Bên tai phải lấp lánh chiếc hột xoàn đen tinh xảo, bộ dạng đẹp đẽ dẫn tới không ít cái liếc mắt của đàn ông nước Mỹ, cậu ta chỉ nhu thuận ngồi ở một bên, dùng di động chơi Fruit Ninja.

Hang Won nhìn đồng hồ đeo tay rồi ngẩng đầu nhìn xung quanh, cuối cùng cũng thấy Jung YunHo và JaeJoong cầm theo di động trong tầm mắt, cậu ta mỉm cười đứng dậy, vô cùng vui vẻ mà vẫy tay.

“YunHo hyung~ JaeJoong hyung~” Hang Won ngoan ngoãn đứng dậy, mỉm cười hỏi thăm người trước mắt, ngoại trừ vui vẻ thì không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào khác.

“Ừ, Jo Mok đâu.” Giọng nói của Jung YunHo không có bất cứ cơn sóng nào, chỉ giống như hỏi đường đi.

“Jo hyung đang sắp xếp tiệc chào mừng rồi, em tới đây đón bọn anh trước, rất nhớ hai người đó...” Nói xong lời này, tầm mắt của Hang Won chuyển đến người JaeJoong, JaeJoong lịch sự mỉm cười, Hang Won lộ ra vẻ mặt nhu thuận.

“JaeJoong hyung...” Thanh âm của Hang Won đột nhiên trở nên ảm áp, mang theo một luồng tình cảm sâu đậm rất lâu không gặp.

“Ừ, lại gặp mặt rồi, ha ha.” JaeJoong giơ tay khẽ xoa khuôn mặt của cậu ta, nước da trắng nõn thật sự còn sạch sẽ hơn con gái.

“Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, về khách sạn trước, nghỉ ngơi một chút đi.” Giọng điệu như ra lệnh của Jung YunHo vang lên, Hang Won gật gù đầu, đi ra ngoài sân bay. Các thủ hạ kéo lấy va li, theo ở đằng sau.

Lúc Hang Won dần xếp ổn thỏa cho bọn họ, cậu ta liền vội vàng chạy vào trong sòng bạc, sau khi cậu ta trở về từ Hàn Quốc, Jo Mok bắt đầu trọng dụng cậu ta, dù sao cũng là người đứng bên cạnh đại ca, hướng chỉ dẫn óc của Hang Won cũng tốt, cũng hiểu chuyện, làm việc nhanh nhẹn nên gã khá yên tâm, mấy món hàng mới đến cũng đều sắp xếp cho Hang Won, lấy lòng cậu ta đủ kiểu từ âm thầm đến trắng trợn, có người thật sự trọng nghĩa mà nguyện ý làm việc cùng cậu ta, đủ loại đủ dạng người khiến Hang Won khó lắm mới thích ứng nổi, bây giờ địa vị của Hang Won trong sòng bạc không hề thấp, thủ hạ không ít, đều là mấy người có thực lực.

“Won hyung Won hyung~~” Hang Won vừa vào cửa sòng bạc liền nhìn thấy một cậu bé mặc quần jeans bó bước tới cách đó không xa.

“Ừ, tan ca rồi à?” Hang Won từ bên ngoài mang vào một luồng gió lạnh, khiến cậu bé nhăn mày.

“Vâng ạ, có phải đại ca đã tới rồi không, em chưa thấy mặt anh ấy, bao giờ anh ấy tới đây ạ.”

“Ngày mai, hẳn sẽ tới, anh nói rồi đấy, em đừng có giở trò này nọ.”

“Em nào dám chứ, có ai không biết anh là người bên cạnh đại ca đâu.”

“Em nói càn cái gì thế, anh không có bản lĩnh lớn như vậy đâu, Ho hyung có gia đình, đừng nói bậy nữa.”

Nói xong, Hang Won liền nhanh chóng bỏ đi, để lại cậu bé đang có chút không hiểu gì, nhìn Hang Won đã đi xa, bản thân cũng ra khỏi cửa.

“Sao không về nhà mà ở?” JaeJoong vừa treo quần áo vào trong chiếc tủ trắng tinh xảo nằm tại căn phòng xa hạo, vừa hỏi Jung YunHo đang hút thuốc.

“Ừm, không được.” YunHo giống như đang suy nghĩ điều gì đó, JaeJoong nghe xong cũng không hỏi nhiều.

“Tối nay tôi sẽ tìm người dẫn cậu đi ăn cơm, đêm nay tôi sẽ không ở cùng cậu.”

“À... Anh... có chuyện sao?” JaeJoong do dự mà hỏi một câu như vậy, không biết vì sao, nó cảm thấy vô cùng sợ Jung YunHo nói lời này, mỗi lần nghe xong, trái tim đều trở nên mất mát, huống chi lần này là ở Mỹ, đơn giản chỉ là đi đến sòng bạc mà cũng không để nó theo cùng, vậy chính xác là đi tìm Hang Won rồi.

“Ừ, cho cậu đi theo không tiện lắm.” Nói xong lời này, Jung YunHo đứng dậy đi vào trong phòng tắm, vừa cởi quần áo vừa đi, lúc đi ngang qua người JaeJoong, hắn liền ném cho nó một chiếc áo sơ mi mang theo mùi thuốc lạ nhẹ nhẹ, nói: “Chút nữa gọi người tới giặt nó, cậu ngủ chút đi, sắc mặt trông không tốt tí nào.” Nói xong, vào phòng tắm.

JaeJoong cẩn thận đặt áo qua một bên, trong lòng cảm thấy không quá thoải mái, JaeJoong nghe lời ngã vào giường, chiếc giường mềm mại khiến JaeJoong cảm thấy rất an nhàn, nó ép buộc bản thân nhắm mắt lại, nghĩ trong lòng, có lẽ ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, Jung YunHo đã trở về, thế là liền nhắm mắt lại.

Lúc JaeJoong cảm thấy một luồng xúc cảm ấm áp tràn tới, nó liền không cam lòng mà mở mắt ra, lập tức phát hiện Jung YunHo để lộ cơ bắp cân xứng đang từ trên cao nhìn xuống mà đè lên người nó, JaeJoong vô thức dùng tay ngăn hấn lại, nhưng Jung YunHo càng thêm cương quyết với sự phản kháng này, dùng tay mình đem hai tay của JaeJoong sang một bên, sau đó hôn lên môi nó đầy bá đạo.

“Ừm... Jung... YunHo!” JaeJoong nói một cách đứt quãng.

“Đừng nói nữa.”

Lúc Jung YunHo định hôn xuống dưới, điện thoại đột nhiên vang lên, Jung YunHo không để ý tới nó, nhưng nó lại vang không ngừng, Jung YunHo di xuống ngực JaeJoong, hung hăng mút vào tạo thành một dấu tích, không biết vì sao, JaeJoong vô cùng yêu thích điểm ấy, nó hi vọng chính mình có một biểu tượng thuộc về Jung YunHo, cho dù không lâu sau thứ nó sẽ mờ đi.

Lúc dục vọng của JaeJoong đang tăng lên từng chút một, nó định nhắm mắt lại thì di động của mình lại vang lên, sau khi liên tục vang hai phút đồng hồ, Jung YunHo ngừng động tác, hung hăng chửi một câu: “Fuck, là thằng nào.” Sau đó cầm lấy di động của JaeJoong, sau khi hấn nhìn thấy tên trên màn hình, lông mày ngày càng nhíu lại, trong lòng JaeJoong có chút bất an, đây là vẻ mặt tức giận của YunHo, Jung YunHo ấn phím đỏ, ném di động cho JaeJoong, sau đó xuống giường, không nói câu nào mà đóng mạnh cửa lại, xuống lầu rồi đi.

JaeJoong cầm lấy chiếc di động ở bên cạnh, nhìn tên của Ji Min trên màn hình, trong lòng càng thêm phiền muộn...

Jung YunHo đã hiểu lắm điều gì rồi...

Anh ấy tức giận rồi...

(1) Hắc tuyến: Mấy cái vạch đen thường xuất hiện trong manga ý, kiểu như lúc bó tay hay muốn nôn thì người ta sẽ vẽ mấy cái vạch đen lên trán nhân vật hoặc dưới mắt,...

25. Chương 24

JaeJoong vội vàng đứng dậy, lúc nó mặc quần áo xuống lầu tìm Jung YunHo, trong nhà đã không còn ai nữa.

Nó vô cùng sợ Jung YunHo tức giận, trong lòng vừa hoảng loạn vừa ủy khuất, bất luận nó giải thích chuyện này ra sao, Jung YunHo cũng không nghe vào, tính cách của hấn chính là không phân rõ trái phải, theo chủ nghĩa đại nam tử đến mức nghiêm trọng.

JaeJoong có chút luống cuống, nó ở một mình trong phòng mà nghĩ ngợi lung tung, đứng ngồi không yên, muốn tìm chút chuyện làm nhưng dù có làm gì cũng không yên tâm trở lại được, lát sau có thủ hạ mang nó đi ăn cơm, nó cũng đuổi đi, nào có tâm tình ăn cơm chứ, JaeJoong không thích bản thân như vậy, quá dễ bị Jung YunHo chi phối, thế nào cũng không tự nhiên được, hấn thích giận liền giận, kẻ quang minh lỗi lạc như nó làm gì phải ở đây lo lắng suy nghĩ nhiều về hấn chứ, nhưng nói là nói như vậy thôi... JaeJoong gỡ giày đầu, có một loại cảm giác sụp đổ, nó cầm điện thoại, ấn dãy số của Hang Won...

...

“A lô, JaeJoong hyung ạ?” Dường bên kia có chút ầm ĩ, JaeJoong cố gắng lớn tiếng nói.

“Hang Won, Jung YunHo đang ở cùng cậu sao?”

“À... Không có ạ, em đang ở trong sông bạc mà, đêm nay em có công việc, nhưng anh ấy đang ở trong phòng đó, có chuyện gì sao, em có thể nhắn lại dùm anh!” Thanh âm của Hang Won khàn khàn mà cũng có chút nhể nhại, có lẽ là đang khiêu vũ rồi, JaeJoong nghĩ trong lòng.

“Cậu gửi số phòng đến giúp tôi đi.”

“Vâng ạ, không thành vấn đề.” Hang Won nói xong, JaeJoong cúp máy.

JaeJoong mặc quần áo, chuẩn bị ra khỏi cửa, sau khi trên di động nhận được tin nhắn, nó cầm áo khoác, lén lút trốn ra ngoài.

Ban đêm ở nước Mỹ chỉ có tụ tập đủ loại đủ dạng người tới tiêu khiển ở câu lạc bộ đêm, JaeJoong cầm lấy chìa khóa xe mà Hang Won có để lại trước khi đi, không thuận thực mà lái xe, lơ mơ mà mò đường. Không biết vì sao nó lại muốn gặp Jung YunHo, nói rõ với hắn, cho dù hắn vẫn không tha thứ cho nó, nó cũng muốn gặp hắn.

Sau khi JaeJoong xoay lộ trình chỉ có mười lăm phút thành xấp xỉ bốn mươi phút, cuối cùng nó cũng dừng ở trước cửa sông bạc, người ở sông bạc nhìn thấy xe của ông chủ bọn họ, vội vàng đi mở cửa xe.

“Kim thiếu gia?!” Thủ hạ rất ngạc nhiên, nhìn người bước xuống từ trong xe là Kim JaeJoong.

“Dẫn tôi tới phòng 6752.” Nó không muốn giải thích điều gì, trực tiếp nói số phòng ra.

Lúc Kim JaeJoong được thủ hạ dẫn đến phòng VIP trên lầu sáu, còn chưa kịp tiến vào đã nghe thấy tiếng nhạc định tai nhức óc ở trong. JaeJoong nhíu nhíu mày, thủ hạ gõ cửa cho có lệ hai cái, tạt vù bên trong liền mở cửa ra, ánh mắt mọi người đều tụ tập đến trước cửa, nhạc cũng tắt đi trong nháy mắt ngay lúc Kim JaeJoong tiến vào.

“... Tôi tìm, Jung Yun... Ho.” JaeJoong đột nhiên cảm thấy hành động của mình lúc này sai lầm biết bao nhiêu, mà khi Jung YunHo thấy nó thì cũng chẳng có bất kì phản ứng gì, JaeJoong tìm kiếm rất lâu mới thấy Jung YunHo nâng rượu ôm một ả đàn bà, Jung YunHo im lặng, nhíu mày lên tiếng: “Dẫn nó xuống.” JaeJoong nhìn thấy tình cảnh như vậy, mắt liền phấp phấp, đứng bất động ở cửa, thủ hạ cũng không dám ra tay.

“Nhìn đủ chưa, đủ rồi đứng không, vậy thì ra ngoài.” Giọng điệu của Jung YunHo trở nên cứng rắn.

JaeJoong vẫn không nói gì, ánh mắt lướt qua người ả đàn bà khóa thân ở bên cạnh, ả đàn bà nhìn thấy ánh mắt như vậy, đột nhiên nâng rượu đứng dậy, dậm chiếc giày cao gót như cái dùi xuống đất, hùng hổ đi đến trước mặt JaeJoong, nói với nó: “Không nghe thấy gì sao, Ho hyung bảo mày cút đi đấy.” Nói xong, gơ tay hất ly rượu lên mặt Kim JaeJoong, ả đàn bà trước mắt hắn nhiên nhiên không biết người đứng trước mặt mình có lai lịch gì, ả tự cho là đúng mà tưởng rằng đây chẳng qua chỉ là một thằng trai bao mà Jung YunHo đã chơi chán đến trình diễn tiết mục si tình không muốn rời xa mà thôi. Lúc Jung YunHo nhìn thấy JaeJoong bị rượu vang hắt vào mặt, hắn ngừng một hồi, nói với ả đàn bà đứng trước cửa: “Cô tới đây.”

Ả đàn bà ném một con mắt đầy khinh thường cho JaeJoong, sau đó ông ẹo bước tới, vừa đứng trước mặt Jung YunHo, hắn đột nhiên đập ngã ả đàn bà một cước, nắm lấy tóc ả, nói với ả rằng: “Cô tưởng cô là ai, hả? Cô dám đụng vào nó sao, chơi như vậy là đủ lắm rồi đấy, cô nghe thấy chưa?! Hừ, loại gái điếm như cô có phải thấy cuộc sống chưa đủ phiền không?!”

Nói xong, Jung YunHo rút súng lục ra mà đặt lên đầu ả đàn bà, ả sợ đến mức thét lên, toàn bộ căn phòng bắt đầu trở nên sợ hãi, đôi mắt của Kim JaeJoong tròn to, nó vội vàng chạy tới, kéo lấy Jung YunHo mà nói: “Quên đi, quên đi, em không có bị làm sao đâu.” Jung YunHo nhìn Kim JaeJoong đang kéo lấy cánh tay hắn, nhìn mái tóc và cổ áo sơ mi vẫn còn dính rượu, trong ánh mắt xen lẫn một loại tình cảm phức tạp khiến JaeJoong nhìn đầy hoảng sợ, lúc này, Hang Won nghe tin nên mang thủ hạ tiến vào, thủ hạ đưa JaeJoong một chiếc khăn mặt, Jung YunHo nhận, vẫn không nói gì mà nhìn JaeJoong.

Hang Won thấy tâm tình của Jung YunHo tạm thời đã trở nên ổn định, đi tới quỳ trước mặt ả đàn bà rồi cho ả ba cái tát, phần trang điểm của ả đã bị nước mắt làm trôi hết, đầu tóc lộn xộn càng lộ ra vẻ nhếch nhác, Hang Won nói với Jung YunHo: “Ho hyung, anh đừng tức giận nữa, chút nữa em sẽ giáo huấn cô ta thật tốt, cô ta vừa tới nên không hiểu chuyện, cũng là lỗi của em.” Jung YunHo nghe thấy thanh âm của Hang Won, xoay đầu lại, nhìn ả đàn bà trên mặt đất, ánh mắt khiếp sợ của ả đàn bà khiến Jung YunHo

nhìn thấy liền buồn nôn, hần túm lấy tay Kim JaeJoong, ra khỏi gian phòng, một mực kéo nó xuống lầu, đến một văn phòng ở lầu ba, hần ấn mặt khẩu rồi tiến vào, nói với JaeJoong: “Cậu tới đây làm gì.”

JaeJoong cũng mang theo khuôn mặt sợ hãi, nó nói: “... .. Em... Em muốn... giải thích cho anh.”

Jung YunHo không đáp lại, lấy một chiếc khăn mặt mới từ trong ngăn tủ, ném chiếc khăn mặt mà thủ hạ đưa tới sang một bên, sau đó dùng lực mạnh mà kéo Kim JaeJoong đến trước mặt hần, hần cầm khăn mặt, vô cùng cẩn thận mà lau đầu JaeJoong, không hề nói gì.

“Việc đó... Em cảm thấy anh chắc chắn... đã hiểu lầm...”

JaeJoong còn chưa nói xong, Jung YunHo đã lên tiếng: “Được rồi, không cần giải thích.”

Quả thực nghe không vào, JaeJoong cúi đầu, có chút thất vọng.

“Cậu cảm thấy cậu tới nay như vậy được không, xem ra những người trông coi cậu đều bắt tài rồi, sao cậu tới được đây.”

“Em... lái xe.”

“...”

Sau khi Jung YunHo nghe xong, không nói gì, im lặng rất lâu, mới phun ra được một câu: “Được đấy, Kim JaeJoong, giỏi, cậu có bằng lái xe của Mỹ sao, cậu dám lái xe trên đường mà còn đuổi đến tận đây, cậu thực sự không đơn giản, Kim JaeJoong, cậu đừng nói gì, tôi thật sự xem thường cậu rồi...”

JaeJoong nghe xong lời như vậy, một giọt nước mắt rơi xuống, nó phần đầu quên mình như vậy là vì ai, tại sao lại không chiếm được một chút tín nhiệm...

Lúc Jung YunHo nhìn thấy nước mắt của JaeJoong, trong lòng chợt khựng lại, nhú má, động tác chà lau trên tay càng trở nên chậm chạp, hần trầm mặc một hồi, mang theo giọng điệu vẫn trầm thấp như trước mà lên tiếng: “Được rồi, đừng khóc nữa.”

JaeJoong không nói gì, chỉ nhận lấy chiếc khăn mặt trong tay hần, tùy tiện lau vài cái, rồi rời khỏi văn phòng, lúc nó quật cường đi ra, trong lòng chợt nhói lên một cơn hồi hận, tùy hứng như vậy chỉ có thể khiến Jung YunHo càng thêm phiền. Nhưng nó vẫn đi, cho dù lúc đến cửa thì thả chậm tốc độ một bước ba giây, nó không nghe thấy một tiếng muốn giữ lại, quả thực không nghe thấy thanh âm nào, lúc JaeJoong im lặng đi trên hàng lang, nó có nhìn xuyên qua khung cửa sổ mà ngắm cái thế giới xa hoa trụy lạc này, Mỹ ngày càng ngập tràn dục vọng tiền tài trong đêm tối cùng với tiếng kêu gào của xác thịt, mang theo loại khoái cảm đẹp đẽ một cách thối nát, JaeJoong cúi đầu, nước mắt vẫn không kiềm chế được mà tuôn rơi, bởi vì thời tiết giá lạnh, chạm vào da có chút khó chịu.

“JaeJoong hyung!” Hang Won mặc chiếc quần bó đen cùng cái áo T-shirt trắng tinh, trên người mang theo một mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái của tuổi trẻ, kéo Kim JaeJoong đang cúi đầu bước nhanh lại.

“A, Hang Won...” JaeJoong ngẩng đầu lên, nhìn cậu bé xinh đẹp trước mắt, trong lòng lại càng thêm khó chịu, ngay cả bạn bè bình thường nó cũng chẳng phải, rõ ràng hiểu lầm nhưng lại không tin tưởng nó.

“JaeJoong hyung, ả đàn bà vừa nãy là người mới tới, không hiểu quy củ, anh nghìn vạn lần đừng chấp nhặt với cô ta, nếu trong lòng cảm thấy không thoải mái, cứ tùy tiện nói một câu, em đảm bảo cô ta sẽ không dám tiếp tục hồ đồ nữa.”

“Ha ha, không sao đâu, cứ quên đi.” Nói xong, JaeJoong nhẹ nhàng rút tay ra, không quay đầu lại mà rời đi.

Hang Won còn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cũng nuốt trở lại, nó quay đầu nhìn cánh cửa nửa khép, thở dài, đi vào trong.

“YunHo hyung...” Hang Won đứng ở cửa, nhìn Jung YunHo đang quay về phía cửa sổ sát đất mà hút thuốc, sau khi nghe thấy thanh âm, trong lòng Jung YunHo siết lại, tưởng là JaeJoong, nhưng nghe xong xưng hô, trái tim liền trở nên nặng trĩu.

“Sao không giải thích rõ với JaeJoong hyung?” Hang Won thấy Jung YunHo không đáp lại, hỏi một câu.

“Cậu bảo tôi phải giải thích làm sao.” Jung YunHo không quay đầu lại mà tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ, phả ra một làn khói.

“Ít nhất cũng phải nói cho anh ấy biết Ji Min đã làm chuyện gì với cha mẹ của anh ấy chứ.”

“Không thể nói được, cậu ta sẽ không chấp nhận nổi...” Giọng điệu của Jung YunHo rất trầm thấp.

“Sớm muộn gì anh ấy cũng phải biết!”

“...” Jung YunHo không nói gì, nhìn xa xăm.

“Nếu anh không mở miệng được, em sẽ nói.”

“Cậu dám!”

“Sao em không dám, chuyện này anh không nên giấu anh ấy, anh ấy có quyền được biết.”

“Cái khác tôi không quan tâm, nếu tôi biết rằng cậu dám tùy tiện nói ra một chữ, tôi sẽ không tha cho cậu, đừng tưởng rằng tôi không nỡ động vào cậu, cậu hiểu chứ?”

“...” Hang Won không nói gì, rất lâu sau mới lên tiếng: “Anh quá tự phụ rồi.”

Sau đó bước đi thật nhanh.

26. Chương 25

Sau khi Hang Won đuổi xuống dưới lầu, cậu ta – một kẻ chỉ có một chiếc áo T-shirt trên người lập tức bị làn gió khiến người khác tê dại trong đêm đông giá lạnh thổi vào, cậu ta chạy một mạch đến cửa, tìm một lúc, nhìn thấy Kim JaeJoong vừa mới lên xe, trong lòng cậu ta như bị một tảng đá đè lên, bước ra khỏi cửa mà xông vào trong xe, cậu ta không thêm nói gì mà lập tức mở cửa nhảy vào, Kim JaeJoong bị người đột nhiên tiến vào cùng khí lạnh ủa tới làm cho hoảng sợ, nó nghiêng đầu nhìn thấy Hang Won, có chút giật mình.

“Cậu đang làm gì vậy, mặc có chút đồ mà ra ngoài, muốn cảm lạnh hay sao?”

“JaeJoong hyung... Em phải nói chuyện với anh.”

JaeJoong thấy Hang Won lạnh đến toàn thân co lại, đầu tiên mở máy sưởi, cởi áo khoác ra rồi đưa cho cậu ta, sau đó khởi động xe, nói: “Về khách sạn rồi nói.”

Lúc chiếc xe chậm rãi rời khỏi sông bạc, Jung YunHo vẫn đứng trước cửa sổ sát đất ở trên lầu, nhìn hai người phía dưới, hắn không tức giận, giống như đoán trước được điều gì đó, hắn cảm di động, trong văn phòng im lặng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng chuông điện thoại vang lên, sau năm giây, điện thoại được tiếp:

“A lô...” Thanh âm của người đàn ông này rõ ràng rất khàn.

“Bên kia giải quyết như thế nào rồi.”

“Tốt rồi, em không nói với anh nữa đâu, ngủ đây.”

“Bây giờ là ban ngày mà.”

“Em mệt lắm, hyung.”

Lúc JaeJoong và Hang Won về đến khách sạn đã là rạng sáng, JaeJoong lộ ra vẻ có chút mệt mỏi, nhưng vẫn rót một cốc nước ấm cho Hang Won, mở máy sưởi, nói: “Cậu uống chút nước cho ấm người lên đi, tôi đi thay đồ.”

JaeJoong nói xong liền đi lên lầu hai, Hang Won cầm lấy cốc nước nóng, quan sát diện mạo của căn phòng xa hoa này...

JaeJoong lên lầu, vừa cởi chiếc áo sơ mi dính rượu, vừa nhớ lại cảnh tượng ban nãy, bộ dạng phát hỏa của Jung YunHo... Còn có cả Hang won... Nghĩ đến Hang Won, mới nhận ra rằng Hang Won vẫn đang ở lầu một, nó tùy tiện mặc vào một bộ quần áo, vội vàng xuống dưới lầu.

“Ấm lên một chút chưa, cậu nói đi, chuyện gì?” JaeJoong ngồi trên một chiếc ghế sofa khác, nhìn Hang Won mà hỏi.

“Hyung, em muốn hỏi anh một chút, tại sao lại ở khách sạn, mà không về nhà?”

“Tôi hỏi rồi, nhưng anh ấy không đáp.”

“Là vì không an toàn.”

“Không an toàn?” JaeJoong hỏi.

“JaeJoong hyung, gần đây anh có liên lạc với Ji Min không?”

“Không có...” Nói xong, nó lại nhớ tới điều gì đó: “Hôm nay cậu ta có gọi điện thoại cho tôi.”

“... JaeJoong hyung, có một số việc, em cảm thấy anh phải biết, còn nữa, trên thực tế, Jung YunHo không giống như vẻ bề ngoài, có rất nhiều chuyện anh ấy không nói cho anh biết, Ji Min không phải là kẻ tốt, anh ta muốn hại Jung YunHo.”

“... .. Có phải cậu đã biết được chút gì rồi không?”

“Vâng, em biết nhiều hơn so với anh, nhưng em cảm thấy em không có lập trường để nói với anh, anh chờ YunHo hyung quay về để nói rõ mọi chuyện nhé.”

“Cậu biết gì thì nói ngay tại đây luôn đi.”

“Em... Cái này... không được, em...” Về mặt của Hang Won rất khó xử, JaeJoong tiếp tục nói: “Quên đi, cảm ơn cậu.”

Hang Won nghe xong, đứng dậy, nói:

“JaeJoong hyung, em muốn nói cho anh biết rằng, Jung YunHo thật sự rất tốt với anh, ngoài mặt như vậy là bất đắc dĩ mà thôi, anh ấy rất quan tâm đến anh, em có thể thấy được.”

Hang Won xoay người muốn rời đi, JaeJoong ngăn cậu ta lại, nói: “Tôi đưa cậu về.”

“Em tự về là được rồi.” Hang Won lắc lắc tay.

“Sao mình em...” Còn chưa nói xong, Jung YunHo đã tiến vào, hẩn nhìn Hang Won ở trước cửa, lại trông về phía JaeJoong, nói: “Đây là sao, tiết mục trò chuyện giữa đêm khuya kết thúc rồi à? Vậy là tôi tới chậm một bước rồi.”

“Em chưa nói gì cả.” Hang Won mang theo ánh mắt rất cương quyết mà nhìn Jung YunHo.

“Ồ, vậy sao, tốt.” Jung YunHo vừa cởi giày vừa nói.

“Hang Won, cậu chờ tôi một chút, tôi thay đồ xong rồi đưa cậu về.” JaeJoong không thích nhìn vẻ mặt không ấm không nóng này của Jung YunHo, nó ghét cảm giác bị che giấu.

“Cậu vẫn muốn ra ngoài sao?” Jung YunHoo kéo lấy JaeJoong đang muốn lên lầu mà hỏi.

“Không phải đâu, hơn nửa đêm rồi mà để cậu ấy về nhà một mình, em không yên tâm.”

“JaeJoong hyung, anh không phải thay đồ gì đâu, em đi thật đây.” Hang Won nói xong, không hề quay đầu lại mà đẩy cửa bước đi.

...

“Hang Won!” JaeJoong bị Jung YunHo túm lại, không có cách nào đuổi theo được. Nhìn Hang Won mặc quần áo phong phanh mà ra khỏi cửa, trong lòng nó cũng không hề thoải mái, nó gắng sức vùng ra khỏi tay Jung YunHo, gào lên với hắn:

“Jung YunHo! Anh đây là sao vậy hả, lúc đầu không phải anh cảm thấy hứng thú với Hang Won, nảy lên một suy nghĩ rồi lừa người ta lên giường sao, bây giờ chơi đủ thì không quan tâm đến cậu ấy nữa, cậu ấy có làm gì sai đâu, anh đối xử với ai cũng đều như vậy cả!! Dựa vào cái gì chứ, Jung YunHo, bình thường anh không quan tâm không han hỏi tới tôi, tôi không ồn ào không quấy phá không tùy hứng, chính là vì cảm thấy anh có sự nghiệp của anh, anh phải làm việc phải xã giao, tôi phải hiểu chuyện tôi phải quan tâm đến anh, nhưng như vậy không có nghĩa rằng tôi sẽ nguyện ý ngày ngày trông nhà, chờ một tiếng mở cửa, mong mỗi một tiếng chuông điện thoại, không ngừng nhìn chiếc limousine đen kia quay về qua cửa sổ, anh biết tôi sống khổ cực đến mức nào không hả?! Anh nói đi, Jung YunHo, anh nói cho tôi biết đi, mẹ nó tôi dựa vào cái gì...” Nói xong lời này, nước mắt của JaeJoong không ngừng rơi xuống, nó hung hăng quệt nước mắt đi, nó không thích bộ dạng như vậy của mình, nhưng nổi tức giận không ngừng được vẫn tràn ra, nó chạy lên lầu hai, đóng sầm cửa lại, nằm sấp trên giường mà khóc lớn.

Sau khi Jung YunHo nghe xong những lời này thì kinh động, đứng ở tại chỗ mà ngẩn người thật lâu, sau đó hần lên lầu, đứng trước cửa phòng JaeJoong, giơ tay lên, rồi bỏ xuống... lại giơ lên... Do dự một hồi, lại xoay người đi đến một căn phòng khác, hần mặc quần áo nằm trên giường mà hút thuốc, hút không ngừng, nhớ lại chuyện một tuần trước.

Một tuần trước...

“Ho hyung, lần này tôi tới đây, không có ý gì khác.” Ji Min mặc một bộ âu phục xám đậm nói với Jung YunHo không mang theo một khuôn mặt dễ gần.

“Lời này của cậu tôi không hiểu, nếu cậu không có ý gì khác thì tới đây làm gì?”

“Ho hyung, thật ra đã nhiều năm trôi qua rồi nhưng tôi vẫn luôn hổ thẹn với chuyện lúc còn nhỏ, bây giờ tôi thật sự muốn đối xử tốt với JaeJoong, tôi thật sự thích cậu ấy, thật sự, tôi không rời bỏ cậu ấy được.”

“A, sao Kim JaeJoong có thể khiến cậu nói ra lời như vậy được nhỉ, nếu bên người cậu không có món hàng gì, một Kim JaeJoong không thể khiến cậu trở nên như vậy.”

“Lời tôi nói đều là thật, không dối một câu nào, bây giờ chỉ cần tôi nhìn thấy JaeJoong, tôi liền cảm thấy bản thân sống có ý nghĩa.”

“Fuck, cậu như vậy khiến tôi thật sự không chịu nổi, đủ nghèo hèn rồi đấy.”

“Ha ha, nhưng tôi nói thật mà, Ho hyung, lần này tôi tới đây, thực ra muốn trả lại cho anh một ân huệ, nhìn mặt mũi JaeJoong một cái.”

“Trả ân huệ? Là đồng lời nghèo hèn kia sao?”

“Ha ha, anh xem xem Ho hyung, anh lại nói giỡn rồi, lần này tôi muốn nhắc nhở anh một chút, xem trọng Kim JaeJoong đi, thật ra tôi rất muốn đón cậu ấy đi, trong lòng cũng đã kiên định rồi, nhưng tôi biết rằng đó là đứa con cưng của anh, cho dù không phải ruột thịt, ít nhiều anh cũng có chút cảm tình, ba mẹ của JaeJoong đã chết rồi, sau khi biết chuyện này, tôi còn thấy đau thật lòng một hồi lâu, nghĩ đến bộ dạng khổ sở của Joongie, trong lòng tôi liền khó chịu, nói là trả anh một cái ân huệ, thật ra cũng chỉ là nghĩ cho JaeJoong, anh xem trọng cậu ấy, mang cậu ấy đến một nơi an toàn đi, tôi không nói nhiều nữa, Ho hyung, JaeJoong, xin nhờ anh.”

Nói xong những lời này, Ji Min đứng dậy, hơi cúi người, rồi rời đi.

Đi được vài bước, lại quay đầu lại, cười nói với Jung YunHo:

“Ho hyung, nếu anh bận việc không thể chăm sóc cho JaeJoong, anh cứ liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, JaeJoong ở chỗ tôi, tôi đảm bảo cậu ấy sẽ sống tốt, cho dù cái mạng của tôi không còn, cậu ấy cũng có thể sống.”

Nói xong, Ji Min liền rời đi.

Thật ra ba phút sau ở nơi đây, Ji Min gặp Jung YunHo đang mang bao nhỏ bao lớn trước cửa thang máy, cùng với JaeJoong.

Thật ra mười lăm phút sau ở nơi đây, Jung YunHo đã nói với Kim JaeJoong rằng: “Đi Mỹ với tôi.”

27. Chương 26

JaeJoong nằm sấp trên giường, nó rơi lệ mà dường như cũng mong chờ cửa phòng ngủ được mở ra, cho dù chỉ là lời nói tùy tiện, JaeJoong cũng định thu lại tất cả sự tùy hứng của mình, xem như chưa xảy ra chuyện gì. Nhưng cửa phòng ngủ vẫn không mở, nó chỉ chờ được đến khi bóng đèn lầu một vệt tắt, JaeJoong khóc tới mức mệt mỏi, ôm chầm ngồi trên giường, nó đi vào trong phòng ngủ trong tình trạng choáng váng, hơi nước bao bọc phòng tắm làm bằng gốm sứ màu trắng đầy tinh xảo lại, JaeJoong cởi từng mảnh quần áo ra khỏi cơ thể mệt mỏi này.

JaeJoong ngâm mình trong làn nước ấm, thân thể bị ảnh hưởng bởi sự lệch múi giờ hiển nhiên không thể thích ứng với lúc sáng sớm như bây giờ, nó nhắm mắt lại, hơi trượt người xuống, ngoại trừ đầu, toàn thân đều ngâm mình trong nước.

“Kim JaeJoong, tắm xong thì ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

JaeJoong nghe xong lời này, trong lòng run lên một cái, không biết vì sao khi nghe thấy giọng điệu như vậy, trong lòng nó liền trở nên sợ hãi, nó đứng dậy, tùy tiện lau người, quần khăn tắm rồi bước ra. Thiết bị sưởi ấm rất đầy đủ, trong phòng không có một luồng hơi lạnh nào.

“Sao vậy ạ?” JaeJoong nhìn Jung YunHo đang ngồi hút thuốc ở một bên, hỏi.

“Ngồi xuống.” Jung YunHo ra hiệu nó ngồi xuống chiếc sofa ở bên cạnh, JaeJoong nghe lời ngồi xuống.

Jung YunHo hút thuốc, đầu hấn hơi nghiêng qua, JaeJoong liền đứng dậy, đi tới bên cạnh đưa gạt tàn thuốc tới, Jung YunHo có chút giật mình, từ khi nào Kim JaeJoong đã hiểu hấn đến mức vậy rồi? Hấn nhìn JaeJoong, dúm tắt điều thuốc, đặt hai tay vào cùng một chỗ, nói:

“Mấy hôm trước Ji Min có tới, bảo ba mẹ cậu xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn... nguyên nhân là do tôi... Ừm, bọn họ bây giờ muốn lợi dụng cậu, đây chính là lí do vì sao tôi mang cậu tới Mỹ, cũng không đồng ý cho cậu về nhà ở...”

“Ba mẹ em làm sao... Bọn họ có khỏe không...”

Jung YunHo nghe xong, im lặng, JaeJoong nhìn thấy YunHo như vậy, trong lòng đột nhiên hiểu ra được chút gì đó, lòng bàn tay nó trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt, thân thể vốn vừa được ngâm trong làn nước ấm cũng bắt đầu cảm thấy rét run, Jung YunHo ngẩng đầu, nhìn Kim JaeJoong trong bộ dạng như vậy, không biết nói gì.

“Tình hình của bọn họ không tốt, đúng không... Jung YunHo... anh phải nói cho em biết.”

“...”

“Jung YunHo! Anh nói đi! Anh nói cho em biết đi, anh đừng im lặng, có được không?!” JaeJoong đứng phắt dậy, nước mắt giống như suối chảy mà ào ạt tuôn rơi.

“...”

“Anh nói đi... Rốt cuộc là như thế nào, tốt hay không tốt?” Nước mắt của JaeJoong rơi xuống, thanh âm bắt đầu trở nên không rõ ràng.

“JaeJoong...” Giọng nói của Jung YunHo đột nhiên yếu đi, hấn lại lấy ra một điều thuốc, châm lửa.

“Anh nói thật cho em biết đi... Được không... ả...” Thanh âm của JaeJoong không ngừng được sự run rẩy, Jung YunHo nghe xong, dứt phắt dậy, hấn kéo mạnh Kim JaeJoong vào lòng, nâng cầm JaeJoong lên, hấn nhìn trong con ngươi màu hổ phách của Kim JaeJoong chảy ra nước mắt, có chút khó chịu, hấn ra sức trói buộc Kim JaeJoong đang muốn vùng vẫy phản kháng lại, dùng ánh mắt ôn nhu mà đánh giá người trước mặt, lúc Kim JaeJoong dùng hết sức lực muốn đẩy hấn ra, Jung YunHo liền nắm lấy cái cằm có đường nét rõ ràng của nó, dùng hết sức lực mà hôn lên, nụ hôn này tràn ngập sự ôn nhu và tình cảm, vừa triển miên

vừa quần quít, mang theo hương thuốc lá nhàn nhạt, còn có một loại cảm giác an toàn chưa bao giờ nhận thấy...

YunHo nâng cằm JaeJoong lên, rất cẩn thận mà lau nước mắt đi, tầm mắt của JaeJoong không cách nào rời khỏi một Jung YunHo chưa hề ôn nhu như vậy, nó ôm chặt lấy YunHo, kê đầu trên bờ vai hắn, nói bằng chất giọng run rẩy không rõ ràng:

“YunHo, em phải về nhà...”

Jung YunHo trầm mặc một hồi, chậm rãi xoa đầu JaeJoong, nói bằng giọng trầm thấp:

“Ừm, chúng ta về nhà.”

Lúc Jung YunTae nghe thấy tin như vậy, anh lập tức bật dậy khỏi giường:

“Anh xảy ra chuyện gì vậy?! Anh nói cho Kim JaeJoong biết rồi sao?”

“Ừ, lễ tang chuẩn bị vào lúc nào?”

“Ngày mốt, nhưng mà... tình hình JaeJoong ra làm sao rồi?”

“Không có gì.”

“Anh đừng để JaeJoong tham gia tang lễ, có rất nhiều tai mắt, ngộ nhỡ sơ ý một chút, chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.”

“... Cho nó đi đi... Có anh rồi.”

“Mẹ... Lúc trước không phải anh bảo Hang Won làm thế thân cho JaeJoong à, đây là sao thế hả, anh đừng quảng cho em cái thứ cảm giác an toàn chó má gì gì đó, đưa Hang Won tới đây, lúc trước cậu ta đáp ứng anh như thế nào thì bảo cậu ta làm thế đó.”

“... Được rồi... Hai ngày này tìm nhiều người bảo vệ vào, chọn kẻ thông minh ấy.”

“Anh là đồ thần kinh, Jung YunHo.”

Jung YunTae tức giận mà ném di động sang một bên, anh cầm lấy chiếc di động khác ở bên cạnh, ấn tám số, sau một hồi thì đầu dây bên kia bắt máy: “Pyo à, em là Tae đây, cho em mượn đám người có thể dùng được của anh mấy ngày đi, hai ngày nay bên em bị kiểm soát rất chặt, phải cần người.”

“Được, đêm nay anh cũng tới, chỗ nào có thể giúp được thì cậu cứ nói ra.”

“Anh đừng tới gây rắc rối đấy nhé, mà Pyo hyung này, gần đây anh đi đến chốn ăn chơi nào rồi?”

“Anh tới Thái Lan, giải quyết vài việc buôn bán, đêm nay anh sẽ phái người tới, ngày mốt anh cũng tới luôn, thăm Yun và cậu, ha ha, anh em chúng ta cũng phải uống một chén nhĩ.”

“Đúng vậy, không thành vấn đề, em sẽ làm chủ xị, tới nhà chờ anh!”

...

Ba ngày sau, lúc Hang Won cùng Jung YunHo xuất hiện trong sân bay, ánh mắt của toàn bộ người xấu kẻ tốt dường như đều tập trung trên người bọn họ, Jung YunTae mang theo bảy tám người, đích thân tới sân bay đón, lúc anh nhìn thấy Jung YunHo mặc âu phục đen cùng Hang Won mặc quần jeans bó màu xám đậm, khoe miệng cong thành một nụ cười không hề chân thành, anh bước về phía trước, mỉm cười khoác tay lên vai Jung YunHo, nghiêng đầu dùng ngón trỏ chọc cằm Hang Won, Hang Won lộ ra nụ cười mỉm với bộ dạng lưu manh của Jung YunTae, dường như vô cùng tự nhiên, thủ hạ cầm hành lý theo ở phía sau, chiếc Lincoln Limousine đen đang dừng trước cửa sân bay, Jung YunHo vừa ra khỏi cửa, ánh mắt liền nhìn thẳng vào trong xe, giống như muốn lập tức nhìn xuyên qua lớp màng chắn nắng cửa sổ đen kìa, Jung YunTae nhìn một YunHo như vậy, không nhịn được mà cười thành tiếng, nhẹ nhàng ghé vào tai hắn, cố ý nói:

“Kim JaeJoong của anh đang ở bên trong đó, em thấy mắt anh còn dùng tốt hơn cả súng lục đấy, sau này em sẽ mang anh bên người, để còn tiết kiệm sức lực.”

Jung YunHo nghe xong lời này, im lặng đẩy cánh tay đang khoác lên vai mình của Jung YunTae ra, nói:

“Tôi và cậu thân quen lắm sao? Cậu là ai thế.”

Sau đó Hang Won cũng bật cười.

Kim JaeJoong ở trong xe đeo kính râm, hơi cúi đầu, sau khi nó nghe thấy tiếng cười ngoài xe thì mới hơi yên tâm một chút, hai tay có chút lạnh, mặc dù tài xế đã mở máy sưởi, nhưng độ ẩm trong xe không cao, Jung YunHo không thích mở máy sưởi quá chuẩn xác, cảm thấy hơi lạnh mới thích hợp, sẽ không khiến người ta trở nên uể oải.

“Hyung~” Jung YunHo mở cửa xe cho Hang Won, Hang Won chưa kịp bước chân vào, đã vội vàng chào hỏi JaeJoong ở trong xe.

JaeJoong không nói gì, chỉ cười cười, tài xế lại mở cửa xe bên trái ra, Jung YunHo mang theo một luồng khí lạnh mà tiến vào, Jung YunTae cũng mở cửa chui vào, tự động ngồi lên ghế lái phụ, lúc này tài xế hận không thể lập tức biến thành tám tay, nếu không sẽ luôn không có cách nào đồng thời chiếu cố đến các ông chủ của mình.

“YunHo.” JaeJoong nhìn người đàn ông ba ngày không gặp ở bên cạnh, nhẹ giọng kêu tên.

Jung YunHo nhẹ nhàng ôm lấy JaeJoong ở bên cạnh, tháo cà vạt, nửa dựa vào ghế xe, nghiêng đầu chăm chú nhìn Kim JaeJoong, sau đó nâng lấy cằm nó, ghé mặt lại gần, cho JaeJoong một nụ hôn đầy ôn nhu. Mà Hang Won ở bên cạnh chỉ chuyên tâm cúi đầu chơi game trên điện thoại, vẻ mặt vô cùng tự nhiên, không có bất kì phản ứng gì.

“Sao tay lạnh vậy.” Jung YunHo nắm lấy tay JaeJoong, hỏi.

“Không biết nữa.” JaeJoong dựa vào lòng Jung YunHo, giọng nói có chút mệt mỏi.

Jung YunHo không hỏi tiếp, chỉ tiếp tục nắm lấy tay JaeJoong không buông.

28. Chương 27

Để bảo vệ và giấu JaeJoong một cách tốt nhất, ba ngày trước, Jo Mok bí mật mang theo một đám người hộ tống JaeJoong về Hàn Quốc, cho dù Jung YunHo tỏ ra rất cương quyết, sống chết không cho JaeJoong về một mình, nhưng sau khi Jung YunTae, Jo Mok, Hang Won cộng thêm mình JaeJoong thay phiên thương lượng, vừa đấm vừa xoa, mới khiến Jung YunHo thỏa hiệp, lúc trước khi đi, JaeJoong tự mình lái xe đến sân bay, mà Jung YunHo nhất định muốn đi tiễn, Jo Mok không có biện pháp, bảo tài xế chở Jung YunHo tới cửa sân bay, cố ý kêu tài xế đi đường ngoằn ngoèo, mấy lần khiến Jung YunHo tức đến mức mắng chửi, trong miệng vẫn không ngừng nói, mày lái nhanh lên một chút coi, đừng sợ đâm chết người, Jo Mok nhìn đại ca của mình như vậy chỉ biết cười, không nói gì.

Đến sân bay, Jung YunHo gọi Jo Mok sắp bước xuống xe lại, nói:

“Nếu xảy ra một chút chuyện rắc rối gì, bọn mày phải mang con mẹ nó đầu về hết cho tao, nghe rõ chưa?!”

Jo Mok cười cười, đáp: “Rõ rồi ạ, Ho hyung, lần đầu tiên em thấy anh sốt ruột như vậy đó.”

“Mày ít nói chuyện linh tinh dùm tao, mà mày nghe lại một lần nữa đây, nếu như xảy ra một chút chuyện rắc rối gì, bọn mày phải tự chôn đầu mình xuống, đừng có thằng nào vác xác đến gặp tao.”

Cứ như vậy, Jo Mok mỉm cười vẫy vẫy tay với một Jung YunHo mang theo khuôn mặt đen xì xì, dẫn vài thủ hạ không lộ chút biểu cảm nào vào trong sân bay.

Mà ba ngày sau, Hang Won và Jung YunHo về Hàn Quốc một cách công khai không giấu diếm, nhìn trông thế nào cũng ra một đôi tình nhân, bởi vì hiệu quả phải là như vậy.

Hang Won mặc chiếc quần da rắn đen phối hợp với chiếc áo len màu kem nhu hòa, ngồi bên ghế lái phụ trong chiếc Ferrari đỏ của Jung YunTae, Jung YunTae mang theo nụ cười tà, nói chuyện với Hang Won đang chơi game trên di động ở bên cạnh.

“Cực căng, cực căng, em đừng chơi nữa, nói chuyện với anh đi.” Jung YunTae vừa cười vừa đặt tay lên chiếc đùi xinh đẹp của Hang Won, Hang Won đẩy tay Jung YunTae xuống, nói:

“Anh cút đi, Jung YunTae anh đừng làm trò với tôi nữa, để tôi chơi game chút coi, sắp chết rồi nè.”

Tay Jung YunTae vẫn không kiêng nể gì mà trượt vào trong, như có như không mà lướt qua hạ thể của Hang Won, Hang Won hít một ngụm khí, ném di động sang một bên, quỳ trên chiếc ghế da mềm mại, túm mạnh lấy cái áo sơ mi đen của Jung YunTae, bắt đầu cởi nhanh nút áo của anh ra.

“Đệch, cậu định làm thật à, tôi không nhìn thấy đường nữa rồi này, ông nội cậu, chút nữa đâm người ta thì đừng đổ tội cho tôi đó!”

Jung YunTae dùng một tay mà đẩy mạnh một Hang Won không thành thật ra, bởi vì cố sức mà lộ rõ đường nét xinh đẹp nơi cơ bắp đầy mê người, Hang Won hoàn toàn không muốn dừng lại, Jung YunTae vẫn dùng tay đẩy cậu ta ra như cũ, sau đó ra sức đập chân ga, Hang Won bị đuối người về phía trước, hét lên thất thanh rồi ngã cái oạch xuống ghế dựa, Jung YunTae thấy Hang Won hét to, lập tức cười rộ lên.

Hôm nay nhiệm vụ của Jung YunTae chính là mang Hang Won đi dạo phố, giá cả ở khu thương mại xa hoa này hoàn toàn không dành cho những kẻ ăn không ngồi rồi, nhưng cũng không náo nhiệt như trong tưởng tượng, Hang Won nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút thất vọng.

“Sao một con chim con người cũng không có vậy.”

“Tôi mua đồ chứ không phải tôi chơi, muốn người làm cái gì?!”

Hang Won nhìn Jung YunTae bằng con mắt khinh thường, nói: “Đi đến chỗ nhiều người đi!”

“Cậu đừng càn quấy, nơi này tốt lắm rồi.”

“Anh điên à, mục đích chúng ta tới đây là mua đồ sao, ở chỗ này chả có người, ai có thể nhìn thấy chứ?”

Jung YunTae nghe xong lời này thì ngẩn người hai giây, sau đó quay đầu nhìn về phía quảng trường tốt xấu lẫn lộn trong nội thành.

Vốn chỉ cần một người đàn ông vóc dáng cao ráo mặt mũi sắc sảo là liền có thể nhanh chóng tập trung ánh mắt sáng rực vừa ghen tị vừa thèm muốn cực nóng của mọi người, càng đừng nói đến việc bên cạnh còn dẫn theo một cậu con trai xinh đẹp, Jung YunTae vào trước cửa hiệu, ném tàn thuốc xuống đất, dùng bàn chân đi chiếc giày da cá sấu màu nâu mà đập xuống, anh quan sát xung quanh, lúc anh cảm thấy có chút gì đó, khóe miệng có hơi cong lên.

“Jung YunTae, tới đây xem nè!” Hang Won đứng ở trước quầy chuyên doanh nhẫn kim cương, vẫy tay về phía người đàn ông đang đi vào cửa.

“Biết rồi.”

Người bán hàng nam nữ trong cửa hiệu đều đột nhiên tràn đầy năng lượng, mang theo nụ cười kỳ quái, đôi mắt nhiệt liệt chờ mong, đường nhìn di chuyển theo bước chân của hai người, giống như trên người có tận tám cánh tay, hận không thể lập tức quần bọn họ lại, hai người vô tội im lặng để đủ loại cô gái liếm tới liếm lui trong lòng...

Lúc Hang Won kéo Jung YunTae đến nơi đặt một đôi giày da mới toanh, Jung YunTae liền quan sát bốn phía, ngồi trên ghế sofa, một người bán hàng nữ mang theo khuôn mặt ửng hồng mà mỉm cười cúi đầu với Hang Won, Hang Won cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, im lặng nghiêng đầu nhìn xuống Jung YunTae, anh dùng tư thế menly nhất là chân bắt chéo, đặt nó lên đầu gối, nói với một cô gái khác đang nhìn chằm chằm đầy trắng trợn vào anh cũng sắp được năm phút ở bên cạnh mà hỏi: “Các cô không cung cấp nước trà sao?”

...

Lúc Hang Won thay đôi giày da không phải là hàng hiệu rồi đứng trước mặt Jung YunTae, Jung YunTae nhìn thật tỉ mỉ rồi lên tiếng: “Cũng không tệ.” Sau đó nói: “Mua đi.” Nói xong, đứng ở cạnh cô gái còn đang nhìn hai người trước mặt một cách đầy hạnh phúc, ánh mắt của Hang Won tập trung vào đôi giày, hơi vênh môi, nói: “Size giày tôi đi nhỏ hơn cái này.”

“Tôi nói mua rồi, các cô này, ở đây là tự mình quyết thẻ hay là cầm lên và cứ thế mang đi luôn, à mà có phải đặt trước không.”

Jung YunTae nhìn hai cô gái có khuôn mặt không tầm thường ở bên cạnh, thắc mắc mà hỏi.

“À, à không phải, tôi sẽ viết hóa đơn.” Một người bán hàng nữ trong đó phản ứng trở lại.

“Ha ha ha, anh làm gì mà hung dữ vậy?” Hang Won vừa cởi giày vừa nói.

Lúc Jung YunTae nhìn giá tiền trên hóa đơn, anh nheo mắt lại, nói với Hang Won:

“Cậu khẳng định thứ cậu mua là giày da chứ?”

“Fuck, anh nghĩ tôi là anh chắc, tiền một đôi giày da của anh bằng tôi phải đi bán một tuần đấy.”

Lúc Hang Won nửa vui nửa giận mà nói xong lời này, các người bán hàng nữ ở bên cạnh đều nhìn thẳng vào cậu ta, thật ra nếu bạn quan sát tỉ mỉ sẽ thấy không hề khó coi, trong lồng ngực bọn họ đã dâng lên cơn thủy triều cuộn cuộn, trong con người cũng đổi thành hình trái tim màu hồng kỳ diệu.

“Cậu có thể bán gì, bán thận à?”

“Không không không, thật ra là, bán sự cô đơn...” Hang Won cố ý nói trầm xuống, Jung YunHo đột nhiên cười to, lấy ra một điều thuốc, châm lên.

Jung YunTae nhìn cậu con trai trước mắt, trong lòng liền nghĩ, Hang Won là người có thể mặc hợp một trăm đồng quần áo lẫn giày dép, anh mơ hồ nhớ tới một người trong lòng, người con trai kia cũng vậy, mặc gì trông cũng đẹp mắt...

Tập đoàn họ Jung vừa tan họp, Jung YunHo ngồi trong phòng làm việc, giơ tay nhìn đồng hồ.

Jung YunHo gọi trợ lý đến, bàn giao chút chuyện, rồi rời đi.

Vào trong xe, ấn phím 1, năm giây sau điện thoại liền bắt máy, giọng nói đầy quen thuộc.

“A lô.”

“Buổi trưa ăn gì?”

“Anh sắp về sao?” JaeJoong hiển nhiên không quen nghe thấy tin như vậy vào ban ngày.

“Sao thế, tôi về nhà còn không cho sao?”

“Không phải, chỉ là không quen mà thôi, anh muốn ăn cái gì, em làm cho.”

“Tùy, năm phút sau tôi sẽ về đến nhà.”

“Vâng.”

Nghe xong thanh âm của JaeJoong, trong lòng Jung YunHo hơi yên ổn trở lại, câu nói hôm đó của Ji Min vẫn luôn vang bên tai hắn.

“Lần này tôi muốn nhắc nhở anh một chút, xem trọng Kim JaeJoong đi.”

“Nói là trả anh một cái ân huệ, thật ra cũng chỉ là nghĩ cho JaeJoong, anh xem trọng cậu ấy thì mang cậu ấy đến một nơi an toàn đi, tôi không nói nhiều nữa, Ho hyung, JaeJoong, xin nhờ anh.”

Jung YunHo nhìn đèn đỏ đổi xanh, bực bội mà nhú mày, hắn thấy những cặp đôi tay nắm tay ngoài cửa sổ, mang theo hộp cơm bình thường, không có bất cứ nỗi lo lắng gì mà mỉm cười, trong lòng hắn không nhận được mà trở nên nặng trĩu.

Jung YunHo ăn sạch bữa cơm trưa, JaeJoong rất thích nhìn Jung YunHo ăn chăm chú, mắt chỉ chăm chăm vào bát cơm, thỉnh thoảng ngược lên nhìn JaeJoong, Kim JaeJoong tùy tiện ăn vài miếng, nói với hắn: “Sao hôm nay lại về thế?”

“Lo lắng cho cậu.” Jung YunHo xới cơm, không hề che giấu điều gì mà nói.

JaeJoong mỉm cười, nói: “Hang Won đâu?”

“Đi chơi với Jung YunTae rồi.”

“Anh như vậy là không công bằng với Hang Won, cậu ấy là một đứa trẻ, cũng không xấu.”

“Không có gì là không công bằng cả, tôi không ép buộc cậu ấy.”

“Xem lại lời anh nói đi, cậu ấy thích anh, anh không nhìn ra sao?”

“Ừm.” Jung YunHo gấp một món ở trong bát cho JaeJoong.

“Đừng nói về việc này nữa.” Jung YunHo lại kèm thêm một câu.

JaeJoong không nói gì, trong lòng lặng lẽ thở dài, Hang Won là thể thân mà Jung YunHo mang tới chần ở trước mặt JaeJoong, nó không rõ vì sao Hang Won cứ như vậy mà đồng ý một cách cam tâm tình nguyện, là vì yêu sao, người không có chút ích kỷ nào thực sự quá hiếm thấy, gặp được rồi, lại khiến người ta cảm thấy không tin.

29. Chương 28

Hang Won kéo Jung YunTae đi dạo nguyên một buổi sáng, Hang Won xách túi to túi nhỏ, nụ cười trên khóe miệng rõ ràng treo lên vẻ mệt mỏi, lúc cậu ta vào trong xe rồi, lập tức thở dài một hơi:

“Ông nội nó, mệt chết tôi rồi...”

Jung YunTae khởi động xe, nói với người đang ngồi ở ghế lái phụ: “Đã vất vả rồi.”

Hang Won không đáp lại, nhắm mắt ngã vào ghế.

“Đừng ngủ ở đây, sẽ cảm lạnh.” Jung YunTae vừa ném ô phục của mình lên thân người bên cạnh vừa nói.

“Ừm... Ừm...” Hang Won ậm ừ trong mơ màng.

“Dậy đi!” Jung YunTae thấy người bên cạnh không nhúc nhích, liền rống lên.

“Anh làm gì mà hung dữ vậy, thấy ghét, như Jung YunHo ấy.”

Nói đến đây, Hang Won đột nhiên ngừng lại, trầm mặc không nói gì.

“Tôi hỏi cậu nghiêm túc, cậu đang giúp Jung YunHo mưu tính việc gì.”

“Tôi không biết...”

“Ít nói cái gì cũng không biết với tôi đi, tôi không tin là cậu chẳng có mục đích, anh ấy muốn cậu làm thể thân đỡ đạn để giúp Kim JaeJoong xuất đầu lộ diện, cậu còn đóng giả làm nhân vật vĩ đại đầy cao thượng của Hồng Quân trong thời kì mới làm cái gì.”

“...” Hang Won im lặng, giọng nói đột nhiên khàn đi, cậu ta quay đầu qua chỗ khác, không nói gì, Jung YunTae nhìn vẻ mặt Hang Won như vậy liền thấy ác cảm, anh cau mày, nói: “Quảng cái mặt như thế cho ai nhìn vậy, không muốn nói thì đừng nói, cần gì phải như vậy.”

“Jung YunTae! Anh quá đáng lắm rồi! Anh hỏi tôi vì sao lại ôm lấy hai chuyện này đúng không, chính là vì anh ấy đã nói một câu rằng hi vọng cậu có thể giúp tôi, mẹ nó ngay cả mạng tôi cũng không cần, cả ngày còn treo tên của Kim JaeJoong lên người, làm tôi tổn thể thân, tôi nói cho anh biết, tôi chính là vì có

thể khiến Jung YunHo nhớ đến tôi, cả ngày trông bề ngoài tôi có vẻ rất kiêu ngạo, còn sự thật sống qua những ngày gì anh không rõ sao, anh nói tôi có thể mưu tính cái gì đây, anh ấy yêu Kim JaeJoong, cho nên tôi liền thay anh ấy bảo vệ tính mạng của Kim JaeJoong, có người đuổi giết Kim JaeJoong, tôi ngăn lại, có người muốn lợi dụng Kim JaeJoong, tôi thay thế, anh nói đi, tôi đây có mục đích gì, mẹ nó tôi chính là kẻ cao thượng, bản thân tôi cũng muốn hát cho mình một bài ca!” Lần đầu tiên Hang Won mang theo vẻ tâm liệt phé như vậy mà nói, Jung YunTae im lặng, rút ra một điều thuốc, châm lên, mở radio, bên trong truyền ra giọng nam đầy dễ chịu, Hang Won lắng nghe giai điệu, nước mắt liền rơi xuống, cậu ta lau nước mắt, xoa đầu qua bên ngoài.

Jung YunHo ăn xong bữa trưa lại bị công ty gọi đến, trước khi đi, hần lo lắng nói với JaeJoong: “Thành thật ngồi ở nhà chờ tôi, biết chưa.” JaeJoong nghe thấy giọng điệu cương ngạnh của Jung YunHo, không vui vẻ mà vẫy tay chào tạm biệt, không thêm đáp lại, Jung YunHo vốn vừa bước chân ra khỏi cửa lại đi trở vào, kéo mạnh cửa ra, nắm lấy cằm Kim JaeJoong, nói: “Hồi mà không trả lời là sao.”

JaeJoong sợ đến nhảy dựng lên, muốn dùng sức giãy khỏi tay hần, nhưng sức lực của Jung YunHo thực sự không thể nào so sánh với JaeJoong được, Kim JaeJoong ra sức đánh vào tay Jung YunHo một cái, nói: “Biết rồi! Buông tay ra, đau quá đó.” Jung YunHo nghe xong lời này mới buông tay, nhẹ nhàng vịn về cằm nó, không mang theo biểu cảm gì mà lên tiếng: “Tôi luôn rất ôn nhu, cậu có biết điều này không.” Nói xong liền rời đi, trong lòng JaeJoong dâng lên nỗi ám áp, mặc dù cuộc sống gần đây dường như cũng không hề yên ổn, nhưng chỉ cần nhìn thấy Jung YunHo, mọi lo lắng trong lòng JaeJoong đều tan biến, tràn ngập cảm giác an toàn đầy quái lạ.

“JaeJoong hyung! Em về rồi!” Hang Won dùng chân đạp cửa, bà Wang vội vàng nhận lấy đủ loại túi xách trong tay Hang Won. JaeJoong nghe thấy thanh âm liền bước xuống từ lầu hai, nhìn Hang Won lạnh đến mức mặt có hơi ửng đỏ, hỏi: “YunTae đâu?” Hang Won vừa nhanh chóng cởi giày vừa nói: “Bị công ty gọi đi rồi! Ai mà biết được, em khinh, ném em giữa đường rồi lái đi luôn, từ lúc nào anh ta đã trở nên nghiêm túc với công việc như vậy rồi thế, làm em giống như mấy người nông dân đức hạnh lết xác về nhà vậy.” JaeJoong rót cho Hang Won một cốc nước ấm rồi đưa tới, Hang Won mỉm cười nhận lấy, uống một ngụm, thở một hơi rồi nói lời cảm ơn.

Sau khi Hang Won cảm thấy ấm người rồi, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, cầm thành quả của việc đi chơi nguyên ngày lên, ngã vào ghế sofa, vừa chỉ trỏ vào chiếc quần bó vừa nói: “JaeJoong hyung, cho anh cái này này, anh mặc màu xám đậm trông đẹp hơn em nhiều.” JaeJoong nhìn chiếc quần vừa chặt vừa nhỏ, lên tiếng: “Hay là cậu mặc đi, tôi không quen mặc kiểu dạng như vậy.”

“Ai ya, anh nghe em một lần đi, anh cứ thử xem, anh phải cho người khác có cơ hội để bọn họ tán thưởng đôi chân xinh đẹp này của anh chứ, JaeJoong hyung, anh mặc đi, mặc ngay đêm nay đi.”

“Mặc ngay đêm nay cái gì chứ, anh đâu có ra ngoài đâu.”

“Sai rồi, đêm nay chúng ta cùng đi đến Royal, Jung YunTae nói cho em biết đó, quyết định xong hết rồi.”

JaeJoong ừ một tiếng, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, bởi vì nó chưa nghe thấy Jung YunHo nói gì về việc này.

Hang Won nói xong, đột nhiên bật dậy, chạy thẳng lên lầu hai: “JaeJoong hyung, anh lựa trước đi, có cái nào thích thì cầm lấy, em lấy quần áo cho anh cho!”

Chờ Hang Won xuống lầu, trong tay đã có hơn mấy bộ âu phục xám tro, kiểu dáng được cắt xén rất tinh xảo, bởi vì chất liệu quý nên giống như được phủ một lớp bóng trắng dưới ánh đèn.

“Cậu đừng cho tôi nữa, quần áo như vậy cậu mặc trông đẹp hơn tôi nhiều.”

“Em không hợp với màu xám, mặc vào trông như sắp chết tới nơi rồi ý.”

Hang Won ném quần áo cho JaeJoong, sau đó lại miệt mài sắp xếp quần áo.

Lúc Hang Won và Kim JaeJoong mặc một thân âu phục xám đi vào Royal, giám đốc vội vàng nghênh đón, dẫn bọn họ vào gian phòng, bên trong đã弥漫 đặc mùi thuốc lá rượu bia cùng tiếng kêu gào ca hát, Jung YunHo ngồi hút thuốc ở chính giữa nhìn thấy Kim JaeJoong đứng trước cửa, ngẩn người, ánh mắt bất giác hướng về đôi chân thon dài của nó, sau đó lại hút một hơi, giơ tay ngoắc ngoắc, ý bảo Kim JaeJoong bước tới.

Hang Won vừa vào phòng liền đoạt lấy micro, hát một bài rồi lại thêm một bài, tiếng hát của Hang Won vang lên mang theo sự gợi cảm đầy biếng nhác, tiếng Quảng Đông của cậu ta rất tốt, tay của Jung YunHo vất lên ghế sofa, giống như đang ôm lấy JaeJoong, Kim JaeJoong không nhin được mà bị hấp dẫn bởi tiếng hát của Hang Won, bất luận là nhạc sôi động hay tình ca, dường như giọng hát vang ra từ miệng cậu ta đều có mùi vị, nam nữ trong gian phòng đều làm ồn ào ầm ĩ, uống rượu chơi oản tù tì, làm cho bữa tiệc suồng sã đêm khuya này càng thêm cuồng nhiệt.

“Ra ngoài chơi thấy thế nào?” Jung YunHo hỏi JaeJoong bằng giọng điệu trầm thấp.

“À, rất vui, Hang Won hát hay thật đấy.” JaeJoong không dám nhìn thẳng ánh mắt của Jung YunHo trong bóng tối, nó cảm thấy có loại cảm giác quỷ mị.

Jung YunHo xoay đầu Kim JaeJoong qua, nói: “Bộ dạng đêm nay của cậu khiến tôi có chút không nhin được.”

Nửa ngày sau JaeJoong mới phản ứng trở lại, Jung YunHo đột nhiên bật cười, bưng ly rượu lên, uống một ngụm, sau đó hôn lấy Kim JaeJoong, mùi rượu tràn vào trong khoang miệng JaeJoong, còn mang theo chút vị thuốc lá.

Jung YunTae đang lớn tiếng la hét ở bên cạnh đột nhiên lao tới, tay quơ lấy Kim JaeJoong, có lẽ là đã uống quá chén, la lớn: “Cục cưng, tới đây! Hôn một cái nè.” Nói xong, liền dí sát môi vào Kim JaeJoong, JaeJoong đỏ mặt kháng cự, Jung YunHo ở bên cạnh liền ôm lấy JaeJoong, xoay mặt JaeJoong về phía hắn, nói với Jung YunTae: “Tìm người khác mà phát tiết đi.”

Jung YunTae uống rượu, dùng tay chỉ trỏ vào Jung YunHo mà nói: “Sao có thể được, Jung YunHo, anh mất hết tính người rồi đúng không?!!!! Hả?!” Jung YunHo không thèm quan tâm đến anh, lúc này Hang Won vừa vặn quay đầu lại, Jung YunHo hơi nghiêng đầu, ý bảo Hang Won bước tới, Hang Won vì khát nước nên vừa uống rượu vừa mỉm cười đi đến, lại gần trước mắt Jung YunTae, hơi cong khóe miệng, kéo lấy thắt lưng của Jung YunTae, bộ dạng đầy gợi tình, nhẹ nhàng đưa mặt vào lỗ tai của Jung YunTae mà thổi hơi, sau đó nói một cách ngắt quãng: “Jung YunHo... anh... là thằng điên!” Sau khi nói xong, cậu ta cười to mà chạy đến đầu kia của gian phòng, Jung YunTae phản ứng lại sau ba giây, chửi lớn lên với Hang Won: “Fuck, cậu thiếu thuốc hay sao vậy hả?!”

Ngay lúc bọn họ đang cao hứng, đột nhiên di động của Jung YunTae vang lên, vừa nhìn thấy số của Pyo, anh liền tiếp lấy, nói:

“Pyo hyung, anh trở về rồi à, tới Royal đi, ngay bây giờ luôn! He he~” Jung YunTae ôm một cô gái tóc ngắn trong tay, mùi nước hoa nồng nặc bao phủ bốn phía.

Trong di động đột nhiên vang lên những tiếng ầm ĩ, Jung YunHo chưa nghe rõ cái gì đã bị ngắt máy, anh không nghĩ nhiều, ném di động sang một bên rồi xoay đầu dùng tay vuốt ve thân thể của cô gái.

“Em đi toilet một chút.” JaeJoong nói với Jung YunHo xong liền đứng dậy bước ra khỏi gian phòng, bên ngoài vẫn bao phủ một luồng hương, thật lòng mà nói, nó không sao thích nổi mùi hương này dù chỉ là một chút, còn chẳng thoải mái bằng mùi khói thuốc nữa là. Kim JaeJoong đi toilet xong thì ra rửa tay, mắt chợt nhìn thấy trong kính có chút vết máu, quả nhiên không thể thức khuya được, nó nghĩ trong lòng, lúc này, Kim JaeJoong đột nhiên cảm thấy phần eo bị thứ gì đó chạm vào, sau đó một gã đàn ông lên tiếng: “Cầm mày động đây, cũng không được nói, đi theo tao.” JaeJoong nhìn thấy khuôn mặt của gã đàn ông trong kính, kiểu tóc húi cua sạch sẽ cùng đôi lông mày sắc sảo, JaeJoong căng thẳng trong lòng, lúc nó đang muốn tìm cơ hội trốn về gian phòng cách đây không xa, phát hiện năm sáu gã đàn ông đã trực tiếp vây quanh nó, gã đàn ông cầm súng cẩn thận ghé vào tai JaeJoong mà nói: “Mày đừng sợ, Jung YunHo cương mày như vậy, hắn sẽ tới ngay thôi, mày nói xem, có phải không, hả Kim JaeJoong?”

30. Chương 29

Kim JaeJoong bị đưa cẩn thận ra khỏi toilet, đi vào trong hành lang đông người, bởi vì đang ở địa bàn của Royal nên những người này cũng lộ ra vẻ vô cùng cẩn thận, Kim JaeJoong cố gắng khiến bản thân trở nên bình tĩnh, tay dựa theo cảm giác mà cẩn thận ấn một nút trong túi quần. Trong đầu JaeJoong lại nhớ tới bộ dạng lúc Jung YunHo cài số của hắn lên nút quay số nhanh.

“Cậu chỉ cần nhớ số tôi là được rồi.”

Tay JaeJoong có chút run, không biết vì lạnh hay sợ hãi.

Trong phòng, di động của Jung YunHo bắt đầu rung lên, Jung YunHo hút thuốc, thờ ơ lấy di động ra, lúc hắn nhìn thấy cái tên trên màn hình, không biết vì sao, đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

“Tắt nhạc đi mau!” Jung YunHo ra lệnh cho thủ hạ tắt nhạc đi, toàn bộ gian phòng im lặng trong nháy mắt, chỉ có thể nghe thấy tiếng rung phát ra từ trong di động của Jung YunHo.

“Kim JaeJoong.”

“...” Đầu dây bên kia không có động tĩnh gì, chỉ có tiếng ma sát.

“Kim JaeJoong?! Cậu đang ở đâu?”

“...” Jung YunHo vẫn không nghe thấy tiếng đáp lại nào, hắn lập tức cúp máy, nghiêm túc nói với Jung YunTae.

“Đi tìm Kim JaeJoong, phong tỏa toàn bộ cửa ra của Royal cho anh, không ai có thể ra ngoài.”

Sau đó mấy gã đàn ông trong gian phòng dường như đều hiểu ra điều gì đó, chạy ra khỏi gian phòng cùng với Jung YunHo.

Kim JaeJoong lúc này đã bị đưa vào trong một cái cầu thang rất ít người lui tới, gã đàn ông cầm súng bắt đầu tiếp điện thoại.

“A lô, người đang ở chỗ tao đây, ba phút sau xuống dưới lầu nhé.”

“Mày cẩn thận một chút đi, Jung YunHo đã phát hiện ra rồi đó.”

“Được, tao biết rồi.”

Sau khi gã đàn ông cầm súng tiếp điện thoại xong, nhìn thấy Kim JaeJoong đặt tay trong túi quần, gã liền nói:

“Cầm tay nó ra cho tao, ném hết mọi thứ trong túi quần đi đi.” Gã đàn ông ra lệnh cho thủ hạ ở bên cạnh, một thằng đàn ông bên người gã rút di động của Kim JaeJoong ra, thuần thục mà tháo pin, ném xuống cầu thang.

Mùi hương trên người gã đàn ông cầm súng bao phủ một làn băng lạnh, còn một tầng là tới cửa rồi, gã nắm lấy cây súng, cẩn thận đẩy cửa ra, gã thấy Royal đã điều động một đội ngũ lớn, Kim JaeJoong nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cảm thấy an toàn hơn một chút, nó đột nhiên lớn tiếng la lên: “Jung YunHo!!” Sau đó đám người ở cách đó không xa liền quay đầu lại, cho dù là thủ hạ, nhưng lúc bọn họ thấy Kim JaeJoong, lập tức hô to: “Tìm thấy Kim thiếu gia rồi! Tắt cả tới đây mau!” rồi chạy nhanh tới, gã đàn ông cầm súng hơi nhú mày, gã chửi một câu: “Fuck.” rồi lên đạn súng, hai gã đàn ông khác nắm chặt lấy Kim JaeJoong, gã đàn ông kia dùng súng đặt lên đầu Kim JaeJoong, nói: “Mẹ nó, cầm tui mày được nhúc nhích, chỉ cần cử động một chút, tao sẽ để Kim JaeJoong chết tại đây.”

Lúc này, Jung YunHo mang theo người mà chạy tới, hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cơn giận liền dâng lên.

“Buông súng ra!” Jung YunHo lên tiếng.

“Mở cửa, đừng nói gì thêm.” Gã đàn ông nhìn bộ dạng của Jung YunHo, trong lòng dường như rất muốn cười, một đại nhân vật như vậy cuối cùng cũng chỉ là một thằng đại ca bị bại trong tay tình nhân.

“Tao không quan tâm mày là thằng nào, buông súng ra, tao cho mày một con đường sống, bây giờ là ở Royal, mày quá kiêu ngạo rồi đấy, buông nó ra.”

“Đừng phí thời gian ở đây nữa, không có tác dụng đâu, bây giờ Kim JaeJoong đang ở trên tay tao, tao chỉ cần cử động ngón tay một cái, cậu ta sẽ tắt thở.”

Lúc này, Jung YunTae rút súng ra, vì uống rượu mà càng thêm kích động, bắn một phát vào gã đàn ông cầm súng, lúc tiếng súng đầu tiên vang lên, tình hình liền trở nên mất kiểm soát, những gã đàn ông bắt cóc Kim JaeJoong đều rút súng ra, mà gã đàn ông cầm súng kia liền thừa dịp hỗn loạn mà bắt đầu chạy ra phía sau.

“Bảo vệ đại ca!”

Thanh âm vang lên khắp bốn phía, tiếng súng đan xen vào nhau, Kim JaeJoong bị kéo nhanh về đằng sau, lúc này, từ ngoài cửa truyền đến tiếng súng, chiếc cửa thủy tinh bị đập nát chỉ sau vài phát bắn, người của Jung YunHo đã chạy đến từ phía sau, cầm súng chỉ vào gã đàn ông bắt cóc JaeJoong.

“Mau buông Kim thiếu gia ra!” Thủ hạ gào lên.

“Mẹ nó, bọn mày mau tránh ra hết cho tao!”

Nhìn bọn họ vẫn hoàn toàn không nhúc nhích, gã đàn ông quay đầu lại, ấn vào vai Kim JaeJoong, chỉ với một phát súng, Kim JaeJoong á một tiếng rồi ngã xuống mặt đất, cảnh tượng ấy hoàn toàn thu hút ánh mắt của Jung YunHo, lúc Jung YunHo nhìn thấy Kim JaeJoong đang chảy máu, con người lập tức co rút lại, hần găm lên một tiếng: “Đủ rồi!” Thanh âm hỗn độn cũng dần dần giảm xuống.

Hắn cầm súng tiến sát đến gần gã đàn ông kia, bắn vào đầu hắn một phát.

Jung YunHo không nói gì, ôm Kim JaeJoong, nói với Jung YunTae: “Đến bệnh viện!”

Jung YunHo vì có liên quan mà bị bắt giữ, Royal cũng vì vậy mà đóng cửa chính đồn.

Lúc cảnh sát đi đến bệnh viện đeo còng lên cổ tay Jung YunHo, hắn đang ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật, trong lòng đầy sốt ruột mà chờ đợi tin tức từ một Kim JaeJoong bị trúng đạn.

Jung YunTae gọi Jo Mok đang ở Mỹ đến, mời luật sư tốt nhất, mấy ngày gần đây khiến Jung YunTae đã mất đi khái niệm của đồng hồ sinh học, mỗi ngày đều nhắm mắt nghỉ ngơi chưa được ba giờ, có lúc thậm chí vừa lên xe liền ngủ thiếp đi, ba phút sau lại bị gọi dậy, anh xử lý công việc thường ngày của tập đoàn họ Jung, còn phải thay Jung YunHo chăm sóc Kim JaeJoong đang nằm trên giường bệnh.

“Vụ án này vốn không khó, nhưng có người cầm một cuộn băng tới, chính là thứ quay được ở hiện trường, vụ này không dễ xử lý đâu...”

“Cuộn băng? Cuộn băng gì? Lúc đó chúng tôi đều ở đấy, không thể có người quay mà chúng tôi lại không nhìn thấy được.” Jung YunTae cau mày nhìn luật sư trước mắt.

“Là quay lén, máy quay có độ phân giải lớn nhưng lại rất rung, theo phán đoán của tôi, có lẽ là chiếc camera này được đặt lên ở chỗ nào đó để quay, hơn nữa điều cuối cùng là hình ảnh Jung thiếu gia lao nhanh tới, cho nên camera hẳn là ở bên đối phương, hoặc là ở chỗ Kim thiếu gia.”

Jung YunTae nghe xong lời này, rút một liều thuốc ra, xoa xoa huyệt thái dương...

Bên bệnh viện, Hang Won đang trông coi ở cạnh giường, nhìn Kim JaeJoong vẫn nhắm mắt, khuôn mặt tái nhợt mà không dám lơ là một chút nào, từ khi Kim JaeJoong bị thương, cậu ta cũng không chớp mắt, đôi khi phải trò chuyện xã giao với những người tới thăm, không ngừng quan sát tình hình của Kim JaeJoong.

“Đã hôn mê tận ba ngày rồi, sao vẫn chưa tỉnh cơ chứ?!” Hang Won đi vào phòng làm việc của y tá, sốt ruột hỏi. Y tá trẻ tuổi nhìn thấy ánh mắt thẳng thắn của Hang Won như vậy liền cảm thấy có chút xấu hổ, né tránh mà đáp: “Việc này chúng tôi cũng không có cách nào xác định được, đây hoàn toàn dựa vào tình hình khôi phục của bệnh nhân, tình trạng của chính bệnh nhân rất quan trọng, có lẽ trong tiềm thức của cậu ấy khá tiêu cực, cậu có thể thường xuyên trò chuyện với cậu ấy, giúp cậu ấy tỉnh lại.”

Hang Won kéo thân thể mệt mỏi về phòng bệnh, nhìn ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ vào, cậu ta nheo mắt, trong lòng vừa lo lắng cho JaeJoong vừa nhớ mong Jung YunHo, không biết bây giờ tình hình của anh ấy như thế nào, hai người này thật đúng là một đôi mà, toàn làm khổ người khác thôi.

Hang Won mơ màng chìm vào giấc ngủ, đến lúc cảm thấy trên lưng dường như có thêm vài lớp áo, cậu ta mới mở mắt, lơ mơ mà híp mắt nhìn Jung YunTae đang hút thuốc.

“Anh tới rồi...” Hang Won dụi dụi mắt, đứng dậy lấy cho anh một chiếc ghế.

“Cậu đừng lộn xộn nữa, nghỉ ngơi đi, tôi không có nhiều thời gian, nhìn nhóc nó một cái rồi đi ngay.” Jung YunTae kéo lấy Hang Won, lên tiếng.

Hang Won vẫn lấy ghế tới, đặt ở một bên, nói: “Anh bảo chính mình nghỉ ngơi đi, sắc mặt trông chả tốt chút nào.” Jung YunTae không đáp lại, chỉ phả ra một làn khói.

“Tình hình của nhóc nó ra sao rồi, bác sĩ bảo chưa thể nói gì cho đến khi có thể tỉnh lại.” Jung YunTae nhìn Kim JaeJoong tái nhợt nằm trên giường bệnh, có chút bất an mà hỏi.

“Có thể sắp tỉnh rồi, anh đừng lo lắng.” Hang Won che giấu lời y tá nói, cho dù cậu ta có nói thật cho Jung YunTae biết, cũng sẽ không nhận được bất cứ sự giúp đỡ gì, ngược lại còn khiến anh càng thêm phiền muộn, vậy thì không bằng cho anh chút cảm giác an toàn còn hơn.

Thủ hạ đứng ở cửa gõ vài tiếng, ý bảo thời gian của Jung YunTae không còn nhiều nữa, anh còn phải đi thăm luật sư một chuyến, mặc dù đã là rạng sáng ba giờ, thân thể của Jung YunTae cũng không còn có khái niệm thời gian, anh ho nhẹ vài lần, nhúu mày, đứng dậy:

“Tôi đi trước đây, chăm sóc nhóc nó cho thật tốt nhé.”

“Ừm, biết rồi.” Hang Won đưa âu phục đang phủ lên người cậu ta cho Jung YunTae, Jung YunTae nhận lấy, xoay người rời đi.

Ánh trăng vào đêm tối vô tư chiếu vào, một luồng ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, cơn buồn ngủ của Hang Won dường như cũng tan biến đi rất nhiều, cậu ta đột nhiên muốn biết Jung YunHo bây giờ đang làm gì, nếu Jung YunHo nhìn thấy JaeJoong nằm trên giường bệnh như vậy, hẳn sẽ tức giận lắm đây.

31. Chương 30

Ngày thứ hai, lúc gần đến trưa, bác sĩ và y tá đến kiểm tra thường lệ, dặn dò Hang Won vài câu rồi rời đi, sau khi bác sĩ vừa ra khỏi cửa, cánh cửa lại bị mở ra, bốn năm gã đàn ông bước vào, Hang Won không biết là ai, nhưng dựa vào cách ăn mặc và tác phong, liền biết là nhân vật lớn, là chủ có tiền, hơn nữa nếu các thủ hạ ở cửa đã cho bọn họ tiến vào trong, tám chín phần chính là anh em cùng nghề hoặc bạn bè trong việc làm ăn, đến tặng chút tiền cho chút đồ bổ, mấy ngày nay Hang Won ứng phó không ít với người như vậy, hôm qua vừa tặng bó hoa tươi mới nở rộ, hôm nay có lẽ sẽ ném xuống rồi đổi một bó tươi hơn chẳng.

Hang Won đứng đối mặt với người đứng cao nhất, cậu con trai phía trước da dẻ trắng nõn, vóc người lại cao to thẳng tắp, âu phục đen tôn lên đôi mắt không hề sâu của cậu ta, mái tóc mất trật tự nhưng có khuôn có hình mà cố định tại một chỗ, hương nước hoa trên người dày đặc.

“Xin hỏi ngài là?” Hang Won lễ phép hỏi.

“Ji Min.” Cậu con trai mặc âu phục đen nhìn Hang Won một cái, tầm mắt chuyển đến trên người Kim JaeJoong đang nằm trên giường bệnh.

Hang Won chưa từng nghe thấy tên của cậu ta, mắt nhìn thấy cậu ta mang theo túi lớn túi nhỏ chứa đầy đồ dinh dưỡng, còn xách một đồng hồ hoa sặc sỡ đủ màu đủ dạng, Hang Won liền tưởng rằng cậu ta là một người bạn có giao tình không tệ.

“Cậu ấy như thế được mấy ngày rồi?” Ji Min ngồi bên giường bệnh, nhìn Hang Won mà hỏi.

“Đây là ngày thứ tư.”

Ji Min lộ ra ánh mắt có chút hơi giận cùng bất mãn.

“Trình độ y học của cái bệnh viện này các cậu đã thăm dò trước đó chưa, bị bắn một phát súng ở ngay trên vai mà mẹ nó hôn mê tận bốn ngày, cậu không cảm thấy có chút buồn cười sao?”

Hang Won cảm thấy có chút không hiểu đối với giọng điệu tức giận của Ji Min, cậu ta bây giờ rất muốn chửi Ji Min một câu: “Đ*t mẹ, ai mà không muốn khiến anh ấy tỉnh lại chứ.” Nhưng cậu ta không có cách nào nói ra miệng được, có một số người cậu ta không đắc tội nổi, trong lòng Hang Won hiểu rõ điều này.

Ji Min thấy Hang Won không nói gì, thở dài, cậu ta vẫy vẫy tay ý bảo thủ hạ lui xuống hết, trong phòng chỉ còn lại cậu ta và Hang Won, cậu ta kéo ghế tới, ngồi xuống, nhìn mắt Hang Won rồi lại nhìn xuống ghế, ý bảo cậu ta cũng ngồi xuống đi, Hang Won có chút nghi ngờ mà ngồi xuống, nhìn Ji Min.

“Cậu không biết tôi là ai, không sao cả, nhưng cậu phải nhớ kỹ, sau khi chờ Jung YunHo đến đây, cậu phải nói cho anh ta biết, Ji Min tôi đã từng đến đây, còn nữa...” Ji Min nói đến này, nhìn Kim JaeJoong trên giường một cái, nói tiếp: “Nhân tiện cậu chuyển lời đến cho Jung YunTae, ba ngày sau, nếu Kim JaeJoong vẫn trong tình trạng sống chết không rõ như vậy giờ, tôi sẽ tới mang cậu ấy đi.” Nói xong liền đứng dậy, đẩy cửa rời đi, bỏ lại một Hang Won đang kinh ngạc, chờ đến khi Hang Won phản ứng trở lại, cậu ta liền lớn tiếng chửi một câu về phía cửa: “Tôi X mẹ anh, bị bệnh thần kinh rồi hả!?”

Jung YunTae dựa vào chiếc ghế da trong xe Bentley mà nhắm mắt ngủ, tài xế thấy khuôn mặt nặng nề của Jung YunTae qua kính chiếu hậu, cũng bất giác mà cố ý thả chậm tốc độ lái xe, muốn để anh được nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, khuôn mặt vốn có đường nét rõ ràng của Jung YunTae lại càng thêm góc cạnh, nhưng cả người lại giống như đã mất đi chút gì đó...

“Thiếu gia... Tới rồi.” Tài xế đã dừng ở trước cửa tập đoàn họ Jung gần mười phút, dè dặt gọi con người một mỗi ngồi sau xe.

“Ừm...” Jung YunTae chỉ vô thức trả lời một câu, giọng nói vừa yếu ớt vừa vô lực.

Tài xế không có biện pháp, nhìn ông chủ vốn sống rất tự nhiên, cũng không khiến người khác lo lắng bị lấn qua lấn lại đến mức trở nên như vậy, trong lòng thầm thở dài.

“Oáp...” Jung YunTae ngừng năm giây, lại miễn cưỡng mở mắt ra, hít một hơi, nheo mắt giơ tay nhìn đồng hồ.

“Lần sau cứ trực tiếp gọi tôi, đừng làm chậm trễ thời gian.” Jung YunTae thấy chậm gần hai mươi phút so với bình thường, không có giọng điệu trách cứ gì, mở cửa xe ra rồi bước xuống.

Lúc tiến vào, trợ lý liền nghênh đón, trong tay bưng một chén cháo đặc tỏa hơi nóng, đưa cho Jung YunTae đang nhanh chóng bước đi, đây là món dinh dưỡng chứa đầy protein rất tốt, thân thể của Jung YunTae gần đây đã sắp vượt qua giới hạn, sắp sửa chống đỡ không nổi nữa rồi.

“Nhị thiếu gia, người của Heum Yang vừa đến báo cáo, tạm thời hẹn lúc mười giờ, ngài Ji Min muốn tới, bảo là có chuyện cần thảo luận với ngài.”

“Ừ, biết rồi.” Jung YunTae không có bất cứ sự kinh ngạc hay bất mãn gì, anh ngồi chờ Ji Min đến, mặc dù anh không biết rốt cuộc Ji Min muốn làm gì, có phải đã tham gia vào chuyện này rồi không, mục đích là gì, nhưng anh biết, có Ji Min, anh còn có hi vọng đưa Jung YunHo ra khỏi đó nhanh, anh cảm thấy cả người mình đều sắp hư thoát rồi, Jung YunTae chưa từng biết cuộc sống là tràn ngập gian nan và không hề có hi vọng như vậy. Anh quay về văn phòng ký vài tờ văn kiện, bàn giao nghiệp vụ gần đây cho trợ lý, trợ lý báo cáo với anh về những thành tựu tiêu biểu trong việc buôn bán bên nước ngoài, nhưng thông tin như vậy cũng không khiến Jung YunTae quá hưng phấn, bây giờ kiếm được bao nhiêu tiền dường như cũng không thể khiến anh phấn khởi lên nổi.

“Jung thiếu gia, ngài Ji Min tới rồi ạ.” Điện thoại nội bộ của Jung YunTae vang lên, anh ấn nút trả lời, nói: “Bảo cậu ta vào đây đi.”

Lúc Ji Min đẩy cửa tiến vào, ánh mắt liền quan sát tới lui trên người Jung YunTae một lần, trong đó dường như ánh lên vẻ vừa hơi kinh ngạc vừa mỉa mai, Jung YunTae không có sức mà đi cãi nhau với cậu ta, ánh

mắt rất thần nhiên, nhìn Ji Min gọn gàng sáng sủa trước mặt. Trợ lý pha ly café thượng hạng rồi bưng tới, sau đó Jung YunTae ra hiệu bảo anh ta ra ngoài, trợ lý hơi cúi người rồi đẩy cửa rời đi.

Jung YunTae dùng tay tỏ ý mời ngồi, Ji Min cười cười ngồi xuống chiếc ghế sofa đầy thoải mái.

“Cậu Ji, tôi thật sự đã chờ cậu rất lâu rồi đấy...” Jung YunTae bưng ly café lên, khẽ nhấp một miếng, lên tiếng.

“Nếu là như vậy, mấy lời khách sáo đó chúng ta bỏ hết đi, lần này tôi tới đây là vì muốn nói về chuyện làm ăn với anh, chắc chắn anh sẽ cảm thấy hứng thú.”

Jung YunTae nghe xong, mang theo vẻ mặt không ngoài sở liệu, hơi gật đầu, ý bảo cậu ta hãy tiếp tục.

“Tôi có thể giúp anh đưa Jung YunHo ra ngoài.” Ji Min nói đến đây, dừng lại.

“Điều kiện?”

“Tôi muốn 5% cổ phần của tập đoàn họ Jung.”

“Điều này không có khả năng.” Jung YunTae nghe xong điều kiện liền cười lạnh một tiếng, chuyện thừa nước đục thả câu anh không phải chưa từng nhìn thấy, nhưng điều kiện như vậy chẳng khác nào chấp tay để cho Heum Yang ức hiếp từng chút một, Jung YunTae anh là người nếu gặp chuyện không vừa ý thì sẽ cảm thấy cam go, nhưng cũng sẽ không cảm sản nghiệp của dòng họ mình ra để trêu đùa.

“Ha ha, tôi tưởng anh sẽ suy nghĩ một lúc chứ, dù sao cũng là anh hai thân thiết như thể chân tay của anh mà.”

“Cậu đừng giả ngây nữa được không, tôi xin cậu luôn đấy, mẹ nó đừng có giả làm thánh nhân từ bi nữa đi, chó chết! Kể thừa nước đục thả câu như cậu cũng không tính đến ông bà ngoại của cậu sao, thế nào mà cậu mới chỉ cần có 5% thôi vậy, sao cậu không trực tiếp yêu cầu 50% luôn đi, sao cậu không trực tiếp đốt cháy tập đoàn họ Jung luôn đi hả?” Cơn giận nhẩn nhện nửa ngày của Jung YunTae cuối cùng cũng bùng nổ, nếu không phải hai mắt anh bây giờ có chút choáng váng, đầu thì hơi đau, anh nhất định sẽ cầm ly café lên mà hất thẳng vào mặt Ji Min.

“Tôi còn tưởng chuyện gần đây có thể khiến anh trưởng thành hơn một chút, không nghĩ rằng vẫn như vậy...” Ji Min cười, bưng ly café lên, uống một ngụm rồi nói tiếp: “Bất quá, tôi vẫn đề ra cho anh một lựa chọn thứ hai. Cổ phần tôi có thể không cần, nhưng đưa Kim JaeJoong cho tôi.”

“Hừ!” Jung YunTae phát ra tiếng đầy khinh thường từ trong mũi, anh đã sớm biết Ji Min tới đây vì điều này.

“Cậu còn gì khác muốn nói không, nếu không thì xin hãy về đi, tôi muốn dành thời gian cứu anh hai tôi ra, được không, nhà tôi gần đây loạn thành như vậy thật đúng là khiến người ngoài chê cười rồi, xấu hổ lắm, cậu lượng thứ cho tôi chút đỉnh, được chứ, Ji thiếu gia?” Jung YunTae nhìn thẳng vào mắt Ji Min, dùng ánh nhìn sắc bén nhất.

“Tôi hi vọng nhận được câu trả lời của anh trước mười hai giờ đêm nay, anh suy nghĩ cho thật kĩ đi, đừng tiếp tục hành động theo cảm tính nữa, xã hội bây giờ chính là như vậy, anh muốn làm đại ca, muốn kiếm tiền, muốn mua biệt thự, lái xe ngon, kiếm được phòng vệ sinh đẹp, điều đầu tiên anh phải học chính là phải biết co biết duỗi, đôi khi cái đầu của anh phải cúi xuống không biết mệt, thật đấy.” Ji Min nói xong, đứng dậy, đi về phía cửa.

“Chờ một chút.” Jung YunTae gọi Ji Min lại.

“Tôi hỏi cậu thêm một câu, chuyện lần này, có phải do cậu làm hay không?”

“Ha ha, tôi nói thật cho anh biết, không phải đâu, anh tin cũng tốt không tin cũng được, anh phải biết rằng tập đoàn họ Jung ngồi được trên vị trí như ngày hôm nay thì đã đắc tội với rất nhiều người, tính toán nhiều hơn một chút đi, nếu anh muốn sống vẻ vang và ưu việt hơn so với người khác, anh phải trả giá, ai cũng như vậy cả, vì tồn tại mà thôi...” Nói xong lời này, Ji Min rời đi, không hề quay đầu lại.

(1) Biết co biết duỗi: Biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể.

32. Chương 31

JaeJoong đã tỉnh lại.

Lúc Hang Won đang loay hoay húp cháo ăn bữa sáng, cậu ta nhìn thấy ngón tay của Kim JaeJoong hơi nhúc nhích, mí mắt dần mở ra, không kịp nuốt xuống mà sắc cháo ngay lập tức, vừa ho sù sụ vừa chạy ra ngoài hét lớn: “Bác sĩ!!! Khụ khụ....! Tới mau... khụ khụ... Anh ấy tỉnh rồi!” Bấy giờ lúc Kim JaeJoong nhớ lại về mặt của Hang Won lúc đó vẫn không nhận được mà muốn cười, khi ấy trông bộ dạng cậu ta như thấy nó là xác chết vùng dậy vậy, mắt Kim JaeJoong bắt đầu chậm rãi trở nên rõ ràng, đôi môi khô nứt hơi cử động...

Truyền dịch nước biển đổi thành nước muối sinh lý và dịch dinh dưỡng, JaeJoong mơ màng ngậm lấy ống hút mà y tá đưa tới, chậm rãi uống từng ngụm nước vào, bác sĩ làm kiểm tra cho JaeJoong, Hang Won ở bên cạnh đã chạy đi gọi điện thoại, giọng điệu không thể kiềm chế được sự hưng phấn. Mười phút sau, Jung YunTae xông tới, y tá còn đang chăm sóc cho JaeJoong trong phòng bệnh, ý thức của Kim JaeJoong đã bắt đầu khôi phục, lúc nó nhìn thấy Jung YunTae, trong lòng giống như nhớ tới điều gì đó...

“Kim JaeJoong! Tổ sư nhóc, cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi, fuck.” Jung YunTae bước nhanh vào phòng bệnh, vừa vào cửa liền chạy thẳng đến giường, sau khi anh nhìn thấy JaeJoong thì ngừng ba giây rồi mở mồm chửi mắng, nhưng khi anh thấy JaeJoong đã mở mắt ra, trái tim treo lơ lửng từ lâu lập tức cảm thấy an toàn hơn rất nhiều...

“Jung YunHo đâu...” Đây là câu đầu tiên mà Kim JaeJoong nói sau khi tỉnh dậy.

Thanh âm của nó rất khàn, mang theo sự mệt mỏi rã rời vô cùng nặng.

Nghe đến đây, Hang Won nhìn thấy vẻ mặt do dự của Jung YunTae, cậu ta vội vàng tiếp lời:

“YunHo hyung về Mỹ rồi, bên kia sông bạc gần đây có chuyện, có thể sẽ về đây nhanh thôi, anh ấy vẫn luôn nhớ đến anh đó!”

Kim JaeJoong không nói gì, híp híp mắt, nói:

“Tôi mơ thấy anh ấy... Còn có cả ba mẹ của tôi nữa...” Lúc JaeJoong hôn mê, nó toàn mơ thấy khi mình còn nhỏ, trong đầu giống như cuộn phim mà chiếu nhanh những ký ức ấy, nó đi mua sách, té ngã rồi bị mang đi, biết So Gaye, đi học ở Mỹ, về ăn tết, ở nhà Ji Min, còn đi siêu thị với Jung YunTae, biết Hang Won, cãi nhau với Jung YunHo... Ký ức cuối cùng dừng ở Royal, đêm tối ồn ào huyền ảo, nó trúng đạn, Jung YunHo chạy tới...

Bác sĩ đưa bữa cơm thích hợp nhất đến, Hang Won nhìn thấy liền vội vàng nhận lấy, nói với nó: “JaeJoong hyung, anh ăn chút cơm đi, anh không ăn gì được bốn ngày rồi đó.”

“Đã bốn ngày rồi sao...” JaeJoong cảm thấy khó tin, nó cho rằng bản thân chỉ ngủ có một giấc.

Sau khi JaeJoong tỉnh lại không lâu thì liền xuất viện, ngày đó Jung YunTae bận thăm Jung YunHo trong cục cảnh sát, chỉ tìm tài xế tới đón nó, mang vài bộ quần áo mới cho JaeJoong. Lúc JaeJoong ra khỏi bệnh viện, hít làn không khí trong lành đầu tiên, thần thanh khí sảng, cảm thấy như vừa sống lại, không khí thanh lành trong lành làm loãng mùi cồn của bệnh viện đi rất nhiều, JaeJoong quàng chiếc khăn lông cừu trên cổ, nhìn Hang Won mà nói: “Sống lại rồi.”

Hang Won cười cười, ánh nắng mùa đông chiếu vào khuôn mặt tươi vui của cậu ta, tài xế mở cửa xe, hai người sóng đôi mà chui vào bên trong. Sau khi JaeJoong về nhà liền hưởng thụ cuộc sống như heo, thật ra nó cũng không muốn như vậy, nhưng hên là trong nhà còn có Hang Won, hai ngày nay Hang Won lại bắt đầu học nấu ăn với JaeJoong, cách cầm dao phay, cách đeo tạp dề trông giống nhau như đúc. Buổi tối ngày thứ hai, sau khi JaeJoong về đến nhà, Hang Won đang ngồi lột vỏ quýt, đôi khi sẽ tách một miếng ra rồi đút vào trong mồm JaeJoong – người đang xem TV với cậu ta, khi JaeJoong định về phòng đi ngủ, di động

đột nhiên vang lên, mấy ngày nay JaeJoong vẫn luôn chờ điện thoại của Jung YunHo ở nước khác, di động vẫn luôn nhét vào trong túi quần theo bên người, tiếng chuông và độ rung tăng đến mức tối đa, cho nên lúc điện thoại vừa vang lên một tiếng liền dọa Hang Won đang chuyên tâm coi TV đến mức nhảy dựng lên, trong lòng JaeJoong cũng cuống cuống, cầm di động lên, nhìn dãy số xa lạ trên màn hình, nó hươ hươ cái di động với Hang Won, Hang Won gật gật đầu, ánh mắt lại quay về màn hình tinh thể lỏng, JaeJoong cầm di động vẫn đang rung lên lần hai, đi đến trước cửa sổ trong phòng mình, bắt máy.

“A lô, Joongie à, tôi nghe nói cậu đã tỉnh lại rồi.” Đầu dây bên kia vang lên thanh âm ồn ào khiến JaeJoong nhú mày, nhưng vẫn có thể phân biệt ra đó là thanh âm của Ji Min.

“Ừ, tôi tỉnh rồi, có chuyện gì sao?” Thanh âm của JaeJoong rất bằng lãnh, không có cảm tình.

“Cậu làm sao vậy, giọng nói nghe không vui nha, cậu thật sự đã làm tôi sợ muốn chết luôn đó, tôi đến bệnh viện thấy cậu nằm ở đó, cậu biết lúc đó tôi sốt ruột đến mức nào không, nếu không phải Jung YunHo đang bị nhốt ở trong cục cảnh sát, tôi thật sự muốn đâm chết anh ta chỉ với một nhát dao rồi.”

Kim JaeJoong nghe xong lời này, lòng bàn tay mất đi độ ấm trong thoáng chốc, cả người cứng đờ, Jung YunHo bị nhốt giam rồi sao, không phải đang ở nước ngoài sao, ký ức của Kim JaeJoong thoáng chốc bị kéo về đêm hỗn loạn ấy, nó cố gắng nhớ lại cảnh tượng cuối cùng, nhưng chỉ mơ hồ rải rác, bàn tay cầm di động của nó đã trở nên lạnh lẽo mất đi độ ấm, cậu con trai trong điện thoại vẫn đang nói điều gì đó, JaeJoong hoàn toàn không nghe, chỉ nghe câu cuối cùng: “Muốn cứu Jung YunHo đúng không, tôi có thể làm được, chín giờ ngày mai tôi tìm người lái xe đón cậu tới đây, chúng ta sẽ nói chuyện cho ra trò, được chứ, Joongie?”

Con người của Kim JaeJoong dần dần tắt đi thứ gì đó, nó không mang theo bất cứ cảm xúc, bất cứ giọng điệu gì, vô cùng mệt mỏi mà đáp: “Được.” Sau đó, chậm rãi buông tay cầm di động xuống, toàn thân như mất đi sức lực...

JaeJoong đứng ở trước cửa sổ ngáy người một hồi lâu, cảm thấy có chút lạnh, dù sao vẫn đang là mùa đông, ngược lại cũng tốt, nhiệt độ thấp sẽ khiến Kim JaeJoong bình tĩnh đi rất nhiều, nó đặt di động trên chiếc bàn ở trong phòng, tìm bộ quần áo rồi tùy tiện mặc vào. Kim JaeJoong đi xuống lầu, nhìn Hang Won đang gác chân lên bàn, ngồi trên ghế sofa mà ăn trái cây, nó đi tới cầm remote trên bàn lên, tắt TV đi, Hang Won ngừng bàn tay đang đưa quạt vào mồm lại, nhìn về mặt băng lãnh của Kim JaeJoong, cậu ta chưa từng nhìn thấy một Kim JaeJoong như vậy, cậu ta vừa muốn mở miệng nói gì đó, Kim JaeJoong liền lên tiếng: “Trình diễn không tệ, không làm diễn viên thì hơi tiếc.”

Hang Won ngẩn người, cậu ta ngừng một hồi, nói: “JaeJoong hyung, anh đừng tức giận, em là sợ anh lo lắng nên mới...”

“Được rồi, đừng nói những lời vô dụng như vậy nữa, cậu nói cho tôi biết những chuyện xảy ra vào hôm đó đi, bây giờ tôi không nhớ rõ được.” Kim JaeJoong ngắt lời Hang Won, nói với cậu ta.

...

Ngày thứ hai Kim JaeJoong dậy rất sớm, làm cơm sáng được một nửa liền thấy Hang Won mặc đồ ngủ, mang theo vẻ mặt mơ màng mà loạng choạng bước tới, JaeJoong rót cho cậu ta một cốc nước ấm, đưa cho người đang đứng ở cửa phòng bếp, Hang Won nhận lấy, dùng giọng nói lơ ngơ mà đáp cảm ơn hyung, lại loạng choạng đi về phòng mình, giống như đang mộng du.

Tối hôm qua Kim JaeJoong bảo Hang Won thuật lại một lần những chuyện xảy ra vào đêm ấy, gần giống trong ấn tượng của Kim JaeJoong, xem ra không có bỏ sót chỗ nào, nó muốn cố gắng tìm ra kẻ hử nào đó, tối thiểu cũng phải cho nó một manh mối, bây giờ nó cần bản không phân biệt rõ là địch hay bạn, bất luận là Ji Min hay Hang Won...

Sau khi JaeJoong nấu cơm xong cũng quay về gian phòng, bắt đầu tắm rửa, đặc biệt tìm một bộ âu phục đen, giày da nâu, nó nhìn mình qua gương mà mở hai cúc áo của chiếc áo sơ mi đen ra, vừa chuẩn bị mặc áo khoác, di động liền vang lên, Kim JaeJoong ấn chế độ loa ngoài, ném điện thoại xuống giường rồi mặc áo khoác của âu phục.

“Joongie, ra ngoài đi, tôi tới rồi.”

“Biết rồi.” Kim JaeJoong dùng âm lượng bình thường mà trả lời cậu ta rồi cúp điện thoại, nó ra khỏi phòng, vừa chuẩn bị xuống lầu, đột nhiên lại xoay người lại, đi vào phòng Hang Won, nó gõ cửa vài cái, không ai đáp lại, Kim JaeJoong mở hé cửa ra, đi vào, nói với Hang Won đang ngủ trên giường: “Tôi phải ra ngoài một chuyến, đã làm xong cơm cho cậu rồi, dậy ăn cho nóng đi.”

Hang Won dưới tình trạng không có ý thức, vẫn mơ màng nói một câu: “Tạm biệt hyung.”

Kim JaeJoong không đáp lại, xoay người mở cửa rồi bước xuống lầu.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy một chiếc Maybach đen đậu ở đó, tài xế đứng bên ngoài cung kính chào hỏi, mở cửa xe cho Kim JaeJoong.

Ji Min vừa thấy Kim JaeJoong bước vào liền thay bằng một khuôn mặt tươi cười, không chờ Kim JaeJoong ngồi xuống, Ji Min liền kéo Kim JaeJoong qua, nắm lấy cằm cậu rồi hôn lên, đôi môi của Ji Min chạm vào làn môi có chút băng lãnh của Kim JaeJoong, Kim JaeJoong gắng sức đẩy cậu ta ra, sức lực lớn khiến đầu nó đụng vào trần xe, JaeJoong đau đến mức hơi nhúm mày, Ji Min lại mang theo khuôn mặt hưởng thụ, bật cười rồi hít một hơi, lên tiếng:

“Joongie, tôi thật sự nhớ cậu, ai...”

Kim JaeJoong không đáp lại, nghiêng đầu sang một bên, nhìn ngoài cửa sổ.

Ji Min mang Kim JaeJoong đến quán bar thuộc về Heum Yang, tiêu chuẩn năm sao, muốn quy mô có quy mô muốn phong thái có phong thái, bởi vậy Heum Yang cũng thường tới đây cùng với người của giới quan lại, đây cũng là lí do vì sao Kim JaeJoong quyết định ngồi vào trong xe cậu ta như bây giờ, nó không nghi ngờ rằng Ji Min có thể cứu Jung YunHo, cho nên nó phải tới.

(1) Thần thanh khí sảng: Hình dung con người tinh thần khoan khoái, tâm tình thư sướng.

33. Chương 32

Sau khi đến cửa, người giữ cổng vội vàng nghênh đón, một vị quản lý thay bọn họ mở cửa xe rồi vội vàng chào hỏi, Ji Min gạt đầu, ra hiệu Kim JaeJoong đi theo cậu ta, hai người đi thẳng vào thang máy dành cho khách quý, dọc đường không ngừng bị các nữ phục vụ mặc áo choàng lông trắng lịch sự mà chào hỏi, Ji Min chỉ gạt đầu, khoe miệng cong lên thành nụ cười khó hiểu.

“Tôi dẫn cậu đi gặp một người, trong cục cảnh sát, chuyên xử lý các vụ về xã hội đen, chút nữa cậu nói ngọt một chút, bán mặt mũi để khiến gã vui vẻ, liền có thể cứu được Jung YunHo ngay.”

Kim JaeJoong ừ một tiếng, thang máy cũng đã lên đến lầu 8, cửa thang máy mở ra, đứng trước đó là ba cô gái chỉnh tề đứng đón khách, vẻ diện mạo, đầu tóc thì không thể chê vào đâu được, sau đó giám đốc ở đại sảnh liền mang theo khuôn mặt tươi cười mà đi tới, vội vàng nói:

“Tổng giám đốc Ji, chào buổi trưa, phòng đã giữ lại cho ngài rồi, mười tám cái bàn, tiêu chuẩn cao nhất, ngài xem còn có gì muốn phân phó hay không.” “Rượu cũng mang mỗi loại lên rồi, pha trộn với nhau, rất ngon.”

“Thưa tổng giám đốc Ji, bánh ngọt của Belgium dùng để đãi khách cũng đã mang tới rồi ạ.”

“Được, trước tiên cứ như vậy đi.” Nói xong, người phục vụ thay Ji Min và Kim JaeJoong mở cửa phòng.

Vừa tiến vào, một luồng gió mát liền thổi tới, giày da của Kim JaeJoong bước lên tấm thảm Ba Tư dày mịn, toàn bộ gian phòng được chiếu sáng bởi ánh đèn vàng ấm áp, hương vị nhẹ nhàng lại khiến Kim JaeJoong thấy đau đầu, có người bước tới giúp Ji Min và JaeJoong cởi áo khoác của anh phục ra, Kim JaeJoong đi đến khu nghỉ ngơi, ngồi vào trong ghế sofa, một nữ phục vụ vóc dáng hoàn hảo đi ra từ phòng phục vụ, Kim JaeJoong nhìn cô vài lần, Ji Min cười, nói:

“Thấy được không, nếu vừa ý thì nói cho tôi biết, tôi sẽ bảo cô ta hầu hạ cậu.” Khóe miệng của Ji Min cong lên thành một nụ cười tà, nữ phục vụ bị nói như vậy thì mặt có chút đỏ, bọn họ đều biết ông chủ của mình không hề ngần ngại chuyện chăn gối, nhưng cũng không bao giờ đến phiên bọn họ hiến thân. Kim JaeJoong nhìn Ji Min đầy khinh thường, không đáp lại.

Ngồi không được lâu, cửa lại bị đẩy ra, một gã đàn ông mỉm cười bước vào, sau khi Ji Min nhìn thấy liền vội vàng đứng dậy, châm thuốc cho gã, Kim JaeJoong cũng thay bằng khuôn mặt tươi cười, ngênh đón.

“Saeng hyung, thật sự là rất lâu rồi không gặp đó ạ.” Ji Mon cũng hút thuốc, hai người vừa cười vừa nói mà đi đến bàn cơm, Ji Min cho Kim JaeJoong một ánh mắt, bảo JaeJoong ngồi xuống vị trí phó bồi.

Gyo Saeng, giờ là cục trưởng của sở cảnh sát, giao tình với Ji Min không hề tệ, nghe đồn Ji Min lén lút giúp Gyo Saeng xử lý người, mới khiến Gyo Saeng ngồi vững chắc trên chức vị như hiện tại, thật ra, cũng chính là vì ngày hôm nay, hay nói đúng ra là vì tất cả những ngày như hôm nay.

“Chú em, lần này tới tìm tôi là vì có chuyện sao?” Gyo Saeng nhìn Kim JaeJoong mặt mũi sạch sẽ nhưng lại dụ hoặc một cái, sau đó chuyển ánh mắt tới Ji Min đang ngồi trên vị trí chủ bồi.

“Anh xem lời này của anh đi, sao vậy, em đây chỉ mời anh ăn một bữa cơm, hỏi thăm sức khỏe của anh thôi mà, cần phải có chuyện mới được sao, Saeng hyung, anh thật là, haiz...”

“Ha ha ha, một câu này của cậu đã làm bên trong lẫn bên ngoài của tôi đều không phải là người nữa rồi, tôi vốn không phải đã tốt bụng mà cho cậu một lối thoát sao, nhưng cậu xem xem, chính cậu đã tự mình đập nó đi rồi!” Nói xong, nâng ly rượu lên, uống một ngụm.

Ji Min khẽ liếc một cái, ý bảo người phục vụ đổi loại rượu khác, đây là nước cờ mà Ji Min quen dùng, tửu lượng của Ji Min rất tốt, nhưng rượu pha thì uống một ngụm là nôn ra ngay, cậu ta cũng thích rót cho người khác, đàn ông say rượu sẽ chưa đánh đã bại, cho nên cậu đều đều nhận được kết quả mười lần chẳng sai.

“Ai, hôm nay em giới thiệu cho anh một người bạn, mẹ nó, thật lòng mà nói thì em chẳng nở đâu.” Nói xong, cậu ta nhìn mắt JaeJoong, JaeJoong biết điều mà tiếp lời, bưng ly rượu, nói: “Saeng hyung, em tên là Kim JaeJoong, nếu anh không chê, thì gọi JaeJoong là được, trước đây đã nghe Ji Min nói với em rằng cậu ấy có một ông anh rất trọng nghĩa, người như em thì thích kết giao với bạn bè trọng nghĩa, anh cũng không phải không biết xã hội giờ đây kết giao với một người bạn thật sự khó biết bao nhiêu, cho nên, em cảm thấy đây cũng là duyên phận, và em xin được uống cạn chén rượu này trước! Thứ nhất, lần đầu tiên gặp Saeng hyung, bày tỏ thành ý của em, thứ hai, em cũng chúc cho Saeng hyung liên tục thăng chức! Được, ly rượu này, em kính Saeng hyung, cạn!” Nhìn Kim JaeJoong uống cạn ly để cao chứa rượu trắng có nồng độ không thấp chỉ trong vòng một ngụm, Gyo Saeng thật sự có chút kinh ngạc, không nhìn ra một cậu bé có khuôn mặt điềm đạm nho nhã như vậy lại có bản lĩnh như thế, vô luận là từ mặt nào, cũng là một người thú vị.

Jung YunHo được thả ra vì chứng cứ không đủ, cuộn phim bị tiêu hủy rất sạch sẽ, Ji Min đã nói là làm, bất kể thế nào, Kim JaeJoong đã nợ cậu ta một ân huệ.

Jung YunHo ngày đó đi ra rất vẻ vang, giống như lãnh đạo đang đi tham quan vậy, Kim JaeJoong không tự mình tới đó, Jung YunTae phó trưởng mang theo bốn năm chiếc xe mà đứng chờ trước cửa cục cảnh sát, cảnh tượng như vậy đối với cảnh sát mà nói là vô cùng hiếm hoi.

Kim JaeJoong cố ý không đi, nó cảm thấy dựa theo tính cách của Jung YunHo, bất kể thế nào, hẳn cũng không muốn gặp Kim JaeJoong ở lúc này, mấy cái việc như nước mắt vui mừng chảy xuống sau biệt ly, một cái ôm ngọt ngào hay sự hối hận ân cần đầy khăng khít nồng thắm, toàn bộ đều rất vô con mẹ nó nghĩa, cho nên Kim JaeJoong chỉ vào công ty, Hang Won ở nhà nấu cơm cùng người giúp việc, ngày thường xảy ra như thế nào thì bây giờ xảy ra như thế đó, càng bình thường càng tốt. Như vậy trong lòng Jung YunHo sẽ thoải mái đi rất nhiều, mà tất cả mọi người cũng đều cảm thấy như vậy.

“Hyung.” Jung YunTae nhìn thấy Jung YunHo bước tới từ đằng xa, nhỏ giọng mà gọi, nhìn hẳn đi vào, bước tới, khẽ dùng tay ôm lấy hắn, Jung YunHo vỗ lưng YunTae, tỏ ý chào hỏi. Hai người nhìn nhau mà cười, Jung YunHo mở miệng nói câu đầu tiên: “Vậy là lại không chết rồi.” YunTae cười ha ha, mở cửa xe, ngồi ở đằng sau cùng Jung YunHo.

“Hyung, chúng ta về nhà tắm rửa trước đi, nơi này xúi quẩy thí mỗ à, đúng là khổ anh quá đi mà.” Jung YunTae nhìn bên mặt của YunHo, lên tiếng.

“Bọn chúng không làm gì anh cả, luật sư bảo vệ anh rất tốt, may mà có em.” Jung YunHo quay đầu lại, nhìn Jung YunTae cười cười.

“Haiz, không bao giờ có lần thứ hai đâu nhé.”

“Được rồi, chuyển đề tài đi, không nhắc tới nữa. Kim JaeJoong đâu?”

Jung YunTae dự đoán được rằng hắn sẽ hỏi, theo bản năng, không lừa hắn để làm niềm vui khẳng định không phải là phong cách của Jung YunTae anh, nhưng lần này anh không có, mặc dù bên ngoài Jung YunHo như vậy, trong lòng chắc chắn cũng vì chuyện này mà bất bình không ổn định, vì thế liền nói thật:

“Nhóc nó rất tốt, vào công ty làm việc thay em rồi.”

Jung YunHo nghe xong, gật đầu, sau đó nói với tài xế: “Đi đến công ty.”

Jung YunTae nghe xong liền lên tiếng: “Về nhà trước tiên đi, mỗi lần nhắc tới Kim JaeJoong là anh lại không giữ được bình tĩnh, anh định cứ như vậy mà đi gặp người ta à, anh không đi tắm rửa thay đồ sao?” Jung YunTae lớn tiếng dùng giọng điệu ghét bỏ.

“... Quần áo anh mới thay...” Jung YunTae không nghe lời giải thích của hắn, chỉ trực tiếp nói với tài xế: “Về nhà!”

Hang Won nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, buông món ăn trong tay ra, tạp dề còn chưa kịp tháo xuống đã xông tới cửa, nhào thẳng vào lòng Jung YunHo, Jung YunHo giật mình đến nhảy dựng lên, nhưng lúc nhìn thấy Hang Won trong lòng thì cũng không nói gì, lúc Jung YunHo muốn đẩy cậu ta ra, Hang Won liền nằm trên lòng hắn, mang theo giọng nói nghẹn ngào mà gọi một tiếng hyung, tay Jung YunHo ngừng lại rồi buông xuống, Hang Won vẫn không nói gì, đứng yên được ba giây, Jung YunHo liền nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra, nói: “Vừa mới về, người bẩn.” Sau đó đi lên lầu hai, Jung YunTae cũng bước theo.

“Việc đã xác định bộ quần áo kia là của Hang Won đưa cho JaeJoong, không sai lầm gì sao?” Jung YunHo vừa cởi áo sơ mi vừa hỏi Jung YunTae đang tựa vào đầu giường.

“Ừm.” Jung YunTae rút một điều thuốc ra, dùng chiếc bật lửa tinh xảo mà châm lên, híp đôi mắt dài mảnh của mình lại rồi hút một hơi, thờ ơ trả lời một tiếng.

Jung YunHo không nói gì, mang theo cơ thể trần trụi mà đi vào phòng tắm, Jung YunTae nhìn chăm chăm vào thân thể đẹp đẽ của YunHo, cơ bắp cân xứng cùng làn da màu tiểu mạch đầy khỏe mạnh, anh thích cơ bắp ở lưng của Jung YunHo nhất, đường cong không bình thường lại trông vô cùng đẹp.

Trước khi hắn tiến vào phòng tắm một bước, Jung YunTae cởi áo, cũng theo vào.

Jung YunHo thấy Jung YunTae bước vào, lập tức đẩy chiếc cửa thủy tinh, Jung YunTae mang theo nụ cười tà, lại kéo cửa ra, Jung YunHo không để ý tới hắn, Jung YunTae liền tiến đến gần, nắm lấy cằm YunHo, Jung YunHo mang theo ánh mắt khinh thường, đẩy tay anh ra, bình tĩnh nói với anh: “Cút.” Jung YunTae cười càng thêm vui vẻ, chạm vào hạ thể mang theo mùi vị điển hình đàn ông của Jung YunHo một cái, lại kéo cửa ra, đến một căn phòng tắm sát vách khác mà tắm rửa.

Jung YunTae đứng cách đó không xa, vừa tắm vừa lớn tiếng nói: “Anh định xử lý thế nào?!”

Jung YunHo không để ý đến anh, tập trung tắm rửa, mãi cho đến khi hắn tắm xong, mặc một chiếc áo choàng tắm đen, kéo chiếc cửa thủy tinh, vặn nắm cửa của căn phòng tắm sát vách ra, nhìn Jung YunTae đã chuẩn bị lau khô người, Jung YunTae nhìn thấy Jung YunHo tiến vào như vậy liền quát to: “Đ*t mẹ anh, đừng có tới đây! Cách xa em một chút đi, fuck!” Jung YunHo vác Jung YunTae lên, đi ra khỏi phòng tắm, nói: “Chút nữa anh biểu diễn cho em xem anh xử lý như thế nào, em nhìn mà làm, ok?” Nói xong, liền ném Jung YunTae lên giường, cúi người dán sát vào mặt Jung YunTae, Jung YunTae vẫn lớn tiếng kêu to: “Nhiều năm rồi mà anh vẫn dùng chiêu này à?! Mạnh vờ lờ, em X anh.” Jung YunHo đột nhiên mỉm cười, ngồi dậy, bắt đầu thay quần áo, nói với một Jung YunTae vẫn chưa lau khô người: “Ngày mai dẫn cậu ta đến kho hàng, thẩm vấn kỹ càng vào, không nói thì cứ theo quy củ mà làm, không phải thương lượng.”

“Ô, em còn tưởng rằng anh sẽ nhớ tình cũ mà tha cho Hang Won chứ, dù sao người ta cũng cho anh lần đầu tiên, còn theo anh lâu như vậy, lại là một đứa nhóc rất xinh đẹp nữa.”

“...” Jung YunHo không nói gì, đi đến tủ quần áo, bắt đầu chọn đồ, sau đó chậm rãi nói một câu:

“Không phải cậu ta muốn tổn thương Kim JaeJoong sao, vậy cậu ta phải chết, không có sự lựa chọn.”

(1) Chủ bồi, phó bồi: Ở bàn hình chữ nhật thì người ngồi ở hai đầu bàn là chủ bồi, ngồi ở hai bên là phó bồi.

34. Chương 33

Jung YunHo đi vào công ty cùng Jung YunTae, khi đó, Kim JaeJoong đang đeo kính đen vùi đầu xem tài liệu, hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông đã tiến vào, Jung YunHo vòng qua đằng sau nó, nhẹ nhàng ôm lấy nó.

Kim JaeJoong ngẩn người, sau đó, chậm rãi thả lỏng...

“Đây là sao, đúng là thư ký của anh có khác, vừa nhìn thấy ông chủ thật của mình tới, ngay cả gọi điện thoại nội bộ cho em cũng chẳng thèm.” Kim JaeJoong tháo mắt kính, hơi nghiêng đầu, nhìn thấy một Jung YunHo đầy quen thuộc... Người đàn ông này khiến nó cảm thấy vô cùng nhớ mong...

Kim JaeJoong đứng lên, quay đầu, quan sát Jung YunHo một lần thật kĩ, Kim JaeJoong cười cười, sau đó đưa mặt đến gần, nụ hôn này bắt đầu bằng nỗi ngọt ngào nhu tình, dây dưa cùng nhau không nỡ rời xa, sau đó dần dần bắt đầu trở nên gấp rút, Jung YunHo hôn một cách đầy chiếm đoạt, hô hấp của Jung YunHo có chút dồn dập, hắn bắt đầu cởi nút áo sơ mi của Kim JaeJoong ra, tay Kim JaeJoong chậm rãi trượt xuống hạ thể của hắn, Jung YunHo ghé vào bên tai nó mà nói: “Tôi nhớ em, JaeJoong, thật sự... Vô cùng nhớ.” Nói xong, ôm lấy JaeJoong rồi bế nó ngồi lên bàn giấy, tách chân JaeJoong ra, mặt Kim JaeJoong ửng hồng, nó lắp bắp nói: “Đây là... bàn... giấy, không...” Lời sau lập tức bị Jung YunHo cắn nuốt, động tác thuần thực của Jung YunHo khiêu khích dục vọng của JaeJoong đến đỉnh điểm, JaeJoong không ngừng thở gấp, quần áo ném hết xuống đất, từ bàn giấy đến sofa, khoái cảm tuyệt vời ủa tới, Jung YunHo thả lỏng một cách dồn dập, ghé vào người JaeJoong, sau cùng là một cái hôn nồng nhiệt...

Đêm hôm đó, Jung YunHo mang Kim JaeJoong đến khách sạn, lúc hai người ôm nhau mà ngủ, trời đã gần sáng, Jung YunHo vừa chìm vào giấc ngủ nên vẫn không hoàn toàn ngủ say, liền bị tiếng chuông mã đầu cầm1 của di động đánh thức. Jung YunHo nhíu mày trong mơ màng, nhắm mắt tìm di động, trượt nút trả lời rồi ném sang một bên, mặc cho người đàn ông bên đầu dây bên kia lên tiếng.

“...”

“A lô.” Tiếng của Jung YunTae.

“...”

“Jung YunHo?”

“...”

“Em sắp mang người đi rồi, anh mau tới kho hàng đi.”

“...” Bên này Jung YunHo đã sớm ném di động sang một bên mà ngủ mê mết, hoàn toàn không nghe lời nói trong di động.

Jung YunTae trực tiếp đến kho hàng, tìm người đi đón Hang Won tới, lúc Hang Won đi vào kho hàng thì cảm thấy rất ngạc nhiên, cậu ta không thích nơi âm u lạnh lẽo này, cậu ta quan sát xung quanh kho hàng trống trải cũ nát, mãi cho đến khi ánh mắt nghi hoặc rơi trên người Jung YunTae.

“Mang tôi tới đây làm cái gì?” Hang Won nhìn Jung YunTae ngồi trên ghế, vắt một chân lên đầu gối bên kia mà nói.

“Cậu nói xem... Bé cưng.” Jung YunTae giơ tay, thủ hạ bên kia liền châm thuốc.

Jung YunTae hút thuốc, híp mắt nhìn cậu con trai xinh đẹp trước mắt này.

“Tôi không biết.” Hang Won chỉ có thể đứng nhìn Jung YunTae ngồi trên ghế, phía sau Hang Won có vài gã đàn ông đứng mảnh mà nhanh nhẹn, giống như một bức tường người giản đơn.

“Không rõ? ...Haiz... Không rõ... Giả vờ ngây thơ đúng không, thế thì cứ tiếp tục giả vờ đi, tôi sẽ giúp cậu, được chứ?” Ánh mắt của Jung YunTae nhìn chăm chăm vào Hang Won, khiến đáy lòng Hang Won bắt đầu hoảng sợ, Jung YunTae phun một làn khói lên mặt cậu ta, sau đó ra hiệu bằng ánh mắt cho thủ hạ, thủ hạ liền lui xuống, cầm bộ âu phục xám lên, Jung YunTae tiếp nhận, ngửi hương nước hoa thuộc về Hang Won còn lưu lại trên quần áo, cười cười, sau đó ném xuống mặt đất.

“Biết không?” Mắt Jung YunTae liếc xuống bộ âu phục đã ném xuống đất, âu phục rơi xuống nền xi măng phủ đầy bụi bặm dày đặc.

“Biết.” Thanh âm của Hang Won rất bình tĩnh.

“Là đồ của cậu đúng không.”

“Đúng.”

“Vậy nhặt lên đi.”

Hang Won không do dự, cúi người chuẩn bị nhặt quần áo trên mặt đất lên, nhưng không nghĩ rằng, trong nháy mắt khi cậu ta vừa mới khom lưng xuống, Jung YunTae đã giơ một chân lên mà đạp vào ngực Hang Won, khiến cậu ta ngã xuống mặt đất, gã đàn ông đằng sau liền lôi Hang Won dậy, không chờ Hang Won phản ứng trở lại, một cái tát của Jung YunTae liền vung tới, lực mạnh khiến Hang Won cảm thấy có chút choáng váng, lúc tầm mắt cậu ta dần dần trở nên rõ ràng lại, Jung YunTae lại giơ chân lên, đạp thẳng vào bụng cậu ta.

“...” Khóe miệng của Hang Won chảy ra máu, ý thức đã bắt đầu mơ hồ, lúc này, Jung YunTae dừng lại, lấy chiếc khăn mặt mà thủ hạ đưa tới, đi đến bên người Hang Won, nâng cầm cậu ta lên rồi quan sát một hồi, cầm khăn mặt vừa ôn nhu vừa tử tử mĩ mĩ mà lau vết máu bên khóe miệng cậu ta, Hang Won nhìn mắt Jung YunTae, không có bất kỳ cảm tình gì.

“Bé cưng, vậy bây giờ, tôi hỏi lại cậu, có muốn nói lời gì với tôi không?”

“...” Hang Won trầm mặc, ngừng một lúc rồi vô lực nói: “Có.”

“Nói.”

“Tôi X tổ tông nhà anh.” Khi giọng nói suy yếu của Hang Won thốt lên lời này, nó đã hoàn toàn chọc giận Jung YunTae, Jung YunTae nắm lấy tóc Hang Won, đấm một phát lên khuôn mặt đẹp mắt của Hang Won.

“** mẹ cậu, cậu ***, còn giả vờ thanh cao không chịu khuất phục gì, nhà Jung tôi đối xử bạc bẽo với cậu lắm sao, hả?! Thế nào, âm thầm lên kế hoạch giết hại Kim JaeJoong, *** bây giờ còn giả vờ ngây thơ với tôi à!?” Nói xong, Jung YunTae lại đập một phát, Hang Won quỳ trên mặt đất, vùng vẫy hai tay, cậu ta hung hăng nhổ một ngụm nước miếng ra, hòa với máu tươi.

Jung YunTae cũng ngồi xổm xuống, nâng đầu Hang Won lên, nói với cậu ta:

“Không phải cậu rất lẳng lơ sao, không phải thích đàn ông thao sao, anh hai tôi hôm nay sẽ thành toàn cho cậu, khiến cậu sướng chết luôn.”

Nói xong, anh ra hiệu cho thủ hạ trói người lại, gã đàn ông đằng sau cậu ta bắt đầu cởi quần, lộ ra vẻ mặt đói khát, Hang Won sau khi thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng bắt đầu sợ hãi, cậu ta hơi run rẩy, thấp giọng nói: “Không...”

Nhìn bốn năm gã đàn ông trước mắt bắt đầu cởi quần áo của chính mình ra, thanh âm của Hang Won ngày càng sợ hãi, cậu ta lớn tiếng kêu:

“Không... Không! Anh không thể làm như vậy được! Jung YunTae...!”

Jung YunTae không có bất kỳ phản ứng gì, rút một điều thuốc mới ra, châm lên, nhìn bộ dạng ** trước mắt.

“Jung YunTae, anh muốn nghe tôi nói gì, tôi liền nói! Anh đừng đối xử với tôi như vậy, tôi xin anh!” Quần áo của Hang Won đã bị cởi ra sạch sẽ, làn da trơn tru trắng nõn khiến mấy gã đàn ông đều không nhận được mà “đứng thẳng” lên, Hang Won nói:

“Bảo bọn họ dừng lại đi! Anh đừng đối xử với tôi như vậy... Jung YunTae, YunTae! Xin anh, xin anh đấy!” Nói xong, nước mắt đột nhiên rơi xuống, thủ hạ nhìn về mặt của Jung YunTae, Jung YunTae ra hiệu bọn họ tiếp tục, gã đàn ông đầu tiên bắt đầu dùng lưỡi tham lam mà mút lấy thân thể của Hang Won, Hang Won không hề hưởng thụ, chỉ rơi lệ, trong miệng không ngừng cầu xin Jung YunTae, lúc gã đàn ông đầu tiên không nhận được mà muốn lập tức tiến vào trong cơ thể của Hang Won, cậu ta liền lớn tiếng kêu to: “Dừng!” Trong nháy mắt, Jung YunTae bật dậy, nói: “Được rồi!”

Gã đàn ông đầu tiên nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của Jung YunTae thì lập tức dừng động tác, cho dù bây giờ dục vọng của gã đã hoàn toàn bị khiêu khích.

Hang Won vẫn không ngừng nức nở, nhưng đã thở phào một hơi, cả người trở nên mềm uớt.

Jung YunTae cởi từng sợi dây trên cổ tay ra, cẩn thận mặc quần áo cho cậu ta, sau đó nói:

“Cho cậu thêm ba mươi giây nữa, nghĩ thật kỹ lời cậu muốn nói, tiện thể nhanh chóng khóc xong đi, tôi vừa nghe thấy tiếng khóc của cậu đã muốn nôn rồi.”

Hang Won vẫn nức nở, Jung YunTae có chút mất kiên nhẫn, hút một ngụm thuốc, sau đó ném xuống mặt đất.

“Bộ quần áo đó... là tôi cho JaeJoong hyung...” Hang Won khàn giọng nói.

“Ha ha, rất tốt, ai bảo cậu làm như vậy, hay chính cậu có ý đồ lớn với nhà Jung chúng tôi.”

“Tôi không có!” Hang Won lớn tiếng phản bác.

“...”

“Tôi không có ý muốn hại anh ấy, tôi đặt camera ẩn, chỉ vì muốn nhìn anh ấy và Jung YunHo...”

“Fuck, cậu nghe xem lời bản thân nói được gọi là gì đi, cậu có sở thích đặc biệt nhỉ, xem người khác tình tứ sao? Sao tôi không biết cậu còn sống một cách đầy vui vẻ như vậy nhỉ, cậu mẹ nó đừng có nói dối tôi, cậu tưởng rằng mình đang lừa trẻ con lừa con chó nhà cậu hay sao vậy?”

“Tôi không lừa anh! Từ đầu đến cuối tôi không hề lừa ai cả! Tôi chỉ muốn nhìn bộ dạng ôn nhu của Jung YunHo, tôi muốn hết hi vọng! Tôi không thể tiếp tục như vậy thêm được nữa!” Hang Won rất cố bồng hòng mà hét lên lời này, Jung YunTae sững sờ, sau đó cười.

“Cậu đừng nói nữa, lời của cậu tôi còn phải suy xét nhiều, cái gì mà hết vi vọng chứ, tôi nghe đã muốn cười rồi, ai, tôi nói này, cậu muốn cười không?”

“Anh không phải tôi, anh không thể hiểu được, tôi yêu Jung YunHo, rất yêu, vì anh ấy tôi có thể làm bất cứ điều gì, nhưng tôi biết, tôi không đùa, trong lòng anh ấy tôi vĩnh viễn không cách nào thay thế được Kim JaeJoong, nhưng tôi thật sự không cam lòng! Tôi đối xử với anh ấy tốt hơn Kim JaeJoong gấp mười lần trăm lần nghìn lần vạn lần, cho dù xếp theo thứ tự cũng phải đến tôi! Nhưng sự thật thì...” Hang Won nói đến đây, không nói nữa...

“Tôi muốn nhìn Jung YunHo có thể đối xử tốt đến mức nào với Kim JaeJoong, tôi thích nhìn bộ dạng ôn nhu của anh ấy, tôi vĩnh viễn không chiếm được người trước mặt Kim JaeJoong... Nếu tôi không làm như vậy, tôi sẽ không thể hết hi vọng với anh ấy, tôi vốn muốn quay xong liền rời đi, vé máy bay tôi đã mua rồi, ở trong ngăn tủ tại nhà, anh không tin có thể tự mình đi kiểm tra, tôi cầm theo cuộn phim kia để có thể khi nhớ tới anh ấy thì lấy ra nhìn, nhìn xong tôi liền có thể hết hi vọng, nhìn hơn vài lần tôi liền có thể hoàn toàn buông tha, bây giờ tôi đã quá mệt mỏi rồi, tôi không yêu nổi nữa...”

Jung YunTae nghe đến đây liền im lặng, chỉ nhìn Hang Won, nhìn cậu con trai trước mắt này.

“Mặc kệ anh có tin hay không, tôi cũng đã nói xong rồi, anh muốn đánh muốn giết thì tùy anh, anh thích vui sướng ra sao thì cứ làm, nhưng, tôi chỉ có một điều, tôi không muốn để gã đàn ông khác chạm vào tôi, mạng tôi rất ti tiện, xuất thân cũng không tốt, nhưng tôi sống đến bây giờ, chỉ có một điều có thể kiêu ngạo, thân thể tôi Jung YunHo đã từng chạm qua, cho nên, tôi không muốn làm bẩn anh ấy, tôi muốn giữ lại vì anh ấy, xin anh... Được chứ?”

Jung YunTae hít một hơi, mở miệng nói:

“Cậu cảm thấy tôi sẽ tin cậu sao?”

Hang Won trầm mặc một hồi sau, lắc lắc đầu, nói:

“Thật ra không sao cả, tôi không sợ chết, sống đến bây giờ tôi cảm thấy mình sống rất thất bại, chết rồi cũng tốt, còn có thể giải thoát sớm hơn một chút.”

“Ha ha... Vậy tôi cho cậu chết, chẳng phải còn thuận tiện cho cậu hơn sao.”

“Chỉ cần anh cảm thấy hả giận, tùy anh, tôi không muốn mang đến cho Jung YunHo nỗi phiền phức lớn, và tôi xin lỗi JaeJoong hyung.”

“Cậu xin lỗi nhóc nó? Hang Won ơi Hang Won, tôi không rõ, sao cậu có thể có đức độ tâm tính tốt như vậy thế, sự lương thiện của cậu khiến tôi có chút hoảng sợ đấy.”

Hang Won không nói gì, cậu ta cúi đầu, tầm mắt lướt qua con dao của gã đàn ông vừa cưỡi quần ban nãy, cậu ta cúi người, nhặt lên, chìa dao về phía mình, sau đó bình tĩnh nói:

“Tự tôi động thủ là được rồi, thời gian qua đã cho bọn anh thêm quá nhiều phiền phức, gửi lời xin lỗi của tôi tới JaeJoong hyung dùm, tôi đã để anh ấy chịu khổ rồi, người khác tôi không có gì có lỗi với cả, trừ anh ấy.... JaeJoong hyung... là một người tốt...” Nói xong, Hang Won cầm dao lên, lập tức chuẩn bị đâm thẳng vào lồng ngực mình.

(1) Mã đầu cầm: Nhạc cụ hai dây của dân tộc Mông Cổ, trên đầu cần đàn có chạm hình đầu ngựa.

.

35. Chương 34

“Dừng tay!!” Ngay lúc Hang Won sắp đâm dao vào lồng ngực mình, cửa kho hàng liền bị một lực mạnh mở ầm ra, tiếng cửa sắt chói tai truyền vào trong màng nhĩ Hang Won, cậu ta nghe thấy thanh âm của người đàn ông mình bận lòng, lập tức trở nên hơi phân tâm, Jung YunTae giơ chân lên, đánh bay con dao trong tay Hang Won, lúc Hang Won phản ứng trở lại mà nhanh chóng ngồi xổm xuống tiếp tục nhặt lên, liền bị các thủ hạ phía sau ôm chặt đến mức không cử động nổi, Hang Won ra sức giãy dụa, còn lớn tiếng kêu to: “Các người buông tôi ra mau, cút đi!” Sau khi Jung YunHo nhìn thấy, trước tiên là trong lòng hơi an tâm hơn một chút, sau đó nhanh chóng đi đến trước mặt Hang Won, Hang Won vẫn đang la hét mắng chửi, Jung YunHo nhíu mày, rất nhỏ giọng mà lên tiếng: “Được rồi...” Hang Won không có dấu hiệu muốn ngừng, ngược lại sau khi thấy Jung YunHo lại càng thêm khó chịu, cậu ta quát lên với Jung YunHo: “Không phải anh không tin tưởng em sao?! Em đã giết anh đấy, em muốn chết cũng không được sao, không thể sao?!” Jung YunHo nghe xong, giơ cánh tay, vung một cái tát đến, trong kho hàng nhất thời trở nên yên lặng. Đầu Hang Won bị đánh lệch sang một bên, mặc dù sức lực không tính là quá mạnh, nhưng Hang Won thật sự rất đau, đau hơn vài cái tát chết người kia của Jung YunTae nhiều, giống như bị chiếc dao nhỏ khoét rơi miếng thịt trên khuôn mặt vậy...

“Quay đủ chưa?” Jung YunHo thấy Hang Won đã bình tĩnh trở lại, liền hỏi.

Hang Won không đáp, Jung YunTae tiến về phía trước, lên tiếng:

“Gần được rồi, vừa nãy em hạ thủ không nhẹ.”

Jung YunHo xoay đầu nhìn Jung YunTae, tầm mắt lại lướt qua vài lớp quần áo rơi vãi trên mặt đất, YunHo mang theo ánh mắt hỏi dò mà nhìn về phía YunTae, Jung YunTae hút thuốc, chỉ lắc lắc đầu, YunHo liền hiểu, xem ra chỉ chịu chút đau khổ nơi da thịt. Jung YunHo nhìn Hang Won đã khóc đến sưng cả mắt ở trước mặt, giọng nói mang theo chút an ủi, lên tiếng:

“Khóc cái gì, hiểu lầm cậu sao?”

Hang Won không đáp, chỉ hơi nghiêng đầu xuống.

“Cậu như vậy là có ý gì, đừng bày cái khuôn mặt đó cho tôi nhìn, nếu cậu cảm thấy ủy khuất khi theo tôi thì cứ đi đi, tôi không ngăn cản cậu đâu.”

“Vừa nãy sao anh không để em chết một cách vui sướng đi?” Hang Won cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, mặt có chút sưng đỏ.

“Tôi nói rõ cho cậu một việc, người đối xử thật lòng với Jung YunHo tôi, tôi không thể khiến cậu ta chịu khổ, một chút cũng không, nhưng nếu là kẻ ngấm ngấm giở trò sau lưng, tôi phải khiến cậu ta nhận hết đau khổ, thiếu một chút cũng không được.”

“Ha ha, vậy em không phải loại một rồi.” Hang Won cười rất mát mẻ, nghe xong lời như vậy của Jung YunHo, trái tim cậu ta liền trở nên lạnh lẽo, Jung YunHo vẫn không tin cậu ta, hẳn không để cậu ta chết, muốn từ từ dần vặt cậu ta, vậy mà vừa nãy cậu ta còn như một thằng ngu si mà hiểu sai ý.

“Cậu nói thử xem...” Jung YunTae tiếp lời.

“...” Hang Won không nói gì.

“Tôi cho cậu một ngày để suy nghĩ, về nhà tắm rửa ngủ nghỉ cho thật tốt, cậu nghĩ thông suốt rồi thì tới tìm tôi, muốn nói bất cứ điều gì thì cứ lên tiếng, tôi cảm thấy cậu nên hiểu ý tôi.”

Sau khi Hang Won nghe xong, gật gật đầu.

Ngày thứ hai lúc Kim JaeJoong đi siêu thị về, ngẩng đầu nhìn đồng hồ đã gần đến mười hai giờ trưa, nó nhớ đến Hang Won còn đang say ngủ, mua nguyên liệu nấu ăn đưa cho bà Wang, đi vào phòng Hang Won, khẽ gõ cửa vài cái.

“Hang Won, dậy đi, dậy giúp tôi làm cơm.”

Thanh âm dịu dàng của Kim JaeJoong không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, trong lòng Kim JaeJoong căng thẳng, nó vặn nắm cửa, ánh nắng sáng chói chiếu về phía JaeJoong, trong lòng có mùi hương nhàn nhạt thuộc về Hang Won, giường chiếu rất chỉnh tề, cửa sổ hé mở, có mùi hương trong lành của không khí, Kim JaeJoong mở tủ quần áo ra mà nhìn, bên trong cũng trống không.

Kim JaeJoong đứng trong phòng một hồi lâu, nhìn tờ giấy nhắn trên bàn học, đó là một tờ giấy trắng bị xé ra một cách không theo quy luật, trên đó in chữ viết thuộc về Hang Won:

JaeJoong hyung,

Em đi đây.

Em đoán người đầu tiên có thể vào phòng em rồi nhìn thấy bức thư này chính là anh, cảm ơn anh đã chăm sóc em bấy lâu nay. Ngoài miệng em vẫn không nói gì, nhưng toàn bộ đều khắc ghi trong lòng, từ lần đầu tiên anh mỉm cười chào hỏi em, trong lòng em liền cảm thấy anh là người tốt, em biết các anh đều có xuất thân tốt, nhưng em và các anh không giống nhau, anh là người tốt, Hang Won em từ trước đến nay chưa từng ngưỡng mộ ai, nhưng em nói thật, trong đáy lòng em luôn muốn trở thành người như anh, bọn họ đều thích anh, anh có thể nhận được sự thành tâm của bọn họ, em lại không thể.

Có lẽ đây chính là số mệnh, thay em chuyển lời cho Jung YunHo, anh ấy muốn em suy nghĩ thật kỹ, cho nên em cảm thấy rời đi là quyết định tốt nhất, nhưng nếu anh ấy vẫn không yên lòng về em, anh ấy có thể tìm em bất cứ lúc nào, em nghĩ với năng lực của anh ấy, chỉ cần uống một chén trà là đã tìm được mười người

rồi. Không nói nhiều nữa, vốn em tưởng rằng người như các anh sống chắc chắn rất vui vẻ, nhưng khoảng thời gian em theo Jung YunHo này, phát hiện không phải như vậy, mặt ngoài vui vẻ, bên trong lại lục đục với nhau, một mất một còn, không hề thoải mái như trong cuốn sách em từng đọc, thật ra bây giờ em vô cùng muốn đi đến quán bar mà uống một chén rượu, em muốn mời anh, nếu có cơ hội, hi vọng là được.

Không nói nhiều nữa, cứ như mấy bà cô lẩm mồm vậy, bảo trọng thân thể nha JaeJoong hyung, giúp em chuyển lời cho anh ấy nhé.

Mong rằng anh sẽ sống thật vui vẻ.

Hang Won

Sau khi Kim JaeJoong đọc xong lá thư, nó đột nhiên trầm mặc, không có phản ứng đầu tiên là hoảng loạn gì cả, bây giờ nó vô cùng muốn rút một điếu thuốc ra mà hút, nhưng tiếc là không có, Kim JaeJoong ném nguyên liệu nấu ăn vừa mua về vào phòng bếp, mặc áo khoác ngoài, đi ra đường phố.

Nó chậm chậm đi ở bên đường, thỉnh thoảng có vài nữ sinh đi ngang qua người nó, mang theo những ánh mắt khác nhau, giữa người khác giới với nhau cũng có thể phát ra tín hiệu mãnh liệt sao? Kim JaeJoong chỉ cúi đầu, tay dứt vào túi quần, chiếc bông tai nhỏ đen bên tai phải tỏa ánh sáng lấp lánh, Kim JaeJoong không có bất kì mục đích gì, chỉ xuyên thẳng qua đám người, mãi cho đến khi đột nhiên bên đường vang lên tiếng còi ô tô.

“Kim JaeJoong!”

Giọng nam trầm thấp kêu tinh thần của JaeJoong về, JaeJoong ngẩng đầu lên, xoay người nhìn chiếc Bentley đen bên đường.

“A... YunHo...”

“Lên xe trước đi!” Jung YunHo ngồi ở phía sau hất đầu, ý bảo Kim JaeJoong lên xe, JaeJoong cũng không có phản ứng gì, nhìn những chiếc xe đằng sau vì Jung YunHo dừng lại mà tạm thời bị ngăn chặn, sốt ruột ần kèn, Kim JaeJoong liền vội vàng nhảy lên xe.

“... Sao lại chạy đến nơi này, tìm tôi à?” Jung YunHo nhìn thấy bàn tay đỏ ửng lên vì lạnh của Kim JaeJoong, lập tức nắm lấy.

“Hả?” Kim JaeJoong ngẩng đầu nhìn logo của tập đoàn họ Jung ngay trước mắt mới hiểu ra, sao lại bất tri bất giác mà đi tới nơi này nhỉ...

“Không phải... Em... Em ra ngoài đi một chút, Hang Won, Hang Won đi rồi.”

“Ừm, tôi biết rồi.” Jung YunHo nắm lấy tay nó vào trong lòng bàn tay, độ ấm truyền vào bàn tay JaeJoong, cảm thấy nóng đến ấm lòng.

“Không kinh ngạc sao?”

“Không.” Jung YunHo nói xong, tiếp lời: “Hang Won tới, mới là ngoài ý muốn, rồi đi là kết quả hợp lý.”

“Em vẫn cảm thấy không cam lòng vì cậu ấy, cậu ấy không xấu, trông cũng đẹp, cũng luôn thủ thân như ngọc vì anh, chỉ cần một câu nói của anh cậu ấy có thể làm bất cứ điều gì, nhưng, em quả thực vẫn rất muốn biết, vì sao anh không thích cậu ấy?”

“...” Jung YunHo ngừng một hồi lâu, sau đó chậm rãi lên tiếng: “Bởi vì cậu ta không phải là em.”

“...” Sau khi JaeJoong nghe xong liền ngẩn người, rồi cúi đầu xuống.

“Tìm cậu ấy đi, xem xem có cái gì có thể giúp đỡ không.” JaeJoong vẫn không yên lòng với đứa trẻ này.

“Ừm, tôi cũng đang suy nghĩ về chuyện này.”

...

Hang Won làm ngôi sao.

Đây là tin tức mà Kim JaeJoong nhận được sau ba tháng, Hang Won đi làm công ở một quán bar nhỏ, thỉnh thoảng ca hát hoặc khiêu vũ cho người khác xem, nhưng vẫn không bán thân như trước.

Rất ít người biết nguyên nhân vì sao, đa số đều cho rằng đó chỉ là một thằng nhóc nhưng lại giả vờ thanh cao mà đi bán thân, không cam chịu kiếp nghèo khổ. Jung YunHo liên hệ với một công ty truyền thông, vì có chút giao tình với ông chủ, ăn một bữa cơm đơn giản, ngày thứ hai, Hang Won liền được đưa vào mục tiêu “ngôi sao cần tìm kiếm”, một tuần sau, Hang Won bỏ việc ở quán bar, chính thức bắt đầu tháng ngày làm thực tập sinh. Hai tháng sau, Hang Won debut, dựa vào cơ sở kiên trì không mua của cậu ta trước đây, không có bất kì trở ngại gì, lấy thân phận thần tượng trẻ tuổi mà bắt đầu đi vào con đường biểu diễn, nói đến điều này có chút mỉa mai, thỉnh thoảng khi Hang Won thấy vất vả, liền sẽ nhớ tới lời Kim JaeJoong từng nói qua, cậu không làm diễn viên thì thật đúng là mù. Đôi khi Jung YunHo sẽ đi quan sát cậu ta, âm thầm giúp cậu ta xử lý chút chuyện tranh đấu gay gắt, trong giới giải trí rất không trong sạch, Jung YunHo không biết gì, nhưng hẳn đều làm những thứ hẳn có thể, Hang Won debut không lâu đã bị những thằng nhóc debut cùng thời điểm bắt nạt, lúc Hang Won còn chưa kịp dành thời gian mà chú ý đến những chuyện này, cậu ta đã phát hiện bọn họ đều mai danh ẩn tích một cách đầy khó hiểu, nếu không phải chạy trốn, thì chính là đã đi đến một thành phố khác, nói chung là dần dần, trong giới giải trí cũng bắt đầu hơi hiểu về Hang Won, đôi khi Hang Won cũng sẽ nghĩ, có phải Jung YunHo giúp cậu ta không, nghĩ xong liền ép chính mình không nghĩ nữa, cậu ta biết cậu ta không thể giấu lên vết xe đổ, không dễ dàng để bắt đầu một cuộc sống mới, đây là sự lựa chọn tốt nhất đối với bọn họ rồi.

Không phải sao?

Cuộc sống của Kim JaeJoong cũng dần trở nên ổn định, nó chính thức hoàn toàn thay thế công việc của So Gaye, giúp Jung YunHo xử lý chuyện lớn nhỏ trong tập đoàn họ Jung, mà Jung YunTae đã đi đến Mỹ, so với việc tung hoành trong giới tài chính và mở hội nghị xã giao, Jung YunTae vẫn thích ở bên những mỹ nhân tóc vàng và chơi bạc hơn rất nhiều, bọn họ tồn tại trên thế giới này với những hình thức khác nhau, cho dù thế nào đi chăng nữa, ít nhất bọn họ cũng hạnh phúc.

36. Chương 35

“Anh làm gì vậy, đừng có chọc em...” Jung YunHo ôm lấy Kim JaeJoong đang sắp xếp tài liệu từ đằng sau, JaeJoong hoảng sợ, sau đó khi cảm giác quen thuộc bao bọc khắp người, sự an tâm trở lại rất nhanh.

Jung YunHo xoay đầu JaeJoong lại, sau đó hôn lên, là một nụ hôn rất dịu dàng, chạm môi rồi rời khỏi ngay.

“Bọn họ cho tôi vài tấm vé của một concert, buổi tối cùng đi nhé.” Vẫn không có bất cứ câu hỏi nào, Jung YunHo nghiêm túc nhìn người con trai đã trưởng thành hơn vài phần ở trước mắt, JaeJoong sửa sang âu phục, nói:

“Từ khi nào mà anh nổi lên hứng thú với những chuyện này vậy?”

“Của Hang Won.”

“À, là như vậy sao...” Lúc JaeJoong nghe đến cái tên này, trong lòng nhất thời run lên, giống như rất lâu rồi không có tin tức gì từ cậu nhóc ấy, bất quá vài ngày trước vô tình nhìn thấy một chút tin giải trí trên internet, trang đầu là poster quảng cáo câu like một cách đầy lộ liễu, người con trai trên tấm ảnh đã sắc bén hơn vài phần, mái tóc màu nâu hạt dẻ, JaeJoong rất ấn tượng.

Buổi tối Jung YunHo đặt bàn ở nhà hàng Pháp, dẫn JaeJoong đến đó, ăn uống xong xuôi liền lái xe thẳng đến nơi diễn concert. Jung YunHo đặt một giỏ hoa đắt nhất, phái người đưa thẳng vào hậu trường, lấy danh nghĩa là của fan.

Lúc Jung YunHo đến nơi diễn concert, hẳn nhìn thấy trước cửa có rất nhiều thiếu nữ mang theo khuôn mặt đỏ hồng mà chen chúc một cách đầy hỗn loạn, thật lòng mà nói, hẳn cảm thấy vô cùng nhức đầu, Kim JaeJoong nhìn người đàn ông đã trở nên do dự, mỉm cười ôm lấy cánh tay hắn, nói: “Quên đi, cứ từ từ xếp

hàng thôi, không dễ vào được đâu.” Jung YunHo vẫn nhúu mày, hấn thấy những ánh mắt của thiếu nữ xung quanh không ngừng phóng tới, liền lấy di động ra, nói điều gì đó, hai phút sau, staff trong buổi concert bước ra, sau khi thấy Jung YunHo và Kim JaeJoong, trực tiếp dẫn bọn họ vào đường riêng, Jung YunHo hơi cúi đầu, che chở JaeJoong ở trong lòng, cuối cùng cũng tránh được đám người chen chúc, còn có tiếng hét chói tai không cách nào không chế được nổi kích động của các nữ sinh.

“Ồn thật.” Jung YunHo ngồi ở khu VIP, là vị trí tốt nhất trong toàn concert, JaeJoong ngược lại rất hưởng thụ cảm giác như vậy, nó luôn cảm thấy tuổi trẻ phải trải qua như thế này, thỉnh thoảng tham gia concert ra ngoài quây một chút, mà không phải ngồi chết dí ở công ty để làm biểu bằng báo cáo tài vụ và viết biên bản của hội nghị đến phát chán thì thôi.

“Em cảm thấy rất vui, đây là concert, không náo nhiệt thì chả hay chút nào hết, điều này giải thích rõ ràng Hang Won rất nổi tiếng đó.” Kim JaeJoong lấy một trái quýt trong mâm đựng trái cây được đưa tới, thường xuyên nhìn những cô gái lần lượt tiến vào hai bên.

“Không thì chúng ta...” Không đợi YunHo nói xong, JaeJoong liền nhét một miếng quýt vào mồm hấn, từ cái nhúu mày không ngừng của YunHo, JaeJoong liền có thể hiểu được hấn muốn nói gì đó, cho nên lập tức cắt ngang:

“Ồ đây xem! Không được đi đâu hết!”

Hang Won mở màn bằng vũ đạo vừa kinh điển vừa bất ngờ nhất, khi ánh đèn rực rỡ bừng sáng thì cũng là lúc tiếng hét chói tai không kiềm nén nổi sự hưng phấn vang lên không ngừng nghỉ, Jung YunHo nhìn một thiếu nữ ở bên cạnh đang vẫy chiếc lightstick cực lớn, si cuồng vì Hang Won, hấn cảm thấy những ánh mắt này quả thực muốn liếm sạch toàn thân người con trai vẽ viền mắt màu đen trên sân khấu, Kim JaeJoong xem rất nghiêm túc, theo tiết tấu của các fans mà cùng hét lên, hormone nữ bắt đầu sinh sôi mãnh liệt khắp nơi, theo đó là sự sôi động của đêm tối.

Giữa lúc Kim JaeJoong đang hòa nhập vào bầu không khí mãnh liệt như vậy, Jung YunHo đột nhiên cảm nhận được tiếng rung từ di động, tiếng đàn marimba hoàn toàn bị che phủ, sau khi Jung YunHo thấy dãy số liền ấn từ chối cuộc gọi, sau đó gửi một tin nhắn:

“Đang ở buổi concert của Hang Won, không nghe thấy gì cả, quá ồn.”

Câu trả lời của đối phương lập tức xuất hiện trên màn hình chỉ sau năm giây:

“Hả?! Fuck, thế mà không nói em, em về đến nhà rồi nè!”

Jung YunHo đọc xong tin nhắn, ngẩn người, không trả lời trước tiên mà kéo Kim JaeJoong đã sắp không nhận rõ ba mẹ tới, dán sát vào tai nó mà nói:

“Jung YunTae về rồi.”

Kim JaeJoong a một tiếng, trong lòng đột nhiên kích động, nó đã gần bốn ngày không gặp Jung YunTae, cái tên ở Mỹ mà như cá gặp nước này cũng còn có thể nhớ đến việc về nhà, nhưng nhìn cậu nhóc quen thuộc trên sân khấu kia, Kim JaeJoong lại do dự, Jung YunHo nói:

“Nghe thêm hai bài nữa đi, tôi bảo tài xế tới đón.”

Kim JaeJoong gật gật đầu, tầm nhìn lại lập tức chuyển đến người Hang Won, ánh mắt mị hoặc của cậu ta luôn lưu chuyển trên người những fans nữ bên dưới, sau đó liền dẫn đến một tràng hét chói tai, Kim JaeJoong có chút vui vẻ mà cười cười, cảm thấy đây mới là ảnh hưởng của một người con trai xinh đẹp nên mang đến.

Sau khi ba bài vũ đạo kết thúc, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một cái VCR, sau khi toàn bộ sân khấu đều tắt đèn, Hang Won liền thở hổn hển mà bước vào hậu trường, bắt đầu thay quần áo. VCR đang chiếu một đoạn ngắn về cuộc sống ngày thường của Hang Won, lúc đang biên tập lại chương trình tạp kỹ, còn có đoạn ở trong phòng tập, mệt đến mức ngã lăn xuống đất, nhìn thấy ống quay thì cười che mặt lại, còn có hình ảnh cậu ta bị staff tập kích trong lòng khi vừa tỉnh dậy, lúc Kim JaeJoong nhìn Hang Won mang theo vẻ mệt nhọc nhưng vẫn đáng yêu như trước trên màn ảnh, trong lòng không nhịn được mà thấy thương, phải biết rằng Hang Won có thói quen ngủ rất sâu, bình thường gọi sẽ không tỉnh, có lẽ cậu ta đã không

thể hưởng thụ cuộc sống ngủ đến khi tự tỉnh từ rất lâu rồi, mặc dù cậu ta vẫn luôn trưng khuôn mặt đẹp trai cho các fans nhìn, nhưng Kim JaeJoong vẫn thấy trong lòng có chút là lạ, nó nghiêng đầu nhìn Jung YunHo, phát hiện YunHo rất chuyên chú nhìn màn hình, giống như cũng đang nhớ lại điều gì đó, như mất hồn vậy. Thời gian, đã trôi qua rất lâu rồi...

Lúc Hang Won chậm rãi được nâng lên từ dưới sân khấu, lập tức dẫn đến tràng thét chói tai ở khắp nơi, vừa mang theo sự yêu thương vừa mang theo nỗi hưng phấn, áo lông màu trắng, giống như một thiên thần, nhìn các thiếu nữ ở bên cạnh thét đến phát run, Kim JaeJoong ngược lại đặc biệt bình tĩnh, nó lẳng lẳng nhìn cậu con trai đang cúi đầu trước mắt, mang theo câu chuyện xưa vừa có vài phần u buồn, vừa có vài phần không muốn cho người khác biết...

“Cậu ấy thật đẹp...” JaeJoong không nhin được mà lên tiếng.

“Ừm...” Jung YunHo ở bên cạnh cũng nhìn chằm chằm vào cậu nhóc trên sân khấu, trong đầu đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt cậu ta, ở trong sông bạc, bướng bỉnh theo hần, đưa lần đầu tiên của mình cho hần, dường như đã vì hần mà trả giá rất nhiều, nói Jung YunHo trong lòng thấy không có cảm giác gì là giả, nhưng hần lại nghiêng đầu, nhìn người con trai ở bên cạnh, Jung YunHo đột nhiên xoay đầu Kim JaeJoong qua, mang theo cảm tình hơn mười năm, phủ thêm những tháng ngày hơn mười năm qua, hôn lên...

“Tôi muốn tặng bài hát này, cho một người...”

Giọng nói êm tai của Hang Won đột nhiên truyền tới, toàn bộ hội trường im lặng trong nháy mắt.

“Người này... Tôi đã theo anh ấy rất lâu... Tôi không thể làm bất cứ điều gì vì anh ấy, hơn nữa dường như đã lâu đến vậy, cũng không hát một bài ca cho anh ấy nghe, nên bây giờ tôi tặng anh ấy một bài, mặc dù tôi không biết hôm nay anh ấy có tới đây hay không, nhưng tôi vẫn mong rằng anh ấy có thể nghe thấy.”

Sau đó giọng hát mang theo nỗi bi ai nhưng không khiến người ta thương tâm vang lên, bởi vì dùng cả trái tim mà cất tiếng hát, mọi người đều rung động.

“YunHo...” JaeJoong nhìn người bên cạnh.

“Chúng ta đi thôi.” YunHo nắm lấy tay JaeJoong, đứng dậy, ngay lúc đó, ánh đèn sân khấu lướt qua đây, Hang Won vô ý nhìn thấy, vị trí mà cậu ta đặc biệt giữ cho YunHo kia, cậu ta nhìn thấy người đàn ông ấy, vẫn là vóc người cao thẳng, âu phục đen như trước đây, ánh mắt của cậu ta không thể kiềm chế được mà dừng ở nơi đó, cậu ta nhìn YunHo kéo người con trai ở bên cạnh, tay nắm thật chặt, Hang Won hát sai lời vì thất thần, các staff không ngừng nhắc nhở Hang Won qua tai nghe, Hang Won ngắt người ba giây, mới chậm rãi rời ánh mắt đi, đúng lúc này, Jung YunHo đã quay lưng đột nhiên xoay đầu lại, nhìn Hang Won đã cúi đầu xuống, ôn nhu mỉm cười...

Jung YunHo nắm lấy tay Kim JaeJoong, đi thẳng ra khỏi hội trường diễn concert, lúc tới cửa còn có thể nghe thấy tiếng thét chói tai của các thiếu nữ hòa cùng với âm thanh to lớn ở bên trong, Jung YunHo bảo tài xế về nhà, hần sẽ tự lái xe, Jung YunHo lấy chìa khóa ra, ấn nút mở khóa, đèn xe màu vàng lóe lên hai phát, chiếc Ferrari đen diều vũ dương oai mà ngênh tiếp chủ nhân của nó, vốn đây là chiếc xe Jung YunHo mua cho Hang Won, nhưng khi cậu ta trưởng thành, cũng là thời cơ thích hợp để tặng thì giá cả của chiếc xe này dường như cũng không có vẻ gì là kinh ngạc đối với Hang Won nữa.

“Sao không nghe nữa vậy?” JaeJoong ngồi vào trong xe, nhìn ánh đèn neon lướt nhanh ngoài cửa sổ.

“À, ồn quá, không chịu nổi.” YunHo nhìn thẳng về phía trước mà đáp.

Kim JaeJoong không hỏi nữa.

Vào cửa nhà đã thấy đèn đuốc sáng trưng, đây chắc chắn là phong cách của Jung YunTae, anh chỉ mong sao mình có thể mở hết đèn trong nhà, giống như bị cuồng ánh sáng vậy.

“Quả thật, Jung YunTae đã về rồi.” JaeJoong thay giày, khoe miệng không nhin được mà cong lên.

“Jung YunTae!” YunHo lớn tiếng hô to, trong nhà lại đặc biệt yên tĩnh, im lặng một hồi lâu, vẫn không có ai trả lời, Kim JaeJoong bị cảnh tượng như vậy dọa đến khắp người nổi da gà, đột nhiên trong đầu nó xuất hiện rất nhiều cảnh trong phim kinh dị, nó vô thức nắm lấy YunHo, Jung YunHo nhú mày, lấy di động ra.

“Xin lỗi... Số máy quý khách vừa gọi hiện đang bận...” Jung YunHo vừa cúp điện thoại, liền thấy một cô gái có vẻ đẹp trung tính trang điểm đẹp bước ra từ trong phòng ngủ, Jung YunHo và Kim JaeJoong đứng ngây ở tại chỗ mà nhìn cô bước xuống từ lầu hai, vừa bước vừa chậm rãi mặc áo khoác, liếc mắt thấy bọn họ liền lướt nhanh ra ngoài...

“Fuck, lần này Jung YunTae về nhà đã phát dục, mang một kẻ như người chuyển giới về nhà.”

“Cậu ta là con trai.” Jung YunTae bước ra từ phòng ngủ, hút một điếu thuốc, khóa thân trên, cơ bụng tám múi cân xứng hiện ra trước mắt, Jung YunTae nhuộm tóc màu nâu nhạt, trông trẻ ra không ít, phỏng đoán nếu như bây giờ So Gaye đang ở đây, chắc chắn sẽ nói rằng, trông vừa ngả ngớn lại vừa lẳng lơ! Trẻ cái quái gì.

“Vừa nãy anh gọi em em không nghe sao.” Jung YunHo mang theo vẻ mặt ác cảm mà hỏi.

“Nghe thấy rồi, vừa nãy có người gọi điện thoại cho em.” Jung YunTae nghiêm túc một cách hiếm thấy mà đáp lại.

“Ồ, còn người có thể khiến em ngừng làm việc mà trả lời điện thoại sao, thật con mẹ nó mới mẻ nha, anh còn tưởng rằng ngoại trừ So Gaye, không người nào có thể có bản lĩnh như vậy.”

“...” Jung YunTae nghe đến đó, không nói gì, sau khi Kim JaeJoong nhìn thấy, ra sức đạp Jung YunHo một cái, trách hấn đây không phải là lúc thích hợp để trêu chọc. Kim JaeJoong vừa muốn nói chút gì đó để xoa dịu bầu không khí xấu hổ này, Jung YunTae đột nhiên lên tiếng, anh mang theo giọng nói bình tĩnh mà phun ra một câu:

“Anh đừng nói vậy... Thật sự là So Gaye đấy...”

Sau khi nói xong, Jung YunTae phả một làn khói trong miệng ra, dọa một Kim JaeJoong vừa muốn mở miệng lên tiếng đến mức đứng ngây ở một chỗ, mồm cũng chưa khép lại, mà Jung YunHo cũng kinh ngạc, nhưng khôi phục lại khuôn mặt poker lạnh như băng rất nhanh.

Kim JaeJoong trầm mặc nửa ngày, trong đầu nhanh chóng quay về những ngày của ba năm trước, ký ức lộn xộn chồng chất lên nhau, chờ nó phản ứng trở lại, muốn giả vờ bình tĩnh mà mở miệng ra lần thứ hai, Jung YunTae lại quăng thêm câu nữa:

“So Gaye nói cho em biết, Ji Min chết rồi.”

Nói xong, Kim JaeJoong hoàn toàn đờ người...

37. Chương 36

Chúng ta cùng quay ngược thời gian về hai ngày trước nào...

“Hey! Jack~ Long time no see!” Nhị thiếu gia nhà Jung của chúng ta dùng thứ tiếng Anh thông thạo của mình ở trong sòng bạc như thoi đưa, giày da màu nâu nhạt vững vàng bước trên nền đá cẩm thạch sáng loáng, trên tay anh cầm một ly sâm banh, chiếc áo sơ mi buộc ngang hông phối với bộ âu phục đen, một chiếc nơ bướm thắt trên cổ áo, mái tóc màu nâu hoàn toàn che giấu thân phận đại ca.

Jung YunTae nhìn thấy một mỹ nhân người lai nháy mắt đưa tình khi đi ngang qua bên cạnh anh, khoe miệng cong thành nụ cười tà mang ý đánh dấu, bưng ly rượu bước tới, lúc anh dựa sát vào cô gái trang điểm lòe loẹt, chạm tay lên phần lưng trần trụi của cô, di động đột nhiên vang lên, Jung YunHo cầm di động nhìn dây số lạ trên màn hình, trượt một cái rồi tiếp điện thoại, trên tay vẫn không quên trêu ghẹo mỹ nhân nhiệt tình trước mắt, Jung YunTae không nói gì, miệng chậm rãi kề sát vào đôi môi đỏ hồng của cô gái, cô gái cũng dần nhắm mắt lại, chuẩn bị hưởng thụ nụ hôn này... Ngay lúc ấy, trong ống nghe truyền đến một giọng nói:

“Ê, tôi nói này... Bao giờ anh mới thay đổi khẩu vị đây?”

Giọng nói trong ống nghe khiến Jung YunTae ngậy người trong ba giây, khuôn mặt cứng đờ lại, giống như đang nhìn thấy quỷ vậy, có lẽ bây giờ vẻ mặt của anh là vẻ mặt muốn nhìn thấy nhất của Kim JaeJoong và Jung YunHo hai ngày sau (cũng chính là bây giờ) khi biết So Gaye nói cho Jung YunTae rằng Ji Min đã chết.

Bất quá cũng không sai, Jung YunTae quả thực đã gặp phải quỷ rồi, người đã biến mất ba năm ấy, người anh vẫn luôn đau thương từ tận đáy lòng và không muốn nhắc đến kia.

So Gaye, cậu ấy quay về rồi...

...

“Em đang ở đâu?” Jung YunTae buông cô gái trước mắt ra, anh tìm kiếm xung quanh, nhưng không nhìn thấy gì.

“Anh chơi tiếp đi, tôi còn có việc khác.”

“Không được... Em đừng...” Không chờ Jung YunTae nói xong câu “Em đừng cúp máy”, điện thoại liền vang lên tiếng tu tu không độ ẩm.

Jung YunTae lập tức gọi người tới, đóng hết tất cả các cửa lại, anh kiểm tra camera theo dõi, xem đến khi mắt mình đau nhức mà vẫn không thu hoạch được gì.

Rốt cuộc có phải là So Gaye hay không? Jung YunTae hút thuốc, đứng trước cửa sổ sát đất to lớn, nhìn dưới chân mình, phong cảnh như nước chảy, đêm tối xa hoa trụy lạc, So Gaye này, em đang ở đâu.

“Đặt một vé máy bay về Hàn Quốc cho tôi, mai là đi.”

Jung YunHo ấn dãy số nội bộ trước bàn giấy, nói với trợ lý.

...

“Thế là cứ như vậy, tôi quay về, đứng trước mặt hai người.” Jung YunTae vẫn hút thuốc như trước, ngồi bên ghế sofa, mang theo khuôn mặt không cảm xúc mà thuật lại ngọn nguồn sự việc.

“Sau đó thì sao, có gọi điện thoại cho anh nữa không?” JaeJoong sốt ruột hỏi.

“Không, à, không đúng, vừa nãy có gọi.”

“Anh ấy nói gì.”

“Cậu ấy nói, Ji Min chết rồi, còn bảo bây giờ anh phải cẩn thận.”

“...”

Toàn bộ phòng khách rơi vào im lặng lần thứ hai.

“Em tin không?” Jung YunHo hỏi bằng chất giọng trầm thấp.

“Tin gì?”

“So Gaye, cậu ấy còn sống?”

“... Em không biết... Nhưng em cảm thấy cậu ấy chưa chết, vẫn chưa chết, em luôn chờ cậu ấy liên lạc với em...” Ánh mắt của Jung YunTae đột nhiên trở nên ảm đạm, JaeJoong nhìn thấy, dâng lên một trận đau lòng.

“Trước tiên điều tra về Ji Min đi, cậu ta chết là chuyện sớm muộn nên anh cũng không ngạc nhiên lắm.” Sau khi Jung YunHo nói xong câu này, JaeJoong liền hỏi:

“Sao lại nói như vậy?”

“Ji Min chết yếu, sáu năm trước ở Mỹ, cậu ta hít thuốc phiện, sau đó gây tranh chấp về vụ giao dịch ma túy, xe cậu ta ngồi bị động tay động chân, nửa đường thắng xe mất tác dụng, chiếc xe liền lật hẳn sang một bên, bên trong tổng cộng có bốn người, đều chết hết, không ai sống sót.”

Khi Jung YunHo bình tĩnh kể xong những lời này, Kim JaeJoong liền đứng phắt dậy, đột nhiên nó cảm thấy bản thân giống như, giống như luôn bị lừa dối, luôn bị che giấu, dù chỉ là chút ít từ một bí mật to lớn, nó cũng chưa bao giờ biết...

“Em ngồi xuống trước đi, tôi không cho em biết là bởi vì vẫn không có cơ hội thích hợp, trước đây cậu ta tiếp cận quá gần em, tôi không yên tâm nên mới đi điều tra, sinh nhật em lần trước, tôi có đánh nhau với cậu ta, vô ý nhìn thấy vết thương do súng trên cổ tay cậu ta xa động mạch rất nhiều, tôi nổi lên sự hoài nghi, bảo người đi điều tra, đúng như dự đoán.”

“Không thể nào, tổng giám đốc Ji Hwan không thể để cậu ta giả dạng con trai của mình được, có mưu đồ gì đây?” Kim JaeJoong vẫn không có cách nào tiếp thu được sự thật, nó kích động nói.

“Đương nhiên là Ji Hwan biết, ông ta chỉ lợi dụng mà thôi, vô luận thế nào, Ji Min giả này có thể che đậy vụ bê bối của con trai ông ta, còn không uy hiếp được lợi ích của mình, thương nhân thích nhất loại giao dịch như vậy.” Jung YunHo nói xong, ngẩng đầu nhìn Kim JaeJoong ở trước mắt, phát hiện trong đôi mắt của Kim JaeJoong dường như cũng dâng lên chút gì đó.

“Em vẫn không tin... Em không tin được, vậy Ji Min hiện tại là ai, vì sao cậu ta phải làm như vậy, em không hiểu, em không tin!”

Jung YunHo thấy JaeJoong trước mắt trở nên như vậy, trong lòng có chút đau đau, hần thở dài, nói:

“Em đi ngủ trước đi, tôi nói chuyện với YunTae một chút, đừng nghĩ nhiều nữa, đều là kẻ không quan trọng thôi mà.”

Kim JaeJoong nghe xong, vốn còn muốn nói chút gì đó, cuối cùng vẫn không lên tiếng, nó xoay người bước lên lầu, mang theo vẻ mệt mỏi lo âu cùng nỗi sợ hãi.

Quả thực ngày hôm sau, trang đầu của tờ báo ngập tràn tin tức con cưng Ji Hwan của Heum Yang hiện đang giữ chức tổng giám đốc đã tử vong, tờ báo phối màu trắng đen khiến cái tin đó càng lộ ra vẻ vừa kinh dị vừa có chút khó tin, Kim JaeJoong nhìn tờ báo, trong lòng càng thêm phức tạp, toàn thân nó tỏa ra ý lạnh, ngấm vào trong máu, qua lại không ngớt trong từng bộ phận.

Jung YunHo và Jung YunTae đáp ứng lời mời đi đến nơi tổ chức tang lễ, mặc một bộ âu phục đen rất lịch sự, trước ngực cài một đóa màu trắng, toàn bộ nơi tổ chức tang lễ cũng bị phóng viên của giới truyền thông vây quanh, từng người khách đều lần lượt cúi người theo nghi thức, lịch sự mà ôm lấy Ji Hwan đang mang theo vẻ mặt đau xót đứng ở một bên, lúc đến lượt Jung YunHo, hần hơi hơi cúi người, bước tới ôm lấy Ji Hwan:

“Dường như phải nói chúc mừng thì hợp hơn nhỉ.”

Sau khi Ji Hwan nghe xong, con người co lại vì căng thẳng, nhưng sau đó lại khôi phục lại như bình thường, vẫn mang theo vẻ mặt đau xót mà bắt tay Jung YunHo, Jung YunHo không nói gì, khi hần rời khỏi tầm nhìn của giới truyền thông, không nhận được mà quay đầu lại, cong khóe miệng lộ ra một nụ cười nguy hiểm.

Jung YunHo rời thẳng khỏi nơi tổ chức tang lễ, để Jung YunTae lại đây là tốt rồi, đây vẫn luôn là quy củ không đổi giữa bọn họ, YunHo thấy sắp đến trưa, hần liền lấy di động ra, lúc vừa muốn ấn một dãy số, di động lập tức vang lên, dãy số đây quen thuộc xuất hiện trên màn hình, Jung YunHo cười cười, bắt máy:

“A lô, JaeJoong.”

“Xong việc chưa?” JaeJoong hỏi bằng chất giọng có chút mệt mỏi.

“Tôi đã đi rồi, trưa nay...” Không đợi YunHo nói xong câu “trưa nay ăn cùng nhau đi”, Kim JaeJoong liền cướp lời.

“Buổi trưa em phải ra ngoài một chuyến.”

“... À... Ừm.” Vẻ mặt trở nên buồn thiu của Jung YunHo trông rất buồn cười.

“Vậy thì, buổi tối gặp nhé.” Nói xong, YunHo liền cúp điện thoại, Kim JaeJoong cũng quen với việc YunHo kết thúc cuộc điện thoại trước, từ trước đến nay luôn là như vậy.

Ba phút trước, JaeJoong nhận được một cuộc điện thoại, giọng nói đầy quen thuộc, lúc nó nghe thấy giọng nói ấy lần đầu tiên, nước mắt liền lăn xuống, nó nhanh chóng mặc quần áo vào, mặc dù trong lòng vô cùng thấp thỏm, nhưng JaeJoong vẫn tới quán café – địa điểm hẹn. Nó tới rất đúng giờ.

38. Chương 37

Kim JaeJoong vừa tiến vào cửa liền quan sát xung quanh, ánh mắt dường như muốn thành máy scan mà quét hình từng ngõ ngách một lần, nó không nhìn thấy người vốn muốn gặp mặt, ngay lúc nó tiếp tục tìm kiếm trong nỗi sốt ruột, một người đàn ông có diện mạo dịu dàng nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nó:

“Kim JaeJoong?” Người đàn ông hỏi.

“So Gaye đâu?” JaeJoong không nói lời thừa nào, đi thẳng vào chủ đề.

“Hiện tại cậu ấy không có ở Hàn Quốc.”

“Anh là ai?”

“Tôi là bạn của cậu ấy.”

“Anh là **?”

“Có thể xem là vậy.”

JaeJoong nghe xong lời đó, không hề quay đầu lại mà chuẩn bị rời đi, đúng lúc ấy, người đàn ông kéo nó lại, nói:

“Cậu không muốn biết tình hình của So Gaye sao?”

Chỉ một câu nói ấy liền khiến JaeJoong ngây người, nó chậm rãi xoay đầu lại, người đàn ông nhún vai, ý bảo nó ngồi xuống.

Ngồi bên cửa sổ, hai người đàn ông gọi ly café, chậm rãi chia sẻ bí mật bị ẩn dấu ba năm, buổi chiều biêng nhác dường như không thích hợp để trò chuyện về nội dung này, giống như trái tim của JaeJoong, mặt ngoài giả vờ bình tĩnh, đáy lòng đã sớm như hạt đường trong ly café, hoảng loạn mà lan rộng khắp bốn phía, không có bất cứ sức lực gì, chỉ biết tan ra...

“So Gaye hyung, bây giờ đang ở đâu?”

“Ở Mỹ.”

“Anh ấy chưa chết?”

“Chưa.”

“... Anh ấy vẫn khỏe chứ?”

“Tôi không rõ lắm.”

JaeJoong nghe xong lời như vậy liền nhú mào, sau đó có chút tức giận mà lên tiếng:

“... Anh có thể kể hết những điều anh muốn nói cho tôi biết trong một lần không, tôi không có sức lực để hỏi anh từng cái một, xin lỗi.” Về mặt của JaeJoong trông rất mệt mỏi, chỉ máy móc mà quây ly café đang bốc hơi nóng ở trước mắt.

“Well, sure~ Tôi vốn tưởng rằng trả lời như vậy sẽ khiến cậu thấy bình tĩnh, được rồi, vậy tôi kể sự cố xảy ra ba năm trước nhé, lúc đó, So Gaye đang trên đường được vận chuyển đến Hàn Quốc thì bị cục cảnh sát đánh tráo, người nằm trong bệnh viện bị tuyên bố tử vong là một thể thân đã tìm một ngày một đêm rồi ngụy trang vào, So Gaye chưa chết, cho dù đây không phải ý muốn vốn có của cậu ấy. Cục cảnh sát không thể để cậu ấy chết, bởi vì cậu ấy biết bí mật của tập đoàn họ Jung, nhưng sau lưng So Gaye đã trúng một

phát súng vào trong cột sống, cậu ấy bị liệt nửa thân dưới, xem như đã bị phế rồi, hai năm trước, cục cảnh sát luôn giam lỏng So Gaye, bởi vì cậu ấy không chịu nói điều gì...” Nghe xong, tay Kim JaeJoong bắt đầu không nhin được mà run lên, đôi mắt nó dần ứa nước, mang theo sự phẫn nộ cùng kích động, không có cách nào kiềm chế được mà tuôn trào.

“Dẫn tôi đến gặp anh ấy!” Thanh âm của JaeJoong run rẩy nhưng rất kiên định.

“Cậu ấy không muốn gặp các cậu... Đây chính là nguyên nhân tôi tới đây, So Gaye vẫn để bản thân sống là vì cậu ấy luôn giúp các cậu, cố gắng hết mức có thể, cậu biết Ji Min chứ, cái người vừa chết mấy ngày hôm trước ấy, cậu ta là người của cục cảnh sát, có thể cậu đã sớm biết rồi.” Nói xong lời này, người đàn ông ở đối diện quan sát vẻ mặt của Kim JaeJoong, JaeJoong không có biểu cảm gì, chỉ hơi gật đầu một cái.

“Ji Min trước đây vẫn luôn thích So Gaye, hai người bọn họ là đồng đội trong cục cảnh sát, sau khi So Gaye bị giam lỏng, Ji Min chủ động tiếp nhận nhiệm vụ nằm vùng, Ji Min không có ý nào khác, cậu ta chỉ muốn dùng thời gian nhanh nhất để lật đổ các cậu, bởi vì chỉ có như vậy, So Gaye mới có cơ hội giành được tự do một lần nữa...”

Sau khi Kim JaeJoong nghe xong liền ngẩn người, nó dừng tất cả động tác lại, ngơ ngác nhìn người đàn ông phía đối diện.

“Về cái chết của Ji Min, có lẽ là điều ngoài ý muốn, tôi chỉ biết có như vậy thôi, à, đúng rồi, So Gaye mong cậu có thể giữ bí mật về chuyện này, đặc biệt là với người kia, So Gaye vẫn không quên anh ta.”

Kim JaeJoong biết người anh ta chỉ là ai.

Kim JaeJoong vô lực mà gật gật đầu, nói:

“So Gaye hyung, vẫn khỏe chứ?”

“Tôi không có cách nào gặp cậu ấy được, về phần tại sao tôi biết được những chuyện này, là do cậu ấy liên lạc với tôi, nơi cậu ấy bị giam có một khu vực điện thoại cho cục cảnh sát liên lạc, So Gaye đột nhập vào đó, loại bỏ giới hạn, lúc này mới có cơ hội liên lạc với tôi, nhưng cậu ấy bị người của cục cảnh sát bao vây giam lỏng, tôi cũng không cảm thấy đó là điều mà con người có thể chịu đựng được, trước đây có một người nằm vùng, cũng bị giam lỏng như vậy, cậu ta chỉ kiên trì được ba tháng, liền cắn lưỡi tự sát...”

Kim JaeJoong rơi nước mắt, bàn tay nắm thành hình quả đấm của nó đã mất đi độ ấm, nước mắt nó chảy ra vô cùng nhiều, đúng lúc này, di động đột nhiên vang lên, nó nhìn thấy tên của Jung YunHo, giơ tay lau nước mắt trên mặt đi, cầm di động lên ra hiệu với người đàn ông ngồi ở phía đối diện, người đàn ông lịch sự làm một động tác tay xin mời.

“A lô...” JaeJoong tận lực che giấu giọng nói ghen ngào của mình.

“Em đang ở đâu?”

“Chút nữa em về liền.” JaeJoong ho một cái, sau đó hít một hơi vào.

“... Em khóc?”

JaeJoong nghe xong câu nói kia của YunHo, nước mắt càng không thể nào đè nén lại được, nhưng nó nhìn người đàn ông trước mắt, nói:

“Không có, tại ở bên ngoài lạnh quá thôi, chờ em về nhà rồi nói chuyện tiếp nha, YunHo.”

“Tôi kêu xe tới đón em.”

“Ừm, đến lúc đó em sẽ gọi lại cho anh.”

JaeJoong cúp điện thoại, người đàn ông phía đối diện uống một ngụm café, đặt ly xuống:

“Nếu như người kia hỏi tới, cứ nói đó là bấy của cục cảnh sát, còn nữa, cậu đừng quá buồn, toàn bộ những điều So Gaye làm, cậu ấy đều cảm thấy đáng, nếu cậu như vậy, cậu ấy mà biết được thì chắc chắn sẽ rất buồn.”

JaeJoong gật đầu, sau đó đứng dậy lịch sự mà bắt tay với anh ta, sau khi gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền, lập tức rời đi.

JaeJoong một mình đi trong làn gió lạnh, trên đường phố của năm sau vẫn lưu lại vết tích náo nhiệt, nó chòang áo khoác, vệt nước mắt vẫn dính đầy hai bên má, gió lạnh thổi vào mặt sinh đau.

JaeJoong về nhà liền xông vào tắm nước nóng, sau đó nằm ở trên giường, nó có chút hối hận về cuộc gặp mặt hôm nay, nó thà để bản thân không biết điều gì còn hơn, nó nên làm gì đây, để bí mật to lớn này biến mất dưới đáy lòng sao, So Gaye hyung chưa chết, Ji Min là kẻ nằm vùng, vậy tất cả những điều mà Ji Min làm với nó trước đây rốt cuộc là thật tâm hay diễn kịch, sao có thể như vậy được? Nhưng người đàn ông bản thân gặp hôm nay rốt cuộc có đáng tin không, JaeJoong cố gắng nhớ lại từng câu mà anh ta nói, dường như anh ta làm như vậy là không có mục đích gì, JaeJoong buồn bực bất an mà trở mình ngồi dậy, nó lái xe đến tập đoàn họ Jung, đầu óc giống như phát sốt, bây giờ nó chỉ muốn nói cho Jung YunTae biết So Gaye còn sống, mặc dù JaeJoong lúc này đã mất đi lý trí, nhưng nó cảm thấy làm như vậy mới đúng, vì So Gaye cần Jung YunTae.

Ngay lúc Kim JaeJoong chạy ào vào văn phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào tầm mắt chính là Jung YunTae đang mỉm cười ôm một người con trai xinh đẹp, Jung YunHo đứng ở bên cạnh, vui vẻ nói về cái gì đó, JaeJoong há hốc mồm, ngây người.

“JaeJoong hyung!!!!!!!!!!!!” Người con trai được Jung YunTae ôm đầy thân mật bổ nhào về phía Kim JaeJoong, trên người mang theo mùi nước hoa nhẹ nhàng khoan khoái.

“A, Hang... Hang Won, ha ha, cậu... về rồi à?” Nhiệt huyết tuôn trào của JaeJoong bị dập tắt trong nháy mắt, não bộ đang chạy với vận tốc cao nhất liền bị một cái ôm nhiệt tình này làm cho kẹt lại, sau đó màn hình tối sầm, chết máy.

“Vâng ạ, hyung, em nhớ bọn anh quá nên về thăm, cuối tuần em đi Mỹ, có concert bên ấy, Jung YunTae nói cuối tuần anh cũng đến đó, lần này anh lại phải kiếm vé VIP tốt nhất rồi, ha ha.” Hang Won vui vẻ cười, trên mặt JaeJoong cũng mang theo nét cười, nhưng tâm tư không ở nơi này, sau đó Jung YunTae nói gì với YunHo nó cũng không nghe vào, chỉ luôn mỉm cười, mỉm cười...

Hay là cứ để như vậy

Không nói gì, là kết cục tốt nhất,

Với So Gaye, với YunTae, với Hang Won, với bất cứ người nào,

Không phải sao?

Bộ dạng thân mật từ Hàn Quốc đến Mỹ, ở sân bay, khách sạn đến các nơi khác của Jung YunTae và Hang Won nhanh chóng dẫn tới sự chú ý của giới truyền thông, trên báo giải trí, các tin tức luôn đặt ở nơi bắt mắt nhất về những hình ảnh của một người đàn ông vóc người cao thẳng mặc âu phục đen cùng với một người con trai xinh đẹp đeo kính râm ăn mặc theo mốt ở bên cạnh, trợ lý đặc biệt đưa những tờ báo có liên quan đến đến YunTae lên bàn YunHo, YunHo không có tâm tình mà xem, liền ném cho JaeJoong, JaeJoong thỉnh thoảng nhàn hạ thì lật báo, có ảnh chụp Hang Won mỉm cười kéo YunTae đi ở sân bay, còn có ảnh chụp YunTae thay Hang Won mở cửa xe, còn có ảnh chụp YunTae lái xe đi đón Hang Won, người đàn ông bên trong chiếc Ferrari đen vì khoảng cách xa mà nhìn không rõ đã thành chủ đề được mọi người bàn tán sôi nổi ở giới giải trí, nam thần tượng mới debut Hang Won là đồng tính luyện ái? Hàng loạt các bài báo được in ấn trên đủ loại tạp chí báo giấy, bạn mà lơ đãng đi trên đường phố Hàn Quốc, sẽ không khó gặp các bé nữ sinh mặc đồng phục trường mà chỉ vào một ảnh chụp trên tờ báo nào đó, thảo luận rất sôi nổi, mang theo sự hiếu kỳ, mang theo nỗi thất vọng, đương nhiên còn không ngừng hưng phấn và chờ mong...

“Chơi đùa vui vẻ thật.” JaeJoong đặt tờ báo ở một bên, trong lòng mang theo cảm giác phức tạp, nó nhìn thấy những ảnh chụp này thì luôn không nhận được mà nghĩ đến So Gaye, nếu như So Gaye hyung thấy những ảnh chụp này, có thể thương tâm không?

39. Chương 38

Bên Mỹ

Hang Won đang bận rộn mà chuẩn bị cho concert tối nay, các staff càn vội vội vàng vàng, kiểm tra thiết bị và trang phục, kiểm tra hiệu quả ánh sáng và âm thanh trên sân khấu, người make-up vẽ viền mắt đơn giản cho Hang Won, trợ lý thỉnh thoảng đưa nước tới, Hang Won dùng ống hút uống vài ngụm, vẻ mặt trông rất thần nhiên, trong đầu nhớ lại buổi chiều tổng trợ lý của công ty có tới tìm cậu ta để nói chuyện, mặc dù nói rất nhiều lời hỏi han nịnh nọt không đi đến đâu, nhưng tổng kết ra câu mấu chốt đơn giản chính là:

“Nếu như bây giờ công bố tin cậu thích đàn ông ra, đối với cậu mà nói thì cũng chẳng có lợi, công ty hi vọng cậu ngừng bớt các cuộc gặp gỡ đi, chuyên tâm vào công việc, chờ vài năm nữa ổn định lại được rồi thì hãy lo lắng cho vấn đề cá nhân.”

Tâm tình của Hang Won trong quá trình nói chuyện rất bình tĩnh, thỉnh thoảng chỉ gật đầu, sau đó lễ phép mà đứng dậy nắm tay rồi rời đi, nhưng khi cậu ta bước ra khỏi công ty, YunTae liền gọi điện thoại tới hỏi thăm sức khỏe, cậu ta vẫn luôn im lặng mà nghe YunTae nói, mãi cho đến khi YunTae bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc Hang Won có đang nghe hay không, cứ liên tục a lô a lô suốt, Hang Won mới trả lời bằng chất giọng trầm thấp:

“Anh đang ở đâu, em nhớ anh...”

Sau khi Jung YunTae nghe thấy lời này liền cúp máy, lái xe đến cửa công ty Hang Won, Hang Won lên xe xong liền ôm lấy YunTae, cậu ta mang theo tình cảm cuộn trào mãnh liệt mà hôn lên, nụ hôn của YunTae còn thuần thực hơn Jung YunHo, nhưng YunTae nhìn thấy Hang Won kỳ quái như vậy thì lập tức dùng hết sức lực mà ngăn cậu ta lại, YunTae ấn lấy vai Hang Won, hỏi:

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hang Won không đáp, lắc lắc đầu, YunTae có chút sốt ruột, nói bằng giọng điệu cứng nhắc:

“Nói mau!”

Hang Won cúi đầu, lên tiếng:

“Bây giờ mệt mỏi lắm rồi, đột nhiên muốn trở nên ổn định... Đã lăn qua lăn lại quá đủ rồi.”

Sau khi Jung YunTae nghe xong lời này cũng trầm mặc, anh theo thói quen mà lấy một điều thuốc ra, châm lên, nghiêng mặt về phía ngoài cửa sổ, khói thuốc dần dần trở nên dày đặc, ngay lúc Jung YunTae ấn cửa kính xuống muốn làm thoáng không khí lại, một đám người liền chen nhau đem máy ảnh vào trong cửa sổ mà chụp lấy chụp để, Jung YunTae bị chói đến nheo mắt lại, anh chửi to một tiếng:

“Cách xa Hang Won ra hết con mẹ nó đi!”

Sau đó nổ máy, mang Hang Won đi.

Hang Won không có quá nhiều thời gian tự do, sau đó đã bị xe bảo mẫu chở đến nơi diễn concert, trước khi đi, Jung YunTae không nói gì, chỉ xoa đầu cậu ta, nói:

“Đêm nay anh sẽ tới, biểu diễn tốt vào nhé.”

Hang Won cười cười, vẫy tay rồi lên xe rời đi.

Jung YunTae đi đặt một giỏ hoa lộng lẫy, ngoài ra còn thêm một bó hoa, hoa hồng đỏ, 108 đóa.

Jung YunTae cầm hoa hồng đưa vào hậu trường, staff liền dẫn đường, nhìn thấy Hang Won đang được trang điểm trong phòng hóa trang, cậu ta nhắm mắt càn lộ ra vẻ trong sáng, Jung YunTae tiếp nhận cốc nước trong tay trợ lý, ra hiệu anh ta dừng lên tiếng, không tiếng động mà đưa ống hút vào trong miệng Hang Won, lúc Hang Won ngậm lấy ống hút, cậu ta đột nhiên mở mắt, thế là Jung YunTae lập tức bị phát hiện.

Hang Won mỉm cười, nhìn YunTae.

“Sao em phát hiện ra được?”

“Mùi hương trên người anh, lúc anh vào cửa em đã ngửi thấy rồi.”

Jung YunTae cúi người, nhắm ngay môi Hang Won mà hôn lên, một nụ hôn dịu dàng, không mang theo bất cứ dục vọng nào.

Hang Won từ từ mở mắt, nhìn thấy bó hoa trong tay anh, cậu ta nhìn chăm chăm vào nó rồi mỉm cười nhận lấy, mang theo ý vị sâu xa mà nói:

“Ừm~~ Hoa hồng đỏ...”

YunTae mang theo vẻ mặt trịnh trọng mà gật đầu, sau đó lấy ra một hộp đựng nhẫn đầy tinh xảo, sau khi mở hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đi vào trong tầm mắt Hang Won, người make-up nữ ở bên cạnh không nhìn được mà ca ngợi, hận không thể lập tức thay Hang Won đáp ứng anh, Hang Won nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, không nói câu nào, Jung YunTae ngừng một hồi, đưa nhẫn cho cậu ta, nói:

“Buổi tối trả lời cho anh.”

Nói xong, liền quay về sân khấu rồi ngồi vào ghế giữa trung tâm.

Hang Won đặt nhẫn lên bàn hóa trang, viên kim cương lấp lánh phản xạ dưới ánh đèn càng lộ ra vẻ lộng lẫy, Hang Won ra hiệu người make-up tiếp tục, mắt thấy sắp đến giờ mở màn.

Cho đến khi concert bắt đầu, lần đầu tiên Jung YunTae chuyên tâm mà nhìn chăm chăm vào người trên sân khấu như vậy, anh tắt di động, không biết vì sao, tối nay anh chỉ muốn hưởng thụ một đêm tối như thế này, có lẽ là đang chờ cái gì đó chẳng? Đúng không? Ngay cả YunTae cũng không biết bản thân đang chờ cái gì, chỉ biết lúc chiều khi Hang Won đỏ mắt nói cậu ta muốn ổn định một chút, trái tim của anh liền hoảng loạn.

...

Bài hát cuối cùng, lại một đêm tối náo nhiệt sắp trôi qua, YunTae ăn trái cây trong chiếc giỏ bên cạnh, nhìn ly rượu whisky sắp nhìn thấy đáy, anh đặc biệt mang rượu đến, mặc dù ở nơi náo nhiệt như vậy dường như rất phí cho chai rượu ngon này. Thế nhưng người ở trên sân khấu, rất đáng giá, Jung YunTae nghĩ như vậy.

Lúc Hang Won hát xong ca khúc cuối cùng, ánh mắt Jung YunTae lơ đãng nhìn về phía sân khấu, giống như một ánh đèn đặc biệt, ngón giữa nơi tay phải của Hang Won lóe lên một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp, có lẽ fans sẽ tưởng đó là đạo cụ, nhưng Jung YunTae nhận ra được, lúc Jung YunTae nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương lóe sáng đó, anh đột nhiên ngẩng người, tay nâng ly rượu cũng dừng ở giữa không trung, mãi cho đến khi ánh mắt của Hang Won thổi đến, sau đó cậu ta mỉm cười đầy thâm tình.

...

Một tuần sau Hang Won tuyên bố kết hôn, trong giới giải trí sóng to gió lớn một hồi lâu, nhưng người ủng hộ vậy mà cũng không ít, còn có rất nhiều fans trên mạng chế ảnh và video, truyền đi đồn dập, khen ngợi cặp đôi sắp cưới này.

Tối hôm đó, lễ kết hôn được tổ chức, Jung YunHo mang JaeJoong đến nơi ấy, cho dù đã tận lực cắt đứt giới truyền thông, nhưng vẫn không khó phát hiện trong nơi tổ chức có người giờ mấy quay phim.

“Sao, hồi hộp không?” JaeJoong theo bên người Hang Won, nhìn người con trai mặc âu phục xinh đẹp này.

“À, cũng được ạ.” Hang Won cười nói.

“YunTae, là một người đàn ông tốt, anh ấy đa tình là đa tình ở bên ngoài thôi, chứ anh ấy là người một lòng hơn bất kỳ ai khác đấy.”

Sau khi Hang Won nghe xong, nghiêm túc mà gật gật đầu, cậu ta nhớ lại chuyện xảy ra gần đây, Jung YunTae đã ký hủy hợp đồng với công ty thay cho Hang Won, Jung YunTae giải thích rất đơn giản, anh chỉ hi vọng em cảm thấy vui vẻ, tự do và thoải mái.

“À, em hỏi nè, bao giờ thì đến lượt anh thế JaeJoong hyung.” Lúc Hang Won phản ứng trở lại, cậu ta bắt đầu trêu chọc JaeJoong ở bên cạnh.

Hai má JaeJoong đột nhiên ửng hồng, vừa định mở miệng giải thích điều gì đó, liền có người gõ cửa, bảo có người đưa giỏ hoa đến, Hang Won nhận lấy giỏ hoa, bên trong đặt một tấm thiệp không có kí tên, nét bút rõ ràng, chào hỏi cũng rất đơn giản:

‘Chúc hạnh phúc, cả một đời.’

JaeJoong lơ đãng nhìn qua, khi nó thấy nét chữ thì đột nhiên ngẩng người, chưa kịp giải thích điều gì mà liền xông ra, YunHo nhìn thấy JaeJoong đang chạy, lập tức đuổi theo cho đến khi thấy JaeJoong chạy đến cửa, tìm gì đó ở xung quanh:

“Sao vậy?” YunHo nắm lấy tay JaeJoong.

“So Gaye... Là So Gaye hyung.” JaeJoong đỏ mắt, nhìn YunHo, vẻ mặt bất lực.

YunHo cũng nhìn xung quanh, không nói gì, ôm lấy vai JaeJoong mà nói:

“Về đi... Có lẽ là nhận sai thôi.”

JaeJoong cúi thấp đầu, theo YunHo về nơi tổ chức hôn lễ.

Hôn lễ cử hành rất thành công, lúc đang tuyên thệ, Hang Won đỏ mắt, JaeJoong vì chuyện vừa rồi mà vẫn luôn không yên lòng, nhưng YunHo vẫn ôm lấy nó, cho nó sự an ủi.

Jung YunTae hôm ấy rất đẹp trai, người đàn ông đó đã cởi bỏ vẻ ngây thơ, ham chơi bởi và thay vào đó là sự chín chắn, điều này đối với YunTae mà nói cũng không phải chuyện xấu, bất kể thế nào, khi ổn định lại rồi, thì cũng là lúc phải quên đi một người mà biết rằng sẽ không có kết quả, có lẽ, đây cũng là kết quả mà So Gaye muốn nhìn thấy nhất.

YunTae mang Hang Won về Mỹ, Hang Won cũng quen thuộc với sông bạc, từ nhỏ đã lớn lên ở bên ấy nên dường như cũng có loại cảm giác trung thành vô hình trung, YunTae cũng không hề gì, quản lý sông bạc còn có thể khiến anh hài lòng hơn, ít nhất không có cái việc báo cáo với lễ hợp häng năm không ngừng không nghỉ trong công ty.

YunHo vừa xã giao xong liền về nhà rồi lập tức ngã vào người JaeJoong, đỏ bừng mặt mà nói:

“Jung YunTae đâu?! Bảo nó lăn đến đây cho tôi!”

JaeJoong thấy YunHo uống nhiều như vậy thì có chút bất đắc dĩ, kéo hắn về phòng, giúp hắn cởi âu phục, rót cho hắn một chén canh giải rượu.

“Uống miếng nước trước đi, sao lại uống nhiều vậy.” JaeJoong ôm lấy Jung YunHo đang dựa vào đầu giường, nhìn về mơ màng của hắn.

“Không! Không uống, Jung YunTae đâu?” YunHo vừa thả lỏng cả vật vừa hỏi.

“Không phải YunTae kết hôn rồi à, anh ấy cũng về Mỹ từ đời nào rồi còn gì.” JaeJoong nhìn hắn đầy khinh bỉ, kiên quyết nhét cái chén vào bên miệng YunHo.

“... Đúng... Kết hôn...” Nhắc tới từ kết hôn này, YunHo lập tức trở nên im lặng, hắn đột nhiên ôm lấy JaeJoong, nói:

“JaeJoong, em đau lòng không?”

JaeJoong bị câu hỏi không đầu không đuôi này làm cho mơ hồ, lên tiếng:

“Đau lòng gì chứ, kết hôn là chuyện tốt mà.”

“Không, không phải, tôi nói chúng ta cơ, tôi không có cách nào cho em một cái hôn lễ giống như vậy, tôi không thể... YunTae là trẻ con, tôi không phải...”

JaeJoong nghe xong, đột nhiên ngẩng người, điều YunHo để ý là đây sao? Dường như đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy YunHo như vậy từ khi biết hắn đến giờ, JaeJoong hiểu YunHo, hắn là đại ca, lúc trước JaeJoong theo YunHo với thân phận là con trai, hắn không có cách nào để tự nhiên kết hôn như YunTae, không dám xia đến ánh nhìn của người ngoài, hắn đã phải đảm nhận rất nhiều, hắn không làm được...

JaeJoong ôm lấy YunHo, đột nhiên mỉm cười, nó kê môi lại gần, nhẹ nhàng mà lấp kín lời nói phía sau của YunHo, nụ hôn triền miên hàm chứa rất nhiều cảm xúc của JaeJoong, bao gồm cả những tháng ngày đã trôi qua.

“YunHo, chỉ cần có anh, là tốt rồi.”

YunHo chìm vào giấc ngủ rất nhanh, JaeJoong im lặng ngả vào lòng hắn, nghe tiếng tim đập của hắn.

Tám năm rồi, nó bắt đầu từ một đứa trẻ không hiểu chuyện, đến tận bây giờ.

JaeJoong nhẹ nhàng đặt YunHo lên giường, giúp hắn cởi quần áo, đắp chăn lông lên, nó đứng ở bên cạnh, yên lặng nhìn YunHo rất lâu, người đàn ông ngông cuồng tự cao tự đại bây giờ mang theo vẻ bình tĩnh, hàng lông mi rủ xuống cùng nét mặt không hề có phong bị, JaeJoong cúi người, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán YunHo.

JaeJoong đứng ở trước cửa sổ sát đất, ánh trăng dịu dàng chiếu vào, rơi xuống sàn nhà gỗ màu rượu đỏ, JaeJoong đứng ở phía trước, nó mang theo tất cả sự thành kính mà nhắm mắt lại, nó có rất nhiều lời muốn nói, nó có rất nhiều người mình nhớ mong.

...

Không lâu sau đó, Hang Won xuất bản một cuốn sách, có thể xem như là một trong những tác phẩm nổi tiếng, JaeJoong rất thích lời nói cuối cùng của cậu ta, đó là lời Hang Won nói với YunTae, cũng là lời JaeJoong muốn nói cho YunHo biết:

Mong cho tình yêu của em luôn theo anh, có thể đối với anh mà nói, ý nghĩa của sự tồn tại vừa phức tạp vừa lớn lao, nhưng đối với em mà nói, ngoại trừ anh ra, tất cả đều không có ý nghĩa của sự tồn tại.

(1) Xe bảo mẫu: Xe dành cho thần tượng.

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-ton-tai>